

TSUNA

Vicent Pruñonosa Reverter

TSUNA

© 2017, Vicent Pruñonosa Reverter

© 2017, Opciones Gráficas Editores Ltda.

Autor:

Vicent Pruñonosa Reverter

ISBN: 978-958-59869-1-6

Primera edición: octubre de 2017

Bogotá, D.C. Colombia

Producción gráfica:

Opciones Gráficas Editores Ltda.

Carrera 73A No. 64A - 42 Bogotá, D.C., Colombia

Teléfonos: (57 1) 3001464 - 2010663 - 2475854

www.opcionesgraficas.com

Prohibida la reproducción total o parcial por cualquier medio sin la autorización escrita del titular de los derechos patrimoniales

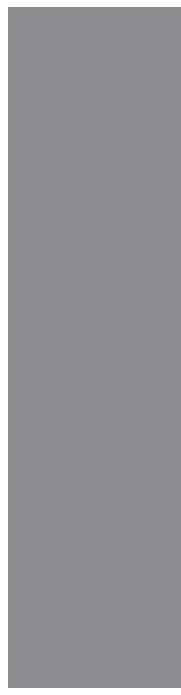
Impreso en Colombia

Índex

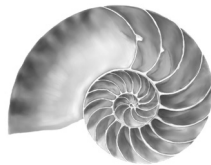
Capítol 1. L'estabilització	5
Capítol II. La batussa	25
Capítol III. Nautilus	52
Capítol IV. Azov	73
Capítol V. L'Èxode	91
Capítol VI. Clímax	115
Capítol VII. L'Albada	137

CAPÍTOL I

L'estabilització

1

No hi havia temps per perdre. S'havia acabat el moment de les indefinicions. La confrontació que s'apropava obligava que cadascú prengués posició.

Això feia que molts sentiren com un esquinçament perquè de l'altra banda quedava molta gent amb la qual es tenien coses en comú, però estar enmig era el pitjor que et podia passar i Manel n'era completament conscient.

Ell, de fet, entenia també que l'esquinçament era, en realitat, dins d'ell mateix.

Fins ara havia estat còmode jugar a mantenir vincles amb tots amb els qui sentia alguna afinitat. L'únic problema es donava quan alguns d'ells no eren compatibles, la qual cosa passava amb certa freqüència perquè li agradava tenir amistats molt variades.

Però ara havia de triar i això era com si s'arrenqués una part de si mateix i la llancés ben lluny a l'altre costat d'una frontera que ja no podia creuar.

Què havia ocorregut perquè no pogués escapar-se d'aquesta mena d'ultimatum?

Tot anava tan de pressa que uns successos esborraven els anteriors amb una rapidesa tal que feia ben difícil copsar quan havia començat aquesta dramàtica deriva.

Les pistes desapareixien com si fossin petjades sobre la neu enmig del temporal i hi havia qui sospitava que existien uns encarregats d'afanyar-se a eliminar-les abans que ningú pogués reconstruir la sendera dels esdeveniments.

Fos com fos, l'únic que quedava clar, enmig de tanta confusió, és que s'havia produït una concentració de poder com mai abans i que aquest havia decidit que sobrava més de la meitat de la humanitat.

Les formes d'eliminar els Sobrants havien estat molt diverses, però totes contundents i sense pal·liatius, i ara aquesta ona depuradora es llançava sobre Manel amb tota la força d'un devastador tsunami.

Què calia fer per salvar-se?

Les reaccions s'havien simplificat al màxim com havia passat altres vegades a la història, però mai d'una forma tan abassegador.

Uns corrien a oferir-se per col·laborar amb la depuració, amb l'esperança que les seves característiques personals els fessin ser triats per no se sabia ben bé qui, i altres, bé per instint o bé per la convicció que mai serien escollits, s'espavilaven per cercar refugi en algun lloc aïllat on poguessin passar desapercebuts.

Qualsevol resistència organitzada feia estona que havia saltat per l'aire i Manel no sabia amb quina carta quedar-se per tractar de salvar la pell.

I mentre corria el risc que la temor el paralizés, va ser una espurna d'atzar la que va decidir per ell. El seu amic Pere va veure'l i va fer gestos impacients perquè l'acompanyés. Anava amb un grup de gent que no coneixia, a tota velocitat fins a una destinació que ignorava, però tot i així Manel s'hi va afegir sense reflexionar gaire, deixant-se emportar per un impuls que li deia que Pere era de les persones més fiables a qui fer cas en una situació tan desconcertant com la que estava vivint.

El grup caminava en silenci i expectant mirant cap a tots els costats. Havien abandonat tots els sistemes ràpids de transport i, encara que no semblaven tenir cap líder visible, la filera del davant, en què es trobava Pere, semblava tenir un objectiu ben marcat perquè no dubtava als encreuaments i feia imitacions selectives només a algunes de les persones amb qui es trobaven. Finalment es van esmunyir per un forat dissimulat darrere d'un edifici immens i van acabar en una mena de túnel fosc que anava guanyant profunditat i que només estava il·luminat per uns petits focus que s'encenien dèbilment en detectar la seva presència, per apagar-se un parell de minuts després.

La foscor i el silenci augmentava l'angoixa de Manel, però no va gosar manifestar-la de cap manera. La por, si és compartida, sembla més portadora, i hi ha moments en què ningú es qüestiona si es va cap al desastre o a la salvació perquè tots saben que no hi ha resposta a aquesta pregunta.

Després d'una mitja hora de caminar quasi corrent per aquest túnel sorprenentment ampli, ja que hi permetia passar a unes deu persones en fila sense xocar unes amb les altres, van arribar a una mena de

gran nau on hi havia, segons va calcular mentalment Manel, milers de persones afanyant-se entre totes a aixecar per parts una gegantina cúpula que tenia l'aspecte de ser una de les que ell havia vist en una mida menor i que s'utilitzaven per apantallar les comunicacions evitant eficaçment que les persones poguessin ser detectades.

No hi havia temps per explicacions i el grup de Pere i Manel va avançar ràpidament cap a un dels panells que encara quedaven lliures i, imitant als que ho feien al costat, van començar a acoblar els seus elements i a posar-lo en peu tan aviat com van poder. Naturalment van tenir més d'una ensopagada, però, malgrat que els humans no són ni abelles ni formigues, semblava que aquesta emergència havia aconseguit una compenetració entre ells, més pròpia d'aquests insectes que de l'espècie que havia fet de la defensa de la seva individualitat un bastió de la seva peculiaritat evolutiva.

Hores més tard, la construcció estava acabada i, quan es va col·locar el darrer panell, es va produir un silenci dens i impactant.

2

Sammy havia estat una artista d'una certa notorietat al seu barri d'origen, el Bronx, on, si una dona negra té una veu bonica, les reminiscències d'una mena de jazz empeltat de blues i d'altres sons més moderns li obren el camí d'un possible èxit. El problema va ser, com tantes altres vegades, que les nits bohèmies amb còctels ben farcits d'alcohol i tota mena d'altres drogues la van acabar allunyant dels escenaris i es va sumir en una depressió de què només la va traure una força interior que l'empentava cap a un canvi radical per sobreviure.

Va triar Barcelona per a la seva nova vida perquè estava prou lluny de tots els seus lligams i perquè una certa aura màgica i mediterrània la fascinava des de petita.

Malivia fent petits concerts als bars musicals del centre històric, allotjada en una habitació compartida del Barri Gòtic, quan l'onada expansiva de la devastació programada va portar els seus ecos terrorífics a l'àmbit en què ella es movia.

Com sobreviure a una situació així sense amics de debò ni família en què emparar-se?

Malgrat això, la gent que ha patit situacions molt difícils i no se n'ha sortit amb les suposades solucions que dona el benestar econòmic, té l'instint molt més afilat que la majoria i Sammy el va posar en situació de màxima alerta. La seva primera decisió va ser encaminar-se als afores de la ciutat perquè alguna cosa dins seu li clamava que aquesta aviat es convertiria en una ratera.

Va agafar el més bàsic i començà a caminar a ritme sostingut sense direcció clara, però abandonant el centre i encomanant-se a la sort on els seus passos la poguessin dur.

Quan va sentir que podia defallir i penedir-se de la seva reacció impulsiva, va veure un grup de gent marxant amb determinació i s'hi va afegir sense preguntar res i sense que ningú li adreçés la més mínima paraula de benvinguda, salutació o pregunta.

Ara es trobava asseguda al costat de Manel, mirant alternativament a la cúpula que acabaven de contribuir a aixecar i als ulls del seu

company d'esforç en els quals va veure la mateixa incredulitat i abandonament i que, en aquest moment, eren el seu únic equipatge.

La sensació de protecció sembla ser una barreja de solideses racionals i de percepcions misterioses. Sigui com sigui, Manel i Sammy es van sentir com gairebé totes les persones que els acompanyaven: fortament alleujats quan finalment aquella cúpula es va alçar. Semblava com si tots els mals del món s'haguessin conjurat, com si, ara sí, poguessin viure sense perill, sense tanta temor. No devia ser molt diferent el sentiment de la tribu dins de la caverna, eixe mateix que ens ha acompanyat durant mil·lennis quan estem ben arraulits a casa i fora sona una tempesta.

Passats els primer minuts de silenci i mirades de satisfacció, aquella massa humana sense llengua comuna es va posar de nou en moviment en petits grups. Era com si algú es divertís atraient grapats de partícules en diversos punts del taulell. Sempre en quedaven algunes una mica més allunyades que, a poc a poc, s'anaven ajuntant a algun dels imants. En realitat es tractava d'alguna cosa tan bàsica com el menjar. Sense que Sammy i Manel se n'adonessin, van aparèixer una mena de carrets de supermercat distribuïts per grups en diferents punts d'aquest immens recinte. Els carrets tenien els ingredients per fer això que arreu s'anomena entrepans freds: pa, pernil, embotits variats, formatge de diversos tipus.

La sorprenent germanor que s'havia establert entre aquella gent assetjada, però ara també esperançada, va fer que el repartiment no fos gens problemàtic. Per petits grups, van prendre les quantitats que a ull els semblaven proporcionals i ho feien amb tanta solidaritat espontània que a la majoria els en va sobrar per als qui després es van apropar a complementar la seva ració. Als pocs punts on en va faltar per als últims que van arribar, els qui es van servir primer s'apressaven tant a donar-los part del que havien agafat que els qui ho rebien es van haver d'afanyar a fer gestos de prou per tal d'evitar acumular molt més menjar que els seus donants.

Quan tots es dedicaven a preparar els seus entrepans, Manel va veure passar a Pere amb el posat seriós i es va aixecar com mogut per un motlle per anar cap a l'única persona que coneixia entre tota aquella gent.

-Pere, puc parlar amb tu?

-Ah!, Manel, com estàs?

-Bé, però ja t'imagines el que et vull preguntar...

-És clar, és clar, mira, et faré una explicació ràpida perquè ara tinc feina

-Digues, si et plau

-Fa uns quants anys que algunes persones que estaven organitzades van començar a sospitar el que ens esperava i vam començar a preparar tot això.

-Ja, Pere, però només contesta'm dues coses: Com heu seleccionat la gent i què penseu fer ara?

-Els qui estem aquí som la gent organitzada i un nombre que cada u de nosaltres podia convidar de manera que entre tots no se superés la capacitat total del refugi. També hi ha qui s'ha afegit improvisadament i se li ha permès, si algú dels organitzats tenia quota i ha donat el seu vistiplau.

- Crec que conec una persona així (Manel va pensar en la solitud que mostrava Sammy).

- Més de les que penses, Manel, i és un risc, no creguis, però tampoc volíem deixar fora gent mentre hi hagués lloc i algú se'n responsabilitzés.

-Però si la noia, perquè es tracta d'una noia, no sap qui ha donat permís perquè vingúés?

-Això és igual: l'ha autoritzat algú i ara ja és aquí. Qui ho ha fet pot contactar amb ella o no. Tots tenim molt per fer. Tu que estàs més lliure podries ocupar-te d'això!

- Molt bé, però , llavors, que és el que teniu preparat per ara?

- El que et puc dir és que tenim reserves per a bastants dies, així com vies de sortida i d'observació semblants al túnel pel qual hem vingut, però més petites. Tenim localitzats punts de conreu i un sistema de comunicació protegit amb altres llocs com aquest. Encara tenim un pla del qual jo només sé una part per seguretat, la clau està en la flexibilitat per prendre decisions segons la informació fiable sobre el que fa aquesta colla d'Exterminadors de què fugim.

-Gràcies, Pere, una darrera cosa i ja et deixo marxar: On et puc trobar si necessito preguntar-te alguna cosa?

-Això, Manel, que sembla el més fàcil, és ara per ara el més difícil de contestar, però no et preocupis, ens assegurarem que la informació més rellevant arribi a tothom.

De manera espontània i pres per un impuls d'agraïment a l'home que havia confiat en ell, Manel va abraçar a Pere durant uns breus però intensos segons i després cada u va reprendre el seu camí.

3

Sammy es va anar despertant lentament. Portava ja cinc mesos en aquell amagatall i encara no acabava de tenir clar si havia fet bé seguint a aquesta gent.

Cert, hi havia coses bones, molt bones, fins i tot hi havia trobat a Manel i se sentia feliç de poder entendre's amb una persona tan diferent. Ara que veia el lloc que havia deixat en alçar-se del seu costat, pensava, de la manera difusa i molt subtil dels despertars sense pressa, que Manel amagava sota la seva tendresa una determinació que ella li envejava.

Però d'altra banda, aquella incertesa, aquell viure a la cova, sempre a l'aguait i confiant en els caps pensants de la tribu, li semblava un enorme retrocés i la feia rebel·lar-se contra els qui li encomanaven tasques, malgrat que després se sentia malament perquè sabia que ells no eren els culpables.

Al principi, la seva relació amb Manel no havia estat fàcil. Que fructifiqués una relació de parella entre dos éssers llançats a la deriva podia resultar la cosa més natural del món, però que es desenvolupés enmig de condicions tan especials no resultava senzill. Havia estat difícil trobar la intimitat necessària. Els fundadors ho havien previst per a les parelles existents al moment del tancament, però no havien tingut en compte la possibilitat que se'n formessin de noves. No es pot estar en tot, havia pensat Sammy. Ens haurem d'espavilar, li va respondre mentalment Manel.

Tot es va resoldre quan van aconseguir els materials suficients per bastir un parapet que els aïllés convenientment. Els elements encaixables que s'havien apilat al principi feia temps que s'havien acabat, però la revisió dels murs improvisats que s'havien anant fent amb ells va proporcionar a Manel la clau. Es va oferir per refer-los amb menys materials i així va poder ajuntar els que necessitava.

Ho van celebrar efusivament. Les primeres vegades van ser extraordinàries. Després, fins i tot en un ambient tan estrany, els va entrar el dolç ensopiment d'una certa rutina amorosa. Malgrat això, els dies en aquelles circumstàncies estaven resultant tan intensos i diferents que era impossible que l'avorriment els guanyés. Sempre hi havia noves coses per comentar. Sempre noves incerteses per esbandir. Sempre ocupacions inesperades a què haver-se de dedicar.

4

L'organització havia anat ajustant-se a poc a poc a partir del previst pels que, mig en broma, mig seriosament, eren anomenats “els fundadors” .

Disposaven d'uns camps de conreu subterranis que rebien il·luminació natural conduïda i amplificada mitjançant esclatxes que poderosos camps magnètics s'encarregaven de fer invisibles per als sistemes de detecció exterior. Era el mateix esquema de la cúpula central, i els enginyers del grup fundador havien demostrat la seva alta capacitat.

També havien previst una xarxa d'abastament d'aigua potable a partir dels protegits canals dels aqüífers que havien condicionat l'elecció del lloc on estaven i disposaven de tota l'energia necessària gràcies al seu domini de la mecànica quàntica i a l'emmagatzematge previ dels materials necessaris.

Una xarxa d'ordinadors quàntics els proporcionava, al seu torn, tota la potència de processament que els calia i, per tant, bàsicament, tenien els aspectes logístics més importants ben coberts.

El que no podien controlar completament, i n'eren ben conscients, era la dinàmica social d'aquella amalgama heterogènia d'éssers humans.

Sabien que la seva creativitat era un element decisiu que havien de potenciar a consciència per tenir possibilitats de supervivència, però temien que el marge d'imprevistos que garantia eixa creativitat se'ls pogués tornar en contra i, a partir de nuclis de frustracions mal enfocades, acabés desgastant i fins i tot condemnant a la l'extinció el grup sencer.

De fet, Pere, que, com a psicòleg de formació, era un dels qui més havia treballat el tema, només havia aconseguit establir un sistema d'alarmes i una mena de manual d'instruccions amb variants d'actuació possibles per a aquests casos redactat com si es tractés d'un protocol d'actuació mèdica per a la detecció de malalties altament contagioses.

5

La sala principal del Consell no s'assemblava gens als llocs habituals utilitzats al començament del segle XXI per fer les reunions. Tenia una estranya forma d'espiral que, des de dalt, recordava vagament la closca d'un Nautilus i per dins semblava un gran passadís ple d'envans virtuals magnètics que podien crear i fer desaparèixer, en qüestió de segons, habitacions de diferents mides que contenien les pantalles i dispositius de comunicació que els usuaris consideressin oportuns en cada moment.

L' aparentment extravagant forma externa es devia precisament a un sofisticat càlcul matemàtic encaminat a protegir el conjunt de qualsevol pirata informàtic que pretengués desxifrar les seves informacions claus.

Saül, com a encarregat pel Consell de dissenyar, revisar i actualitzar les estratègies d'allò que ells anomenaven "estabilització de la població òptima del planeta", començava a rastrejar les dades en una de les pantalles de l'ordinador Cyprus feta emergir a la sala JX1 del gran Nautilus.

Una quantitat feia temps que l'intrigava. La població de l'àrea del Mediterrani occidental no li quadrava. Semblava com si algú hagués trucat els registres anteriors a la gran campanya i no comptés amb les altres mesures de què ells disposaven . Fos com fos, era una qüestió que no es podia deixar passar, perquè encara que els objectius d'estabilització de la població s'havien aconseguit amb escreix en ultrapassar la reducció del cinquanta per cent que s'havia proposat el Consell, ara, dues estacions climàtiques estandarditzades després, calia polir els serrells que el radar demogràfic havia detectat.

Era un dia primaveral, d'aquells irregulars però agradables i que semblen potenciar al màxim la sensibilitat i la perspicàcia. El cap del grup de xifratge i desxifratge del Consell General, conegut com a GEDEC, va pitjar el botó que demanava una reunió urgent amb el seu col·laborador més proper i es va relaxar ordenant a la seva butaca que calculés i executés un massatge del tipus descans curt regeneratiu alfa, i va deixar volar els seus pensaments. Sentia que les coses anaven bé. La seva funció de rastrejador era cada vegada més reconeguda, atès que havia aconseguit un bon grapat d'èxits.

Werner, com sempre que acudia a un requeriment de Saül, va entrar discretament amb un somriure als llavis. La seva relació era peculiar. Com a membre del Consell era el seu superior jeràrquic. A més, com a destacat impulsor de l'estabilització de què havia estat promotor a l'ombra, gaudia d'una influència indiscutible. Malgrat això, no havia obtingut el reconeixement de què es considerava mereixedor i per qüestions operatives que no havia gosat discutir però que no compartia, havia estat relegat a fer de segon de Saül al GEDEC amb la missió secreta de controlar els seus moviments i informar directament al coordinador del Consell.

-Bon dia, Saül, volies parlar amb mi?

L'interpel·lat va respondre amb un mig somriure a la pregunta retòrica i va entrar directament al gra.

-Werner, hi ha una cosa que no em quadra. Segons els meus càlculs, a l'àrea del Mar de la Tranquil·litat, hi ha menys habitants del que correspondria. Sospito que en puguin haver d'amagats. Voldria que t'encarreguessis d'encomanar un rastreig exhaustiu i intensiu de la zona.

El cap d'operacions es va asseure a la butaca situada davant de la de Saül i, després d'un segons on semblava repassar mentalment les instruccions que hauria de donar, va dir amb un to lleugerament provocatiu:

-No hauríem d'avisar a Màrius? Al cap i a la fi ell és el coordinador del Consell i li correspon donar el vistiplau a aquesta mena d'operacions.

L'ombra del mig somriure de salutació que Saül havia mantingut, més al to que als llavis, quan parlava, es va esvaïr completament i, amb una certa contrarietat tot just dissimulada, va replicar:

-Tu saps que, com a cap del GEDEC, tinc plena autorització per fer les investigacions que trobi convenients. No estem parlant encara de cap atac. No penso que el coordinador hagi d'estar molestat per això, però si tu, com a membre del Consell, ho estimes pertinent...

-No se'n parli més, Saül, no sóc cap comissari polític, només era un suggeriment per evitar suspicàcies.

-Parlem clar, Werner. Fins ara no he rebut més que felicitacions. Penses que hi ha alguna desconfiança amagada de la part del coordinador o d'altres membres del Consell?

-No em malinterpretis, però governar tot el planeta és una tasca complexa i requereix tot tipus de controls que poden arribar a ser molt feixucs.

Saül, habituat a interpretar missatges ocults, va creure copsar, en aquest moment, el sentit de la presència de Werner, tot un membre del Consell, al seu equip, i va intentar confirmar dissimuladament les seves sospites.

-Compto amb la teva ajuda i experiència per evitar aquests errors, Werner, però digues, sincerament: quantes vegades he d'estar passant exàmens?

-Màrius és una persona prudent, potser massa i tot, i sempre ha tingut reticències, tant amb l'estabilització en si mateixa com amb les enèrgiques mesures que s'han de prendre per fer i mantenir aquesta realitat.

Les cartes han quedat cap amunt, va pensar el responsable del GEDEC, alçant-se de la seva butaca. Werner li proposava una aliança per desplaçar a Màrius del poder. Segurament volia substituir-lo i que ell fos el seu braç de ferro. S'havia de meditar detalladament. De moment va considerar més adequat el silenci.

Werner ho va acceptar, es va alçar al seu torn i, encaminant-se cap a la sortida, va afegir:

-Prendré les mesures oportunes perquè es posi en marxa el rastreig que has demanat.

6

-Què avorrit! Una pel·li de bons i de dolents una altra vegada. No saps dir res més, Lluís? - va dir Màrius visiblement empenyat.

- Les coses són com son i cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats -va contestar l'interpel·lat amb tota serenitat.

-No saps dir més que tòpics desgastats. Havies de saber que l'estabilització era indefugible i que només es tractava de fer-la el millor possible.

-Ni era indefugible ni es va fer bé. Això ho havies de saber tu- va etzibar Lluís al totpoderós Màrius, coordinador del gran Consell.

- Abuses de la confiança familiar, gendre, ningú s'atreveria a parlar-me així.

- Per això ho faig jo, sogre. Hi havia d'altres solucions per salvar el planeta. La més elemental: una millor distribució.

- Ets molt pesat. Saps bé que fa temps va quedar demostrat que una distribució massa igualitària no fa més que llevar estímuls a l'economia i acaba aportant més pobresa.

- Enfocament trucat i interessat que no per repetit és menys mentider.

- Ja fa temps que la irresponsabilitat de difondre aquestes idees-virus, refugi de somiatruites, està castigat. I bé que ho saps. Un dia se m'acabarà la paciència per molt gendre que siguis.

- I dir que l'estabilització va ser un desastre també està penat, oi? Però es va deixar molta creativitat fora i molta estupidesa dins, i això encara ho estem patint.

- Tots els sistemes tenen un èpsilon de marge de funcionament, senyor enginyer físic.

- Una cosa és un marge i una altra que el cor del procediment estigui esbiaixat.

- Si ho consideres així és perquè desconeixes moltes de les variables decisòries. Havies de tenir la decència de reconèixer-ho.

- Decència? Aquesta sí que és bona, sogre! Com vols que ho sàpiga si ho teniu tot encriptat amb tants nivells d'accés com capes d'una ceba? I joestic al quart nivell, on tu m'has col·locat!

- I gràcies, que, amb la forma de pensar que tens, havies d'estar al sisè com a molt!

- Ja. I què em dius del que es comenta sobre que encara hi ha gent amagada- ara Lluís arribava al moll de l'os d'on volia fer anar la conversa per esbrinar el que el seu sogre sabia de l'assumpte.

- D'això se n'encarrega Saül- va tallar Màrius.- I ara anem a dinar, que ens esperen.

Era evident que no havia caigut al parany. Massa desconfiat i experimentat per ensopegar en una cosa tan òbvia, va pensar Lluís, resignat.

De fet, Màrius havia arribat al màxim càrrec polític mundial gràcies tant a la prudència com a la capacitat de prendre la iniciativa davant situacions complicades.

Tots a l'anell central de l'estructura de poder recordaven com va ser capaç de treure de l'atzucac a la inoperant antiga ONU quan, amb un discurs vibrant, com a nou representant de l'àrea nord-americana, va comminar els qui conservaven el poder de veto des de feia quasi un segle a abandonar-lo per tal d'aconseguir estructures de decisió operativa viables. La seva proposta, incubada feia ja uns quants anys, va desfermar una reacció en cadena avalada pel fet que qui proposava l'abolició del poder de veto era el representant dels hereus dels qui l'havien instaurat.

Anys després i ja situat a la cúspide del Govern mundial, havia donat mostres del contrari aplicant maneres de fer política més d'estil oriental.

Quan va arribar al càrrec i va sentir el fort vent que demanava l'estabilització de la població, Màrius, que no la veia amb bons ulls, havia fet allò del bambú, inclinant-se en la direcció que bufava amb més força, fent-ho d'una forma suau i d'aparença harmoniosa, com si ballés dins del concert provocat pels seus companys de Consell, dels quals Werner era, malgrat que solapadament, un dels principals instigadors.

Ara havia de suportar les crítiques dels disconformes, i això, encara que només ho manifestés a l'àmbit domèstic, el posava ben impacient i el feia llançar exabruptes contra el seu costum i tarannà, més aviat tranquil i elegant.

7

La dona de Lluís, Marta, es va posar una mica neguitosa quan va copsar les celles del Màrius en entrar seguit del seu home. Va deduir que hi acabava d'haver una conversa tensa entre tots dos i l'expressió una mica absent de Lluís l'hi va confirmar.

El dinar, però, va resultar agradable i la conversa sobre temes familiars, fluïda, així que ningú més va detectar l'intercanvi de retrets que havia ocorregut poc abans de l'àpat. Quan tornaven cap a seva casa, Marta li va preguntar al seu marit pel que havia passat amb son pare i Lluís, gens sorprès per la perspicàcia de la seva dona, li va respondre que res de particular: Havien xerrat sobre el que ella coneixia i sobre allò que al Màrius, òbviament, no li agradava tractar.

- Però li has tret alguna cosa sobre la fotuda estabilització?- va insistir Marta.

- No, es va tancar com un eriçó. Només va dir que l'encarregat era en Saül.

- En Saül, en Saül. No en conec cap altre de més ambiciós. Farà el que sigui per tal d'arribar a dalt del tot i desplaçar el Màrius; l'hi has advertit, oi?

- No, Marta. No ho he trobat oportú. La cosa no estava per a insinuacions.

-Ets massa previngut, Lluís, i el temps corre. És que no penses en els qui tenim allà dins i poden desaparèixer a les mans del voltor aquest d'en Saül?

- Clar que ho faig i per això mateix no vull ficar la pota.

Després d'això, tots dos van callar i el silenci va durar fins que van arribar a seva casa. Aquesta era relativament senzilla per a l'estatus de què gaudien els seus ocupants. El nucli disposava d'uns 150 metres quadrats fixes amb parets que podien remodelar la forma de les habitacions, però que, des de feia temps, Marta havia convençut a Lluís perquè adoptessin preferentment la forma hexagonal. Ella li va dir, mig en broma mig seriosament, que, igual que les rectangulars,

eren reproduïbles juxtaposant-se sense deixar espais buits i al mateix temps eren més càlides i estimulants que les tradicionals. A la fi, li deia, encara que no siguem abelles, també podem aprendre d'elles.

Al voltant d'aquest nucli hi havia els complements virtuals adaptables segons programes ajustables que prenen mesures de l'entorn, on també se situava un jardí-hort considerat complement ideal per a la relaxació de la ment.

Estaven cansats i una vegada cada u va fer el que tenia pendent, van sopar frugalment i, acomiadant-se d'una forma afectuosa però una mica parca, es van endinsar tots dos en el món dels somnis.

8

Un vent huracanat va bufar amb força quan el grup comandat per Pere va sortir a la superfície de la rampa quasi vertical i en forma d'embut que anomenaven "El Periscopi". Era la primera vegada que Sammy i Manel participaven en aquest tipus d'expedicions proveïdores de materials externs que necessitaven per al seu refugi. En aquest cas cadascun dels set participants anava a buscar una cosa diferent i s'havia estudiat en detall la seva ruta. Malgrat això el vent va cessar minuts després de la seva sortida del periscopi, tal i com el seu servei de previsió meteorològica els havia avançat, i Pere va donar una contraordre que els va tornar a correu cap a l'interior.

Sammy va ser la primera a preguntar pel que passava i Pere li va explicar que havia detectat una alteració als seus sensors magnètics i que, com que no sabia a què es devia, considerava més prudent consultar l'equip de detecció d'anomalies electromagnètiques.

Unes hores més tard, Manel va abordar a un Pere que sortia amb cara de preocupació d'una reunió de l'equip de coordinació.

-Que se sap, amic?- li va etzibar sense més preàmbuls.

- El problema no és el que se sap, que és poc, però alarmant. El problema és que no estem d'acord sobre què fer.

- No sé per quina de les dues coses preocupar-me més.

- No ho diguis a ningú, Manel. M'escoltes bé? A ningú

- És clar que ho entenc, Pere. Els vostres debats han de ser secrets per no causar alarma. Però, digues, quines són les opcions que es discuteixen?

Pere va callar un moment com si calibrés que era el que havia d'explicar a Manel. Confiava en la seva discreció i sabia que ara no podia fer marxa enrere, però tampoc volia desvetllar claus que només farien que posar als dos en un seriós compromís.

Finalment va optar per fer-li un resum de la situació dient-li que es pensava que l'alteració electromagnètica es devia a un rastreig d'observació dels Exterminadors i que, a causa del tipus d'ones de

què es tractava, existia la possibilitat que haguessin detectat el seu amagatall.

La discussió posterior va acabar centrant-se entre les dues opcions amb més pes a l'equip de vint-i-una persones que havia de prendre les decisions. Segons uns, liderats pel mateix Pere, encara que aquest detall va ser amagat per ell en el seu resum per a Manel, es proposava un trasllat urgent a una de les ubicacions alternatives que feia temps tenien preparades. L'altra posició és la que es va acabar imposant. Era la d'Henry, que habitualment tenia més poder de convenciment. La seva idea consistia a reforçar els sistemes d'apantallament i sobretot posar en marxa el pla camaleó que consistia en una combinació de desviament d'ones invasives i de simulacre de concentració de les pròpies en un punt allunyat del refugi.

9

Si ja els éssers humans del paleolític havien sabut donar sortida tant als seus temors i esperances com a la seva capacitat d'anticipar i organitzar-se mitjançant el que molts mil·lennis després es va anomenar art, l'any 2027, i situats de nou en una caverna, els allí refugiats no oblidaven aquesta forma d'expressió.

De fet, i encara que aquesta vegada no fugien dels elements natural externs sinó d'ells mateixos, algun antropòleg especialitzat hauria pogut detectar algunes semblances significatives de fons.

Sammy s'havia integrat des dels primers a un grup d'artistes que es va prendre com a missió que el seu art suplís la grisor del lloc i la situació amb noves dimensions imaginatives.

Al començament, tampoc els fundadors estaven d'acord en si havien de deixar que aquestes persones es dediquessin a això, havent-hi tantes coses d'estricta supervivència que s'havien d'atendre.

Però, finalment, va ser Henry, amb una intervenció que va consolidar el seu prestigi, el que va fer notar que s'havia d'aprendre d'altres períodes de la història humana, on l'exclusió dels artistes no havia fet més que restar en la consecució dels objectius comuns.

Per evitar, això sí, que les energies dedicades a l'art posessin en perill la supervivència, es va decidir que més enllà de les hores lliures que cadascú, com és natural, podia dedicar al que volgués, una comissió estudiaria el percentatge de persones que el grup es podia permetre que es dediquessin a la creació artística per a gaudiment de tots.

Aquesta comissió havia d'establir els criteris de selecció i coordinar aquesta sota el principi bàsic de la seva prèvia dedicació artística.

El guanyar-se la vida anteriorment amb la música i el seu carisma personal va ser determinant perquè Sammy fos una de les triades. I des d'aquell moment, es va sentir renàixer i es va dedicar en cos i ànima a posar veu i afegir inspiració a un dels grups musicals, Els Mutants, dels que més èxit va aconseguir entre els refugiats.

La limitació amb els instruments, moltes voltes substituïts per aparells electrònics, no havia minvat el seu entusiasme i algunes de les

cançons que havien compost i interpretat havien arribat al màxim indicador d'èxit que es podia assolir: La taral·la simultània i freqüent per tot tipus de persones "Sobrants", que era com ells mateixos s'autoanomenaven amb un punt de sana ironia.

Eren lletres que parlaven dels temes de sempre, però amb un tipus de fraccionament estil trencaclosques que al final només s'acabava de mig armar i que feia que qui escoltava havia de posar de la seva part les peces que faltaven; la música era sincopada i sincrètica, una amalgama d'estils que havia quallat després d'un sens fi de proves fracassades.

10

Uns moments de desconcert van paraitzar els assistents a l'actuació dels Mutants. Per uns moments no van saber si el que sonava era una més de les audàcies del grup, però, quan van veure que Sammy i els seus companys abandonaven a tota pressa els seus instruments, es van adonar que es tractava de la combinació d'un tipus de metralla magnètica que produïa un estrany espurneig electrònic d'una freqüència altament desagradable i de l'alarma convinguda per aplicar el pla d'evacuació.

Malgrat la rapidesa amb què tots es van dirigir cap al túnel preparat per a la fugida, uns quants es van quedar estesos en terra afectats per unes ones que, quan disposaven d'un determinat interval d'angle per penetrar el cervell, provocaven una destrucció neuronal que, en breus segons conduïa a la mort. A més a més, com que l'angle d'incidència anava variant de forma rotativa, en poc temps hauria cobert totes les posicions de les persones que es trobaven al recinte, si la majoria d'aquestes no s'haguessin esmunyit pel túnel de protecció que disposava d'enginyers per a rebotar des de dalt i des dels costats aquelles ones.

El sistema va resultar eficaç, però no es podia considerar un èxit complet perquè no s'havia pogut aïllar la cúpula central i els sistemes d'avís havien estat massa lents.

Sammy va seure a terra i va deixar caure el cap sobre els genolls encara commocionada per haver vist caure John, el percussionista del grup, un noi imaginatiu i alegre que va tenir la mala sort de girar el cap en la direcció equivocada.

Li podia haver passat a ella o a qualsevol altre, va pensar sobresaltada. I Manel? On era Manel? El seu primer impuls va ser aixecar-se per anar a buscar-lo, però després es va asserenar i va pensar que, si aquella esporgada a l'atzar l'havia afectat, ja res no es podia fer, i si no era així, quan tot es calmés, es trobarien més fàcilment.

Manel, per la seva banda, al moment de l'atac no es trobava al concert de Sammy perquè aquesta vegada havia preferit anar amb

una colla de nous amics que s'entretenien simplement buidant els seus caps amb les frases que s'apoderaven alternativament de cada un, com si fos una espècie de cervell múltiple que s'entregués a un somni reparador, a una posada a zero per a la neteja de connexions parasitàries.

Aquest rentat col·lectiu els produïa una sensació d'identificació i benestar no gaire diferent a la d'una ventrada de cadells llevant-se els uns als altres les puces de manera juganera. A més, aquest ritual sense normes generava costum, així que Manel i la seva colla sempre que podien s'entregaven a aquesta activitat que els allunyava de la sorda preocupació que perseguia els Sobrants.

Ara, quan, després d'una cerca desesperada, va trobar a Sammy i es va ajupir al seu costat abraçant-la, Manel va pensar en la seva doble sort: la d'estar molt a prop del túnel al moment de la ràtzia i la de trobar ara la seva estimada.

CAPÍTOL II

La batussa

1

Saül havia estat un noi despert i simpàtic. Els seus companys d'institut el recordaven com un amant dels esports molt solidari en aquells que eren col·lectius. Les classes no li anaven malament i, encara que les llengües no eren el seu fort, les anava superant amb l'ajut dels amics a qui ell ajudava en les parts més difícils de la branca científicotècnica.

Amb les noies mostrava una actitud amable al mateix temps que una mica distant. Tenia al·lèrgia a les competicions per aconseguir el favor d'una d'elles i, quan percebia això, s'allunyava discretament. Així, les qui feien de manegar els fils d'eixes batalletes el seu gaudi particular el menyspreaven, però, com que no aconseguien estendre eixe sentiment al grup, on Saül era valorat, acabaven per ignorar-lo.

En realitat el que sentia Saül per les dones en general, als seus vint anys, era sobre tot una gran desconfiança. Percebia que això que a l'època de la seva infància s'anomenava "intel·ligència emocional" era molt superior en elles i volia posar-se a cobert dels seus tripijocs afectius, malgrat que, les vegades, poques, que li va venir l'oportunitat de treure'n profit, no les va desestimar.

La seva família era de les que havien sortejat amb un cert èxit els temps incerts i Saül va poder disposar d'una formació sòlida en l'àmbit de l'enginyeria electrònica. Amb son pare, també enginyer, la relació havia passat per moltes fases viscudes amb una intensitat superior a l'habitual: admiració, distanciament, identificació i finalment afecte respectuós.

La mare, de temperament més artístic, li havia aportat una vena creativa, però malgrat tot, no havia pogut superar el seu escull amb els idiomes, cosa que el separava de l'apassionament per la literatura en llengua original, que era una font contínua de plaer per a ella.

Treballava a la seu del centre més important adreçat a protegir la producció en les més de dues mil llengües vernacles que encara havien resistit el gran vendaval de l'oficial llengua estàndard.

Aquest centre, que inicialment havia estat a París com una reconversió de l'antic Beaubourg, tenia seus repartides per tot el món i havia estat pioner en l'establiment d'edificis virtuals amb totes les condicions a

qualsevol lloc del planeta, per àrid que fos al voltant del primer quart del segle XXI.

La seva única germana, que sí que compartia aquest gust i interès amb la mare i l'havia convertit en la seva dedicació professional, mantenia amb Saül un afecte càlid hereu de les complicitats de l'adolescència.

El camí ascendent al món laboral va ser, en el cas d'un noi que no semblava res especial, sorprenentment fulgurant. La seva insospitada facilitat per al desxiframent, en una època on aquest es va anar considerant cada vegada més important, el van catapultar a càrrecs de molta responsabilitat, atès que ell havia aconseguit triomfar en la interpretació de codis que moltes voltes equips sencers no havien pogut desvetllar.

De treballar de forma brillant però solitària, va començar a dirigir el GEDEC. El nomenament va ser en realitat una prova, perquè els del Consell van decidir donar-li una oportunitat i analitzar de prop les seves potencialitats d'organització, així com sobretot la seva fidelitat.

Saül va començar amb la màxima dedicació, sense cap bri de crítica cap a les instruccions que emanaven del seu responsable directe, Màrius, el coordinador del Consell.

Estava tan content amb el seu ascens que qualsevol qüestionament envers les polítiques del Consell, com la de rastreig que li havien encomanat, no tenia la més mínima possibilitat d'acabar prenent cos dins del seu cervell.

El que no imaginava era que el responsable d'informar del seu comportament al Consell no era Màrius sinó un altre membre que es mantenia en el més estricte anonimats.

Els primers dos anys com a director del GEDEC, Saül els va passar completament dedicat a una feina que l'absorbia.

Emprava una gran part del temps en la tasca organitzativa, però es reservava els casos de xiframent i desxiframent que més l'interessaven per mantenir en forma les seves capacitats analítiques.

Però, un dia primaveral d'eixos dies irregulars però agradables que semblen potenciar al màxim la sensibilitat i la perspiciàcia, Saül va copsar la complicitat entre un dels seus col·laboradors més propers i les estructures superiors del Consell, mitjançant en Werner. Es va adonar de cop que l'espriaven, que desconfiaven d'ell més enllà del

lògic esperable i que preparaven el seu relleu mentre ell treballava en cos i ànima a la seva feina i no rebia més que felicitacions oficials.

La seva reacció, passats els primers dies de desconcert, el va conduir cap a una transformació psicològica sobre l'abast de la qual ni ell mateix era conscient.

Com a primera mesura, va decidir vendre cara la seva pell i fer-se amb el control exclusiu dels codis més importants, aquells que per normativa havien de ser compartits amb en Màrius.

Va emprar hàbilment el mateix canal subtil que havia descobert per transmetre oficiosament al Consell que les claus de què disposava el seu coordinador no eren les autèntiques. Ho va justificar adduint que la sospita d'una escletxa en el sistema de seguretat l'havia obligat a dipositar el mecanisme de traducció en un altre lloc protegit, al qual només podia accedir-se amb la mort o la inhabilitació seva.

De totes maneres, i sense deixar passar gaire temps, una vegada comprovat que el seu missatge havia arribat als destinataris, a l'observar un canvi en la forma en què ara el tractaven, va posar en marxa la segona part del seu pla. Aquesta consistia a filtrar la sospita que eixa traducció no era tampoc la correcta i que només Saül posseiria l'algorisme d'encriptació i desencriptació situat al cor vital de l'estructura de comunicacions entre el nucli decisor.

Després va ser cosa d'esperar prudentment uns mesos per començar a pressionar en el sentit que li convenia.

Completada la seva revenja, el primer que va fer va ser exigir l'entrega de la clau addicional que només havien de tenir els membres del Consell i així va confirmar que, efectivament, aquests preparaven la seva destitució i que només una espurna d'atzar havia fet que se'ls avancés per unes poques setmanes.

A continuació va imposar la seva pròpia inclusió al Consell argumentant que una sort de ministre de seguretat de les comunicacions no en podia quedar fora. I, una vegada al si del cercle més tancat de poder, es va apropiari del control de la política més delicada i decisiva del nou ordre mundial sorgit al 2032: la de l'estabilització de la població òptima, que, des d'aleshores, portava amb mà de ferro informant-ne de tant en tant a la resta del Consell per evitar concitar en contra seva energies que li podien resultar massa desagradables.

2

-La solució és perfeccionar la refracció múltiple- va dir Giorgio amb una veu que expressava la seva profunda convicció.

Giorgio era el físic més prominent de la caverna i havia ideat el sistema d'emascarament d'ones que havia permès la salvació de la majoria dels Sobrants després del darrer atac dels Exterminadors.

Malgrat això, el procediment havia estat qüestionat pel Comitè científic, adduint que era molt probable que, a hores d'ara, l'enemic ja l'hagués descobert.

S'imposava, segons aquestes veus, un canvi de mètode per despistar els rastrejadors, però Giorgio insistia que, encara que amb algunes deficiències que havien costat la vida a unes tres-centes persones, l'emascarament havia funcionat i el que s'havia de fer era millorar-lo i no córrer el risc de fer uns canvis que, si no sortien bé, podien marcar la fi de tots ells.

La discussió va anar enconant-se a mesura que passaven els minuts i l'expressió que més es repetia envers l'opinió contrària era que "això pot ser un suïcidi".

Finalment, Henry, Pere i un grapat de fundadors van parlar un moment i van proposar un pacte que, sigui pel cansament d'una discussió que feia referència a temes que molt desconeixien o sigui perquè els seus arguments eren prou raonables, va ser ràpidament acceptat.

Així es va quedar que es conformarien dos equips científics: un que perfeccionaria la refracció i un altre que cercaria una alternativa.

Tenint en compte la urgència davant la possibilitat d'un nou atac, si els Exterminadors havien trobat l'esclatxa del sistema de seguretat, els dos equips disposaven només d'una setmana per posar a punt els seus procediments. Després hi hauria un dia de proves on cada equip es dedicaria a trobar els possibles forats del mecanisme de l'equip contrari mitjançant el disseny i la realització dels experiments que trobessin oportuns.

Finalment, un jurat imparcial constituït pel tres científics més reputats de l'àrea d'enginyeria fisicoelectrònica decidiria la qüestió.

Acabada d'aquesta manera la reunió dels organitzadors, la vida de la caverna va anar retornant a una certa normalitat, si es podien tractar de normals els períodes de calma de durada imprevisible entre dues sacsejades d'importància.

L'adaptació al nou lloc no va ser fàcil perquè tenia pitjors condicions que el que havien abandonat: era més menut i tenia menys comoditats d'entrada, però la necessitat d'una activitat, fins i tot frenètica, que esbandís les pors que l'atac havia suscitat va fer que en uns pocs dies de provisionalitat i treball febril s'arribés a una disposició bastant semblant a la que havien tingut al lloc que havien anomenat "la cúpula", raó per la qual, al d'ara, li deien "la cupuleta".

3

Manel va baixar corrent per la rampa que comunicava amb el soterrani que estaven construint. S'havia quedat endormiscat i la mateixa somnolència no li havia permès recordar que el ritme del pas del temps resulta molt enganyós en aquest estat.

En arribar on els companys ja feia estona que treballaven, va esbossar un somriure de disculpa i es va posar de seguida a la feina amb dedicació renovada.

Ell havia estat de les persones triades per fer aquesta espècie de búnquer superapantallat on es volia conduir ràpidament la gent al menor senyal dels RACRA (rastrejadors contra radars rastrejadors).

Manel no tenia experiència constructiva, però Pere, com a responsable del seu sector, l'havia seleccionat perquè sabia que, com a mestre d'educació física, s'havia mantingut en forma i era una persona curiosa en les activitats manuals, això que se sol dir un "manetes".

No abundaven els paletes en aquell grup tan heterogeni perquè, encara que la selecció havia procurat tenir en compte els oficis, sobretot els més necessaris, era molt difícil preveure el que caldria i al mateix temps valorar com a prioritàries altres característiques com ara la confiança d'algun fundador o la consideració per part d'aquest de la seva vàlua per al grup.

De totes maneres, la construcció s'havia de fer de forma tan diferent de l'habitual, amb eines i materials completament nous, que, llevats dels que dirigien les operacions, per als altres el més important era el que Manel precisament tenia: ment desperta, bona forma física i destresa manual.

Ara, amb el petit descans de quinze minuts després d'hora i mitja de treball, el que ja era una norma assumida per tots després que anys abans de la posada en marxa de "l'estabilització òptima de la població" nombrosos estudis havien conclòs que era el ritme més adient per no perdre concentració, Manel mirava alternativament la cara del seus companys i l'entrepà que desapareixia entre les seves mans, amb una sensació farcida de sentiments contradictoris: angúnia i esperança, temor i decisió, voluntat i desànim...

4

La clandestinitat requereix un caràcter especial que, si no es té, s'ha d'aconseguir al més ràpid possible per evitar els perills afegits.

Marta, que sempre havia pensat que el caràcter era una cosa que venia de fàbrica amb el gens, es trobava ara en aquest procés accelerat i moltes voltes pensava que no se'n sortiria. Havia d'aprendre a portar una doble vida o, més ben dit, una vida encapsulada dins una altra, dissimulant la major part del temps de forma creïble i sense fissures, a ser eficient en els moments que havia d'intervenir i aprendre a ser esmunyedissa com una anguila.

Sort que Lluís s'havia convençut de participar-hi també perquè, de no ser així, no hauria pogut suportar tanta falsa actuació i, pensava ella en els seus moments de greu preocupació, hauria fet ja estona que hauria caigut en errades de què ell segurament hauria estat el primer d'adonar-se.

Estirada al llit, on faltava el seu company que feia més de mitja hora que s'havia llevat, Marta memorava, mentre esperava el so d'avis del seu microportàtil, com Lluís es va assabentar de la seva implicació.

Ella havia tingut un problema de desconfiguració del seu micro i havia perdut la contrasenya per entrar a casa, raó per la qual es va quedar a l'espai comú de la seva illa prenent una beguda i escoltant música tranquil·lament, mentre esperava el missatge del seu home amb el procediment per a la transferència de claus.

En aquestes estava, quan va rebre una comunicació del seu grup donant-li les instruccions per una acció de captura d'informació en un punt sensible de la xarxa energètica. Marta es va posar en camí en direcció al punt assenyalat, on havia de captar els bits requerits, però la seva sorpresa va ser que, en arribar, es va trobar a Lluís palplantat mirant-la amb una cara mig de sorpresa mig de preocupació.

- Pel que es veu, el problema de configuració es més greu del que suposaves i ha invalidat el primer anell de seguretat- li va etzibar.

-Que em dius, Lluís?- li va preguntar Marta amb veu insegura, després de fer-li un petó ràpid.

- Doncs que, en contestar el teu missatge, he observat que l'anell personal de les teves comunicacions està obert i, pensant precisament que podia ser la configuració, he entrat per veure si tenies trencats altres anells i m'he trobat amb el missatge descriptat on et deien que havies d'estar aquí per fer no sé quina cosa. On t'has ficat, Marta?

- Estàs segur que els altres anells estan tancats i que només el que té a veure amb nosaltres dos ha quedat obert?

-Sí, dona,estic aquí per avisar-te, després de revisar-ho tot a fons. Ja saps que és part de la meva feina fer aquestes coses.

- Sí, senyor enginyer- li va contestar Marta, una mica més relaxada. Deixa'm transferir unes dades aquí per aprofitar el forat de seguretat de què m'han avisat els companys i a casa t'ho explico tot.

No van intercanviar res més sobre el tema, fins que, una vegada a casa seva, Lluís, fent servir els seus coneixements electrònics, va restablir la configuració del micro de Marta i es va assegurar de l'apantallament màxim de la sala, on, per més seguretat, va afegir un altre mecanisme d'criptació.

-Lluís, -va començar Marta- tu sempre has estat una persona crítica amb tot el que està passant i sobretot amb l'estabilització. Prou problemes que has tingut per això!

-D'acord, Marta, però tu saps que quan arribo al punt de posar en perill el més essencial, m'aturo. Sospito que tu no ho has fet, oi?

-Aquesta és la diferència entre tu i jo, Lluís...

La conversa es va allargar durant dues hores amb molts daltabaixos emocionals.

Els dos es presentaven com a defensors dels seus fills i acusaven a l'altre de no fer suficient, una per prendre massa riscos i l'altre per no tenir prou perspectiva de futur.

Una vegada decantats els arguments més parentals, van començar a aparèixer els més personals i Lluís va aduir que, encara que compartia l'objectiu de l'organització a la qual ara s'assabentava -va dir amb un to d'inevitable retret- que pertanyia Marta, a ell això de les militàncies disciplinades no li anava. Ja en tenia prou amb ajustar-se als ritmes que li imposava tant la feina com la família per complicar-se la vida.

La llum del dia va anar apagant-se, però a la casa de Marta i Luís havien escollit un sistema que potenciava els darrers raigs de sol per, mitjançant un sofisticat sistema d'espills, allargar uns minuts més la il·luminació natural.

Després, de forma suau, per no anul·lar l'efecte evocador de la posta de sol, els llums artificials anaven augmentant fins a mantenir la visibilitat determinada de cada sala en els dos nivells: amb presència o absència dels habitants.

Aquest canvi d'il·luminació va actuar psicològicament de senyal perquè Lluís i Marta es predisposessin a acabar la seva conversa.

I Lluís, que era qui tenia més necessitat de sentir que les discussions no acabaven malament, va proposar un pacte de mutu respecte i de comunicació imprescindible perquè ell pogués ajudar Marta en cas d'urgència, cosa que aquesta va subscriure amb un somriure tendre i conciliador.

5

L'estabilització no havia estat una política ni improvisada ni oportunista. Durant dècades s'havia produït una concentració de poder que havia tingut períodes d'acumulació lenta i d'altres d'acceleració. Fins i tot hi havia hagut moments de retrocés en els quals forces socials organitzades havien aconseguit, breument, revertir el procés.

Tanmateix, la destrucció total de la darrera d'aquestes forces (any 2038), que havia estat la més forta i continuada, havia resultat decisiva perquè el poder central, constituït com a Consell Mundial de Govern, mostrés la seva carta mestra, reservada des de feia molt d'anys.

El càlcul de la població necessària s'havia fet a partir de models econòmics jerarquitzats que semblaven estrets del món feliç de Huxley, amb la particularitat del desplaçament flexible controlat tant dels nivells socials d'ocupació com de la ubicació geogràfica, amb l'excepció lògica dels grups dirigents.

Els partidaris d'un món científicament controlat des de paràmetres equitatius havien desaparegut durant la repressió de 2038. Malgrat això, només un any després, havia començat a prendre forma l'organització clandestina a què pertanyia Marta, la qual va ser batejada pel seus fundadors com "laTeranyina" o "la Web", per deixar clar entre ells l'estratègia d'avançament que es pretenia i per picar l'ullet a aquell invent de feia cinquanta anys que havia desaparegut com a xarxa lliure a la penúltima batuda: la del 2034.

El grup, després d'un avançament lent els primers anys, ara estava coneixent una forta expansió, segurament a causa de la superació dels anys del desànim absolut de qualsevol resistència després de l'escapçament tan selectiu i alhora generalitzat del 38.

Marta s'havia incorporat recentment a la Web després del contacte amb Samuel, un dels seus fundadors, que des de feia mesos havia traçat l'estratègia d'apropament a la filla inconformista del coordinador del Consell.

Finalment, un tebi dia equinoccial d'eixos que prometen un temps per després fer-ne un altre, recordant als humans que encara moltes coses escapen al seu control, Samuel va tenir la seva oportunitat.

Marta, que es dedicava a la teràpia esportiva, va rebre un missatge dedicat, dins del fòrum de què formava part, proposant-li una demostració pràctica d'una nova tècnica psicosocial per estimular la participació en els entrenaments de sectors reticents.

Va acceptar la cita i, una vegada acabada la demostració, el seu company li va presentar a Samuel i es va esmunyir discretament.

Samuel havia estat sempre una d'eixes escasses i sorprenents persones que són capaces de mantenir la calma fins i tot en els moments més difícils.

A més a més era dels qui, sense fer més demostracions que les imprescindibles, disposava d'unes conviccions fermes combinades amb l'astúcia i la prudència que ressalta en els autèntics líders.

La principal de les seves creences era que l'arrel de tots els mals socials estava en la ineficàcia del grup per controlar les ànsies de domini d'alguns dels seus elements.

Pensava que la darrera i més greu demostració d'això era l'estabilització mateixa i la configuració del món que havia quedat després d'aquesta.

Va decidir dedicar totes les seves energies a combatre-la i, consegüentment amb aquest propòsit, va fundar una organització a la que va anomenar "la Web ", agafant el model de creixement tipus teranyina que tan popular havia estat amb l'ús de les comunicacions electròniques de finals del segle anterior.

Ara, a només uns mesos de la seva constitució, la Web estava donant un salt qualitatiu i quantitatiu important i persones com Marta, situades a la vora del poder, es consideraven estratègiques.

Samuel havia estudiat amb detall les informacions sobre Marta i va decidir córrer els riscos aprofitant la cobertura que li podria proporcionar l'anomenada casa de conferències del sector Nord, un lloc polivalent amb estructura flexible que coordinava un membre de la Web de total confiança i que era company de professió de Marta.

A aquest no li va ser gaire difícil organitzar una sessió que interessés a la filla del coordinador del Consell i complir amb el seu paper d'enllaç.

La conversa no va començar molt prometedorament perquè el parany era evident i Marta es trobava tensa i desconfiada, però Samuel, que

tenia un gran encant personal i que havia estudiat a fons la personalitat de Marta, va saber com capgirar ràpidament el clima psicològic i en breus minuts, perquè la trobada no es podia allargar massa sense despertar sospites, la va posar al corrent de la Web i li va demanar la seva participació.

Van quedar en la clau secreta per transmetre la resposta i es van separar amb la sensació compartida d'expectativa i neguit.

Quatre dies més tard, perquè aquest era el termini establert, Marta va donar el seu consentiment i a partir d'aquell moment tot havia anat molt de pressa.

Tant els seus dubtes de comentar-li a Luís com els intents de comprovació de les dades que li havia donat Samuel, abandonats ràpidament per inútils, s'havien esvaït absorbits per una autèntica cascada d'activitats encastades en la seva rutina habitual per no despertar sospites, que havien anat creixent en risc i intensitat.

Marta era plenament conscient de ser només un peó al tauler, però estava convençuda que, quan la partida anés avançant, la posició d'aquest peó podia ser més decisiva que la d'un alfil i això era exactament el que Samuel pensava.

6

Es feia de dia lentament. Una franja roja apareixia per dalt de la muntanya i Sammy aspirava amb intensitat l'aire fresc que acompanyava la clarejada. La sensació de llibertat que l'abraçava compensava amb escreix les pors associades a la missió que li havien encomanat. Cada certa quantitat de setmanes era necessari que algú sortís a l'exterior i ajustés certs mecanismes de comunicació amb la Web. El procediment era relativament senzill i, encara que Sammy no dominava els coneixements tècnics que hi havia al darrere, no li va suposar gran dificultat completar-lo. Amb el seu transmissor- receptor va calibrar el rang de les ones prefixat orientant-lo successivament a cada un dels punts cardinals i va establir les connexions adients seguint les instruccions memoritzades.

Completada l'operació, Sammy havia de retirar-se amb rapidesa per evitar que la protecció que li garantien amb ones de dispersió emeses des del periscopi acabés essent detectada pels poderosos sistemes dels rastrejadors.

Malgrat això i posant en risc la seguretat de tot el seu grup de Sobrants, Sammy no va poder resistir la temptació d'estirar uns minuts un contacte amb la superfície que tant havia enyorat i que havia demanat tan insistentment.

Va simular que repetia les comprovacions del procés d'ajustament com si no hagués estat segura del seu resultat i, en acabar, pensant en Manel, que mitjançant Pere li havia aconseguit gaudir d'aquest privilegi, es va dirigir amb passos curts però fermes cap a l'entrada del camí al refugi, no sense dedicar abans una mirada que pretenia absorbir tant el sol com la silueta muntanyosa sobre la qual despuntava.

7

Trobar-se físicament en temps de comunicacions electròniques farcides de codis d'encriptació per protecció o mera desconfiança atàvica era una cosa exòtica, sobretot quan es tractava d'una reunió de conspiradors com ara la de Pere i Samuel.

Assegut al tamboret de la barra, Pere, que per anar a l'encontre havia hagut d'agafar la identitat d'un vell conegut de Samuel, somreia lleugerament perquè havia pogut fer aquest gol al sistema de seguretat del GEDEC i això li donava confiança de cara al que havia vingut a plantejar.

Samuel, per la seva banda, avesat tant a la prudència com a l'astúcia, no era tan optimista, però era conscient que l'única possibilitat de supervivència del grup que ells representaven era coordinar forces de cara a l'enfrontament final.

Pere li va proposar una estratègia d'introducció de dades falses però no fàcilment comprovables que despistessin els rastrejadors d'en Saül en relació a la ubicació dels Sobrants.

Samuel ho va trobar molt perillós.

- Si tinguessin la més mínima sospita, molta de la nostra gent quedaria cremada.

- Ho sé, ho sé. Però no tenim una altra alternativa que sembrar el camí de pistes falses. El temps corre en contra nostre. Si no fem alguna cosa en uns quants dies, segurament hauran trobat la nostra nova posició.

Després que en Pere expressés en veu alta la seva convicció que els havia portat als dos al lloc on eren, es va instal·lar el silenci entre ells.

Samuel es va balancejar incòmode al seu tamboret agitant els gels de la seva beguda abans de contestar:

- D'acord. No perdem més temps. Conta'm el vostre pla.

Pere va explicar el pla, Samuel va proposar la modificació d'alguns elements i, després d'un quart d'hora d'intercanvis, es va acomiadar amb una encaixada i una expressió que volia ser ferma i satisfeta, però que dissimulava molt malament el seu neguit compartit.

8

Els informadors d'en Saül feia temps que l'havien avisat: tenien sospites que era molt possible una comunicació entre certs elements oposats a l'estabilització i grups de Sobrants.

Ell va decidir que aquesta guerra de guerrilles necessitava una combinació d'estratègies i va encarregar a una de les persones de la seva màxima confiança, Atta, que preparés un pla d'infiltració.

Atta desprenia una confiança en si mateixa, que a voltes resultava ofensiva, però Saül coneixia el seu punt feble: una ferida afectiva amb una crosta que no havia aconseguit fer-la cicatritzar del tot i calculava que, arribat el moment, podia manegar-la utilitzant hàbilment aquesta informació.

Mentre, li encarregava les missions més delicades perquè la seva intel·ligència subtil i la seva audàcia sense escrúpols eren de gran utilitat.

Ella es va prendre un temps per analitzar a fons el perfil d'alguns sospitosos i, finalment, d'acord amb Saül, va triar el que semblava més susceptible al xantatge.

Es deia Marc i era un home de trenta-dos anys, molt unit a la seva dona Dèlia i a la seva filleta de dos anys i del mateix nom.

S'havia implicat amb els rebels perquè una neboda llunyana, a qui tenia gran afecte, havia desaparegut en la maleïda estabilització.

Un company de feina de la seva dona que el va visitar quan Marc encara no s'havia restablert de l'impacte, en adonar-se del seu estat d'ànim, li va llençar l'ham i Marc el va agafar amb força entrant en una dinàmica semblant a la de Marta, però sense haver trobat ocasió de desvetllar-ho a la seva dona.

Atta sabia tot això gràcies a un descuit de Marc en la protecció de les seves comunicacions clandestines i va decidir interferir els seus missatges i enviar-n'hi d'altres on li explicava que n'estava al corrent, l'amenaçava amb la filla i la dona i li donava instruccions perquè mantingués en secret que havia estat descobert i donés els passos convenients a fi de ser seleccionat com a contacte amb els Sobrants.

9

Feia ja cinc mesos que Sammy estava al càrrec d'un dels canals de comunicació amb els rebels quan, en una de les seves rutinàries comprovacions, va rebre un senyal una mica més esmorteït del normal i, quan va realitzar els ajustos corresponents, va sentir la veu d'en Marc.

- Hola, hola, Sammy?

- Sí, sóc jo, però no sé si és per la distorsió però no et reconec, Hunter?- va dir Sammy en la llengua que es va estandarditzar per a comunicacions al 2028 i que tots van aprendre a l'escola o a centres especials des de la gran renovació del 35.

- Hunter ha passat a altres tasques i joestic ara responsabilitzat de la comunicació amb tu. Em diuen Marc.

- Hola, Marc, et suposo al corrent de les normes. Ja saps que només tenim 44 segons.

- Sí, ho controlo i ja en portem 13 i sé que si ens passem de 45, facilitem el descriptat, però avui no hi ha res d'especial per la nostra banda més enllà de presentar-me. I vosaltres?

- Nosaltres sí que tenim una petita cosa: Tinc l'encàrrec de dir-vos que necessitem el codi d'autogeneració d'unes bateries geotèrmiques del tipus NH-22. M'has entès bé, Marc ? NH-22.

- Sí, és clar. Altres vegades he hagut de memoritzar models amb identificació més complicada, NH-22, codi d'autogeneració, bateria geotèrmica. No et preocupis.

- D'acord, Marc. Llavors, fins a la propera.

- Adéu, Sammy, fins aviat. A la propera comunicació tindràs el codi.

- Adéu.

Als 42 segons Sammy va tallar la transmissió . Hi havia alguna cosa en el timbre de veu d'en Marc que la neguitejava.

Va decidir passar la gravació a Manel per veure si la podien analitzar amb els programes de detecció d'alteracions de la parla, una sort de màquina de la veritat inalàmbrica que copsava en les veus certes simulacions que els humans empen en la comunicació oral.

10

Semblava que tal com havien anat reduint-se les distàncies en augmentar tota classe de tecnologies aplicades tant al transport com a la comunicació, els éssers humans s'havien anat encapsulant tancant-se en si mateixos envoltats de tota una sèrie de capes de protecció i desconfiança.

Cadascú disposava del seu micro, un aparell amb tota una gamma de possibilitats de control electrònic: podia activar qualsevol element de seva casa, els aparells electrònics i de transport, era geolocalitzador, transmissor i receptor de tots tipus de missatges i un reguitzell de funcions més.

El dispositiu s'havia convertit no en element indispensable de la identitat de la persona, sinó en ella mateixa.

Estava estructurat en una sèrie de nivells d'accés definits per l'usuari i les institucions. Per similitud amb la jerarquitització de les dades de les ubiqües estructures del Consell, se'ls deien "anells".

El primer anell, el més íntim, permetia l'accés als codis de regeneració de claus per poder fer restauracions des d'un altre equip i tenia accés a gairebé tot, llevat d'aquelles comunicacions que el posseïdor havia decidit protegir.

El que li havia passat a Marta amb Lluís era bastant freqüent. De vegades un membre de la parella necessitava l'ajut de l'altre per a una regeneració, en el camí de la qual saltava part de l'opacitat de què el micro restaurat disposava.

Marc estava preocupat perquè això li pogués passar amb Dèlia. Com li explicaria el doble joc al qual estava prestant-se? Estava segur que ella no entendria les seves justificacions ni per una cosa ni per l'altra i que, si tenia la mala idea de pretextar la seva seguretat i la de la filla, el resultat seria catastròfic.

Va extremar les precaucions i, aconsellat per Atta, va passar el seu micro per la xarxa més segura de revisió d'aparells, amb una recomanació per part d'ella, perquè li afinessin al màxim i li incorporessin uns extrems d'emascament que s'afegirien a aquest complex núvol de xifratges, desxifratges, desviaments i recodificacions que cobria com una boira espessa les relacions entre les persones de mitjans del segle XXI

11

El que no s'imaginava Marc era que el somriure que li va dedicar Tennessee, la noia que li va entregar el seu micro una volta reconcondicionat, volia ser de complicitat perquè ella també feia com si diguéssim d'agent doble. Quan Marc li va tornar el somriure amb el micro de reposició, va pensar, malgrat que no era gens presumit, que havia despertat la simpatia de Tennessee i la seva expressió va ser franca i directa sense cap mena d'insinuació.

Ella ho va comprendre i va amagar la seva decepció amb un gest senzill i més convencional d'amable comiat al qual ell va correspondre de la mateixa manera, tractant de passar full ràpidament d'un gest que, en certa manera, sentia com a fallit.

Tennessee era en efecte una agent doble com Marc, però, el que ella no havia calibrat malgrat els seus coneixements electrònics i la seva natural perspiciàcia era que aquest ho era al revés que ella.

Atta confiava tant en ella perquè, a més de cosines havien estat companyes d'estudis, i li havia anat encarregant treballs cada vegada més compromesos. Aquest excés de confiança la va portar a afuixar el seu doble control habitual sobre els col·laboradors i no es va adonar com Hans, un dels homes d'en Samuel, la reclutava per als rebels.

En realitat no va haver d'esforçar-se gaire perquè Tennessee ja havia pres eixa decisió feia molt de temps, farta de les missions que li encarregava Atta, a qui considerava una hipòcrita amb una xarxa de poder desbordada.

Es tractaven com si fossin amigues molt properes i Tennessee tenia la sospita que, dins de la fredor que segurament envoltava les relacions d'Atta, era possible que efectivament la seva fos de les més càlides, però ella pensava que a una amiga de debò, no se li encarregaven certes coses sense explicacions vertaderes.

Tennessee havia detectat contradiccions en els raonaments amb què Atta vestia les seves ordres i pensava que es devien a l'inconfessable desig de controlar el més gran nombre de persones i situacions factibles.

Des d'aleshores havia obert els porus esperant algun indici de contacte dels rebels, per valorar fins a quin punt la seva visió de món i les seves motivacions s'assemblaven a les d'ella.

Passaven els dies i aquest esperat ham no es veia per enlloc, encara que la truita es delia per mossegar l'esquer.

Finalment, Tennessee, que es prenia això com el repte de la seva vida, va decidir que fos ella mateixa qui llancés l'ham i el girés en totes direccions, enxampant Hans, que estava sondejant la zona amb la precaució d'un neòfit i que no es va a decidir a posar-se en contacte amb ella fins que Samuel no el va autoritzar.

Ara, Tennessee, que havia detectat el doble circuit d'en Marc semblant al seu, li va comentar a Hans que Atta li havia enviat un "client" perquè li instal·lés el sistema TT, però que l'alteració de certs circuits del segon anell tenia la marca dels rebels, cosa per la qual estava convençuda que seria un informant de les tasques que se li encomanessin, fent servir el forat TT.

Hans, que era d'aquestes persones meticuloses i desconfiades que poden arribar a ser una rêmora per a les organitzacions, però que també poden salvar-les de grans ensopegades, ho va comunicar immediatament a en Samuel.

Un simple encreuament de dades va posar a aquest davant de la realitat que Marc podia estar tramant alguna cosa perillosa per al seu grup.

- Sammy tenia raó- li va dir Pere, assegut al costat de Manel, amb veu de reconeixement.

- L'analitzador d'alteracions de la parla havia indicat que s'havia de tenir cura amb aquest Marc, però, per si estaven indecisos, acabo de rebre comunicació que també els nostres companys de la superfície sospiten d'ell.

-Ja ho intuïa jo i vosaltres no em volíeu creure. Digueu ara què he de fer: Li dono o no li dono el codi que m'ha demanat?

- Resposta de llibre, estimada Sammy (Pere acompanyà l'expressió amb un gest que volia ser de picardia). Li passarem el codi que ens demana i l'utilitzarem per transmetre a eixos maleïts Exterminadors la informació que ens interressi que es creguin.

12

Transcorreguda la setmana que s'havia establert, Henry i la resta del grup seleccionat com a jurat va escoltar les proves amb què cada sistema de protecció intentava resistir l'atac organitzat pels creadors de l'alternativa.

Els partidaris de l'adaptació del que hi havia, amb Giorgio al davant, havien aconseguit una primera victòria simbòlica en fer adoptar com a nom popular del seu mètode, el de "Millorat" en front al de "Nou", que era el dels seus rivals.

Altres candidats com "Antic" o "Adaptat" tenien connotacions negatives que ells sentien que els perjudicaven i es van dedicar a neutralitzar.

Temps inútil! Ara es veuria de debò si realment feia honor suficient al nom de "Millorat". La prova havia començat i el Millorat resistia prou bé les primers onades de xoc. Henry havia insistit que s'evités qualsevol procediment que no simulés un veritable atac dels rastrejadors i que es basés en alguna informació confidencial interna.

Així i tot, ell sabia que la seva declaració era purament retòrica perquè no existia cap manera objectiva de saber quina podia ser l'estratègia futura dels rastrejadors, ni tan sol es podia descartar que arribessin a tenir informació interna.

De fet, quan li va tocar el torn de rèplica al grup de Giorgio, aquest va fer servir la informació sobre les característiques del Nou, a la qual va tenir accés per Jonathan, un amic seu que havia començat una relació amb Jana, una de les científiques del projecte.

D'aquesta manera van trobar una escletxa en el sistema de seguretat que va fer trontollar tot el camp magnètic del primer nivell que sustentava l'anell més extern.

Tanmateix, una de les peculiaritats del Nou que Giorgio desconeixia era la seva prodigiosament ràpida capacitat d'autogeneració, que va fer que en pocs segons el camp mutés i l'escletxa fos tancada repel·lint amb èxit la primera investida.

La successió d'escomeses va durar gairebé quatre hores al llarg de les quals i de manera alternada semblava que la decisió cauria d'un costat, per a immediatament després passar a l'altre fins que el Millorat va rebre un impacte que no va poder resistir i tot el costat dret de l'àrea d'operacions va quedar desguarnit sense que calgués evidenciar quines serien les terribles conseqüències d'una fallada de tal calibre en un atac real.

Henry va aturar les proves i el jurat no va tenir gaire per debatre. En certa manera, encara que l'afinitat personal dels que havien de rubricar la decisió era major envers Giorgio, amb qui havien format part del grup de fundadors, se sentien alleujats de no haver hagut de discernir amb els petits detalls i suposicions simulades i que el resultat hagués estat clar i incontestable.

13

- El GEDEC ha detectat un niu de Sobrants a la zona Mediterrània oest. Hem de procedir a la seva eliminació immediata.

- Un moment, Saül. He sabut que els rastrejadors han fet servir feixos d'extinció en compte de detecció, sense permís del Consell.

- La normativa d'eficiència ens ho permet, Màrius. Vostè mateix la va rubricar com a coordinador.

- Saül, tot el relatiu a l'estabilització té un objectiu especial que obliga a tenir precaucions excepcionals. Vostè té poder per actuar ràpidament en les urgències, però que jo sàpiga no estàvem en aquest cas.

- Un grup de Sobrants és sempre un motiu d'urgència. Es poden fer forts i després ens costarà més fer-los desaparèixer - va intervenir Mirta, una de les dones del Consell de qui Saül havia obtingut el suport.

- Parleu com militars - els va etzibar Màrius, pujant un grau la veu, i passant-se de sobte al tuteig, segurament impulsat per la joventut d'aquells als quals replicava- i aquí estem per veure les conseqüències polítiques. Ignoreu que cada vegada que es fa una ràtzia d'aquestes, augmenta el nombre de rebels.

- Això no està comprovat. L'augment pot deure's a altres circumstàncies coincidents en el temps.

- El cas és que ja està fet. Saül va fer una interpretació possible de les normes d'eficiència. Mirem cap endavant.

El sorprenent to de la intervenció de Zeneth va fer emmudir a tots. No solia parlar, però tots sabien que estava del costat de les solucions expeditives del cap del GEDEC.

- Proposo que els rastrejadors de Saül detectin amb exactitud la posició dels Sobrants i que, abans d'actuar sobre ells, es reforci el control dels rebels per evitar que aprofitin l'ocasió per ampliar els fils de la seva Web.

Les cares d'assentiment van donar per tancada la discussió sense necessitat de cap votació i el Consell es va dissoldre.

Mentre caminava ja sol pel Nautilus, Saül pensava que en Màrius havia ensenyat les cartes i que ell no podia permetre que les coses quedessin així.

Però això no podria fer-ho sol. Necessitava una persona de la seva total confiança i Werner no ho era. Ni li podia confiar el tindre cura dels detalls perquè es movia a un altre nivell i allò seu eren les conspiracions al Consell, ni podia traçar amb ell l'estratègia final perquè era evident que cercava el poder per a ell. Era un col·laborador necessari, però ara li calia un subordinat que no qüestionés la seva autoritat i que tingués, això sí, suficient capacitat i autonomia per implementar les accions concretes sense haver de consultar cada pas ni desviar-se ni un mil·límetre de la ruta que ell tracés.

Va repassar mentalment tots els candidats dels seus entorns més propers i els va anar descartant un per un per diverses raons.

En passar a l'àmbit dels coneguts una mica més llunyans, se li va ocórrer com quan feia voltes a un problema de matemàtiques. Quan era estudiant, de vegades passava hores enfocant un de particular dificultat per un costat i per altre cercant espirals envoltants d'aproximació a la solució i, quan ja estava a punt d'abandonar, se li il·luminava una idea aparentment allunyada de la seva cerca perquè havia permès una connexió especial entre els conceptes previs i que feia saltar un clic que, de manera misteriosa per a ell, li indicava amb un poderós missatge per on podia estar el que cercava.

Això deu ser el que anomenàvem "intuïció", aquesta potent combinació d'emoció i pensament, reflexionava, ara que de nou li havia vingut al cap una llum amb el rostre d'Atta, l'antiga companya, a la qual va decidir contactar de seguida, perquè a més, va pensar, esbossant un mig somriure, sabia que no s'hi podia negar.

14

Viure sota la terra és molt més dur del que mai podia haver-me imaginat, pensava Manel en eixa nebulosa tan propícia de l'inici o la finalització de les idees, que són els minuts previs al despertar complet.

Sammy , al seu costat, es va remoure al matalàs com si l'ona del pensament de Manel hagués arribat al seu cervell.

Des que els havien adjudicat un d'aquells matalassos desplegable que els fundadors havien anat transportant amb discreció el mes previ a la gran fugida, s'havien sentit una mica més acollits, una mica més com a casa, però hi havia tantes coses que enyoraven, que això no passava de ser una ruixada d'aigua oxigenada en una ferida que continuava sagnant.

Manel es va incorporar suaument per no despertar Sammy i va recolzar la seva esquena sobre la paret, una mica fictícia, a la qual havia arrimat el seu matalàs i es va abandonar als seus pensaments, ara ja consistents.

-Quant de temps seguirem així? Té algun futur la nostra existència? Estem vius, sí, però paga la pena viure d'aquesta manera, sempre amagats? - pensava.

Per tranquil·litzar-se va recordar el que Pere li havia dit en una de les seves darreres converses: Els rebels estaven cada vegada més forts, la Web creixia i calculava que no trigarien a fer la volta al que passava allà fora o almenys a neutralitzar els Exterminadors més ferotges.

La mà de Sammy va temptejar a les palpentes cercant el cos de Manel i, en trobar-lo en una posició desacostumada, els seus llavis van mussitar un "què fas?", amb una veu que semblava vindre del més profund dels somnis.

Manel li va acaronar el cap sense contestar-li, i ella a poc a poc va anar obrint els ulls.

Una escena tan plàcida no pareixia reflectir com de turbulentes podien arribar a ser les seves relacions.

Els seus caràcters eren molt apassionats, però de forma molt diferent.

Sammy era molt temperamental, fins i tot a estones explosiva, intuïtiva, al·lèrgica a les disciplines, reticent fins i tot a les rutines quotidianes, que li produïen avorriments i no pas seguretat com a Manel.

Aquest era tenaç, moltes vegades fins a la rebequeria, tendre i afectuós, tractava de viure com si la vida fos una mena de poema a voltes èpic, a voltes líric, però sempre ple d'una emoció que fluïa com un riu al seu curs mitjà, a estones amb el cabal més alt i a estones més fluïx, però sempre corrent en la mateixa direcció.

Sammy es va acabar posant en la mateixa posició que Manel i li va dedicar un somriure que volia segellar la reconciliació oblidant l'agra discussió que havien tingut abans de dormir.

La nit anterior, Manel havia perdut la paciència perquè, malgrat les seves advertències, s'havia tornat a repetir el fet d'haver-la d'esperar més d'una hora sense previ avís en allargar-se més del compte la seva estona amb el grup de música.

Sammy volia donar-li explicacions, dir-li una vegada més com la feia reviure el grup, retornant-li d'alguna manera als temps daurats del Bronx, fent-li més suportable l'estada dins del forat, però veure la cara de pomes agres la va desencoratjar. Sabia que les seves paraules caurien al buit, que Manel li reprotxaria no haver-la avisat, donar-li més importància a no tallar una conversa per posar un missatge que tenir-lo desesperant-se sense remei.

Però Manel no es va conformar amb la mala cara, una cascada de recriminacions que passaren per damunt de la seva consciència va inundar l'espai que els envoltava i Sammy va esclatar tornant-li com un bumerang les seves pròpies frustracions.

Quan van quedar muts, esgotats per l'esforç descontrolat, els va penetrar la tristor provocada per l'evidència que la seva relació trontollava. Es van gitar en silenci i es van adormir de seguida, com si els seus cervells volguessin desconnectar a correu.

Ara ell va entendre i acceptar la proposta sense paraules de Sammy perquè tiressin endavant ignorant el que havia passat i, cercant un nou caliu, li va demanar que li contés alguna cosa, la que volgués. De la seva vida abans de conèixer-se.

Sammy es va quedar alguns segons tractant de recordar alguna cosa que pogués ser interessant o almenys curiosa o desvetlladora, mentre se li creuava pel cap que pot ser aquesta no era la millor manera d'aprofitar les hores que, excepcionalment, tenien lliures.

Finalment li va tornar la pilota a Manel, dient-li:

- Potser si em contes alguna història teva primer, a mi me'n vindrà al cap una de meva, perquè ara, així en fred, no se me n'acut cap.

- D'acord, d'acord. A veure què puc explicar-te... Ah, sí, ja ho tinc. Quan era a la facultat, tenia un company que em va impressionar. Tenia les idees clares, era valent i, quan les coses van posar-se calentes, ell va ser dels primers a saltar a la palestra. Ens tenia a tots galvanitzats. La seva parla decidida ens movia a tots l'esperit més rebel i el vam seguir en totes les seves propostes agosarades fins que un dia va desaparèixer sense deixar rastre.

- No has tornat a saber res d'ell? - li va preguntar Sammy intentant allargar una mica més el torn de Manel.

- No. La veritat és que del cert, del cert, no. Van córrer molts rumors. Que si l'havien eliminat, que si havia marxat abans que ho fessin, que si estava organitzant grups de rebels a altres llocs. Ara que estem aquí, tenia la secreta esperança de trobar a Timó, així li deien, entre el nostre grup de Sobrants, però no ha estat així... I ara ja no tens excuses, no t'escapoleixis i conta'm alguna cosa.

- Un altre dia, Manel, un altre dia. Callem un moment i després em dius el que sents perquè vull saber si és el mateix que sento jo.

- No sento res d'especial, Sammy.

- Jo sento la remor de les fulles movent-se mansament a causa d'un vent que les va movent com si les volgués netejar amb l'aigua d'una pluja matinera. Sento el soroll insistent i agradable de les gotes caient a terra, sento.....- però un sanglot no la va deixar continuar. L'abraçada de Manel va fer que ella s'amagués al seu pit, mentre a poc a poc s'anava tranquil·litant.

15

L'impacte va ser brutal. En uns segons l'ona expansiva va arribar a tots els costats de la caverna. Sammy i Manel van sortir disparats en direccions diferents. Una espessa boira d'un fum blanc, estranyament brillant, ho va començar a envair tot. El desconcert es va estendre a la mateixa velocitat. Finalment, un dels membres de l'equip científic va aconseguir arribar al danyat sistema de regeneració i el va restaurar mitjançant el port d'emergència, instants abans que la inconfusible xiulada d'una freqüència esgarrifosa els advertís que s'acabaven de lliurar d'un segon impacte que, de no haver estat desviat, ho hauria destrossat absolutament tot.

Era urgent saber què havia fallat la primera vegada, però els cossos dels dos caps de l'equip científic havien quedat calcinats des de dins com si fossin en un d'eixos microones que s'utilitzaven una generació abans i que ara són ja peces de museu.

Sorprenentment va ser l'excés de precaucions el que els va condemnar. Havien dissenyat una armilla protectora que tenia per missió desviar les ones que pensaven que, malgrat tot, en el pitjor dels cassos, podien travessar l'escut de protecció.

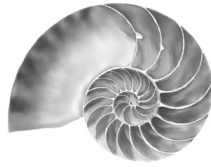
Encara que rivals en el disseny de l'escut d'apantallament, s'apreciaven mútuament i havien col·laborat en aquest projecte que estava ara en fase experimental per realitzar les proves prèvies a la generalització per a tots els Sobrants de la caverneta. Necessitaven un dies de prova en els quals portessin les armilles posades de forma contínua i havien proposat un nombre de persones per formar part de l'experiment.

Però, abans que ho poguessin provar amb totes les garanties que havien previst, l'impacte de l'atac dels Exterminadors va invertir l'efecte que ells volien aconseguir i, en lloc de desviar les ones, les van atraure, de manera que es van convertir en una mena de parallamps humà que va salvar els altres a costa del seu sacrifici involuntari.

CAPÍTOL III

Nautilus

1

S'havia d'actuar sense dilació i els fundadors supervivents van decidir posar-se en marxa immediatament.

Van cridar Sammy i li van demanar que es posés en contacte amb Marc per simular una petició d'auxili i indicar un lloc i una hora de fugida, per a, en realitat, avançar aquesta i anar en una altra direcció.

Sammy ho va fer sense que la seva veu reflectís una altra cosa que el dramatisme propi de la situació. Quan Atta ho va saber, el sentiment de tenir, ara sí, una informació valuosa que la faria pujar molts punts amb Saül, la va omplir i es va afanyar a fer comunicació pertinent. El cap del GEDEC, molt més cautelós, va demanar a un equip especialitzat que verificués l'autenticitat de la informació.

Mentre, Tennessee l'hi va dir a Samuel i aquest va posar la Web en alerta.

Van trobar de seguida que la informació era per despistar els rastrejadors, però no els va quedar clar com havien actuar per ajudar els Sobrants en moments tan decisius.

Finalment van acordar que Marta havia de transmetre a son pare les coordenades que havia explicat Sammy perquè, davant del previsible intent d'aquest d'aturar en Saül, confirmés al GEDEC que les dades eren correctes.

2

Marta era una dona resolutiva, però feia temps que havia acordat amb son pare no parlar de res que es relacionés amb el seu càrrec.

Al principi va resultar difícil perquè, enmig de la maleïda política d'estabilització, les insinuacions circulaven per tots els costats de la gran taula dels àpats familiars.

Però, a poc a poc, es va anar imposant aquesta autocensura mútua fins a convertir-se en un costum al qual tots, d'una manera o altra, agraïen la preservació d'unes relacions que, encara que limitades, sobreviuen després de l'agra discussió, ara ja remota, que els va enfrontar en una batalla campal que de vegades recordaven com els conductors que abaixen el pedal de l'accelerador quan els passa pel cap el record d'un accident esgarrifós.

No hi havia remei. Marta necessitava a en Luís, que, encara que no tenia accés directe a Màrius per qüestions de feina, podia intentar-ho sense despertar sospites.

Luís, que no va ser avisat per la seva dona que la informació que havia de comunicar era falsa, es pensava que se'l requeria perquè son sogre aturés a Saül, i no va trigar gaire a donar el seu consentiment perquè el braç armat de l'estabilització li produïa un profund fàstic.

La dificultat consistia a crear ràpidament l'escenari per una conversa privada que no aixequés suspicàcies.

El calendari va venir en ajuda de la parella, perquè Marta va localitzar el primer aniversari familiar, que, per sort, s'havia de produir en només tres dies, just l'anterior a la data de la suposada fugida.

Encara que era un aniversari que altres anys no havia donat per una reunió familiar tan àmplia, Marta se les va arreglar perquè semblés natural que se celebrés a casa seva i va convocar com per error a son pare, mitja hora abans, fent veure que ella havia d'haver sortit per preparar coses de la festa.

Quan Màrius va arribar a casa de la filla el dia de la festa i va ser rebut per Lluís, no va trobar estrany que Marta estigués fent coses d'última hora per a la festa, sinó que s'equivoqués en donar-li l'hora de la cita.

Lluís li va dir que ho havien retardat perquè ho havien demanat des de la casa del que complia anys i s'havien repartit les persones a qui s'havia d'avisar. Segurament en el cas de Màrius els dos pensaven que era l'altre qui havia de trucar.

-Vols una copeta?

-Vinga, gendre, posa'm un gin amb llima, que saps que és la meva preferida per a les ocasions.

Amb les copes a les mans, van estar xerrant de coses sense importància fins que Lluís, preocupat perquè el temps se li escurçava, va anar al gra.

- Sogre, he de donar-te una informació que penso que t'interessarà

- Digues, va dir Màrius en to relaxat i sense engegar les alertes malgrat que no acabava de refiar-se del seu gendre.

- He sabut confidencialment, perquè tinc amics al seu entorn, que Saül prepara una massacre al Mar de la Tranquil·litat.

- Ara ho entenc- va dir Màrius, deixant-se caure en un dels confortables sofàs de la sala - m'heu fet venir abans per dir-me això, veritat, Lluís? Això deu ser cosa de Marta.

- No t'ho negaré pas, Màrius, no tenim temps per a excuses. El cas és que aquí el tens- li va passar un paper arrugat amb les coordenades i el moment de l'atac- per si vols o pots aturar-lo.

- I qui us ha dit que ho he de fer?- Màrius va utilitzar un to dur i sec, alhora que es guardava el paper a la butxaca. No li agradaven aquestes estratègies.

- Sabem que Saül pensa fer aquesta ràtzia sense comptar amb el Consell. Només per això pensem que el coordinador voldrà aturar-li els peus per evitar que es converteixi en un poder sense fre.

- Està bé. Pensaré què fer. Però sàpigues que no m'ha agradat massa aquesta intromissió.

Dit això i sentint que la gent ja arribava, tots dos van sortir al rebedor.

Abans de saludar la gent que arribava, es va adreçar cap al bany somrient, com sempre feia quan entrava en aquesta habitació de nou disseny que sa filla havia programat amb músiques, imatges i olors

que s'adequaven al moment del dia i a la persona que entrés. Anar a aquest bany era esperar sempre una sorpresa agradable, però Màrius va canviar el gest recordant el que li acabava de dir en Lluís.

De totes les persones a qui havia de cuidar en Werner sempre li havia provocat desconfiança, fins i tot abans de fer-se càrrec de la coordinació del Consell. Li resultava molt clar que, malgrat els seus esforços per dissimular-ho, la seva ambició no tenia aturador. Era consubstancial a la seva personalitat i ara Màrius pensava que segurament estaria darrera d'aquesta nova iniciativa "díscola" de Saül.

Havia enviat a Werner a espiar-lo amb la convicció que tots dos es frenarien entre ells, però ara tenia dubtes d'haver-ho aconseguit.

Màrius va decidir aparcar aquests pensaments i sortir a gaudir amb plenitud de la trobada familiar, en la qual, de ben segur, realimentaria les energies que necessitava per encarar les seves responsabilitats.

De fet, mirant el seu netet més menut, fill de Sofia, la germana de Marta, se li esponjava el cor perquè els seus gestos li recordaven poderosament els del malaguanyat Eduard.

3

Màrius hi va fer voltes. La seva situació era complicada però finalment va decidir que el primer que havia de fer era descobrir si realment Saül volia actuar a esquenes del Consell.

Esbrinar això sense despertar les sospites del cap del GEDEC no era fàcil i Màrius va traçar una ruta a través de persones de confiança per arribar a l'entorn de Saül.

En realitat, va destriar entre un grapat de rutes alternatives la que li semblava tenir menys incertesa, sobretot quan s'anaven apropant a la part més compromesa: El tram final.

El camí escollit constava de cinc persones i Màrius es va proposar que cada una, abans de contactar amb la següent, avalués la seguretat de la comunicació i, en cas de trobar-la perillosa, proposés canvis que recorrien la xarxa en sentit contrari fins arribar a ell per prendre les decisions de manera ràpida, ja que el temps apressava.

Tot va començar prou bé, però ja en el tercer tram, van començar els problemes i Màrius es va trobar en un embús. Per desfer-lo, va haver d'acceptar l'alternativa proposada, que incloïa dos passos no previstos i que, sense saber-ho, significava emprar un parell d'elements de la Web.

De fet, Samuel havia estat fent el seguiment de les passes que havia fet Màrius i va intervenir en el moment que ho va considerar oportú per garantir la bona transmissió de la informació.

D'aquesta manera i controlant les dades que arribaven i sortien de Màrius, Samuel va aconseguir que el coordinador del Consell estigués convençut que Saül planejava l'atac dels Sobrants pel seu compte i amb les coordenades que li havia entregat Lluís.

Marta va visitar son pare més sovint de l'habitual en eixos dies tan decisius i, sense parlar en cap moment del tema que sabia que el preocupava, va polsar el seu estat d'ànim i va tractar de donar-li forces d'eixa manera subtil i efectiva que només les filles saben transmetre als pares atribolats.

Màrius, per la seva part, va emprar la tàctica que li havia funcionat millor quan havia de prendre decisions difícils.

S'aixecava ben de matí quan tots estaven dormint. Això era més fàcil des que havia mort la seva dona, Clara, perquè ella tenia el son més lleuger i sempre es despertava, encara que en aquestes ocasions la intuïció i la seva delicadesa li aconsellaven simular que continuava dormint. Caminava a bon pas fins a un bosquet que estava prop de casa i pujava a una barqueta propietat del cuidador del parc, persona amb qui solia parlar i amb qui compartia un corrent de mútua simpatia. Es desplaçava cap al mig de la llacuneta, deixava els remes i es tombava mirant el cel pensant en el tema que el preocupava.

Aquesta vegada va fer el mateix i, encara que la inspiració va trigar més que en altres ocasions, finalment va arribar en forma de convicció que havia de destituir a en Saül.

Pres a la determinació, va traçar el pla, que passava per exposar al grup més afí del Consell les informacions sobre l'atac que pensava fer el cap del GEDEC sense el seu consentiment.

Era arriscat perquè per aplegar la majoria havia de contactar amb alguns consellers de fidelitat dubtosa, però Màrius estava decidit a fer aturar Saül i, una vegada fets els contactes pertinents, va convocar el Consell comptant amb inclinar la balança al seu favor quan arribessin les deliberacions.

4

Saül, per la seva banda, ho portava tot meticulosament planificat, perquè, si tot sortia com havia previst, aquesta fos l'última reunió del Consell.

- He demanat la paraula - va dir amb una veu una mica lenta i cerimoniosa-per explicar-vos que hem detectat una conjura ben perillosa. Tenint en compte la gravetat dels fets, que posen en risc tot el nostre sistema, he hagut de prendre'm la llibertat d'adoptar decisions d'emergència sense consultar el Consell.

Va fer una pausa per mirar d'una en una les cares neguitoses dels reunits, i especialment la del coordinador, Màrius, que li va sostenir la mirada en un clar desafiament.

- Una xarxa que anava estenent-se com un càncer ha arribat a controlar informacions vitals i, encara que a alguns ens sembli mentida, ha arribat a arrelar aquí mateix, al cor del Nautilus.

Una remor de murmuris el va interrompre, però ell al seu torn va pujar el to de veu i els va fer callar, acompanyant-se amb un gest que va fer que s'obrissin les portes i entressin tants falcons, és a dir membres de la policia d'elit del Nautilus, com consellers, col·locant-se un darrere de cada representant.

- Compreneu que, si aquesta xarxa la dirigia el propi coordinador, calia actuar de forma eficient i ràpida.

Màrius va ser immobilitzat amb una injecció que va aplicar-li el seu vigilant, un home alt, moreno i de mitjana edat que el va conduir fora de la sala sense dret a rèplica.

- Sobre la taula teniu els documents que mostren la implicació directa de la seva filla amb els rebels. Us he de comunicar també que, en aquest precís moment, s'estan destruint els reductes dels Sobrants que aquests rebels protegien intentant fer-nos passar informació equivocada. Després teniu la vostra pròpia carta de dimissió atorgant tots els poders al GEDEC perquè un Consell corromput fins a aquests nivells i incapaç de fer net per si mateix no ens serveix per res.

A continuació, quatre membres més del Consell van ser injectats com Màrius, acusats de ser còmplices seus. La resta va signar i després tots van sortir capcots.

Formalment l'operació s'havia consumat i Saül era ja l'únic governant amb un poder absolut, però Saül va cometre, segons les normes més elementals de lluita política, l'error més greu possible, deixant el tigre ferit però sense rematar. La seva autoconfiança el va portar a donar-se la satisfacció de veure l'anterior home fort humiliat i controlat per ell, i va permetre a Màrius continuar a seva casa com si d'un arrest domiciliari es tractés, mentre dissenyava els detalls de la seva recargolada estratègia en què el volia fer aparèixer com el seu còmplice.

5

La nit havia anat caient i l'antic coordinador del Consell no havia tingut esma per aixecar-se i encendre el llum. Marta va obrir suaument la porta al temps que el cap de son pare es movia lentament entre aquella foscor progressiva i els seus llavis mussitaven en un to completament abatut: Maleït Saül, maleït Saül!... jaculatòria quasi inaudible que no va interrompre per l'aproximació de la seva filla i que només es va aturar quan ella va començar a acaronar-li els cabells.

-No cal que diguis res, filla. Sé ben bé el que penses. Mai no has estat d'acord amb l'estabilització i qualsevol entrebanc, com ara això d'en Saül, l'hi vols atribuir en exclusiva.

El ritme de les mans de Marta lliscant suaument pels cabells d'en Màrius es va alentir fins aturar-se, però uns segons després van continuar amb la mateixa deixadesa dolça de qui s'abandona per igual a la tendresa dels seus sentiments i a la preocupació esmorteïda d'uns pensaments que no es volen acabar de traure fora per por de deformar-los i deformar l'ambient.

- Alguna vegada comprendràs que la vida s'esporga a si mateixa. Moltes espècies ho fan i la humana ho havia de fer a la seva manera, és a dir, amb intel·ligència col·lectiva.

- Pare, sempre em tractes d'ingènua. Es veu que no ho pots evitar. No sé què entens per intel·ligència col·lectiva, però, en qualsevol cas, no va ser la de l'espècie en el seu conjunt. Ho va decidir un grup ben minoritari.

- No podia ser d'una altra manera i ho saps. Això de la participació de les majories són romanços per a gust de falsejadors romàntics de la realitat.

- Que és el que tu em consideres a mi, oi, pare?

- Ja hi som, Ja hi som. Estic parlant en general. És una qüestió de realisme pràctic. Que siguin uns els planificadors i s'encarreguen de l'execució no vol dir que no es faci perquè hi hagi una necessitat per a tots...

- Despotisme il·lustrat, es diu això, crec, i és ja molt vell.

-Torna- hi. Bé, deixem-ho estar, Marta. El cas és que ara hem de combatre Saül perquè ell representa el pitjor perill. L'ambició descontrolada que ens pot portar a tots al desastre.

Tu i els teus amics esteu disposats a ajudar-nos?

Marta va creure sentir una entonació sospitosa en la pronunciació de la paraula "amics", però va fer com si no res perquè no podia imaginar si son pare tenia alguna informació sobre l'existència de la Web i la seva pertinença.

- Naturalment, pare. L'únic bo dels dictadors és que ens uneixen en contra d'ells.

- I el més dolent és que tenen l'aliada més potent de totes: la por.

- Hem de guanyar. Tens pensada alguna cosa?

- No hi ha persona que no tingui punts febles. I els de Saül semblen prou evidents. Massa i tot!

- Aleshores?

- Aleshores li hem de preparar un parany de què la seva autocomplaença sigui incapaç d'alertar-lo. Si voleu ajudar, esbrineu tots els detalls possibles del seu entorn. Sempre resultareu menys sospitosos que nosaltres.

- D'acord, pare, va dir Marta amb fermesa, al mateix temps que les seves mans es van aturar definitivament.

La nit tancada havia caigut amb tota cruessa.

6

L'arribada al nou refugi va ser accidentada. Els Exterminadors havien finalment descartat Marc com a informant fiable perquè s'havien adonat que era utilitzat per a transmetre informacions falses i l'atac que Saül va comunicar al darrer Consell va ser cert però sense precisió ni espacial ni temporal.

El GEDEC va coordinar la posada a terme d'unes prospeccions sistemàtiques amb l'objectiu d'augmentar les probabilitats de danyar greument els Sobrants, dels quals se sabia que realitzarien un trasllat des del Mar de la Tranquil·litat en dates properes.

Pere, Henry i la resta dels fundadors van seguir endavant amb els seus plans perquè, mitjançant Samuel i la Web, estaven raonablement segurs del que sabien i del que no sabien els Exterminadors i no els quedava cap dubte que, si es mantenien a la caverneta, l'anàlisi de les comunicacions passades entre Marc i Sammy els donaria la geolocalització necessària per acabar completament amb ells.

La sortida, doncs, va ser duta a terme amb una preparació acurada, però al mateix temps amb urgència.

Sammy no va poder dormir les hores prèvies a la sortida i Manel ho va fer a estones, despertat a intervals pel seu propi neguit i pel que li arribava de la seva companya.

Quan va arribar l'hora, van començar a fer maquinament el que havien de fer amb un silenci només trencat pel somriure de suport mutu que s'intercanviaven quan la mirada d'un d'ells era atreta per la de l'altre per la proximitat dels seus gestos, concentrats en les accions necessàries, però dispersos en relació a la part del pensament de més volada, aquesta que els científics situaven als lòbuls frontal i temporal esquerre del cervell.

La rosada va ser una benedicció i, quan Sammy, en la seva sortida a la superfície, després de la caminada pel passadissos d'evacuació, la va sentir sobre la seva pell, va pensar que segurament Pere, que estava atent a tot, havia calculat que coincidiria amb el contacte amb l'exterior per pujar-los la moral.

Però ni Henry, ni Pere, ni ningú altre havia tingut la possibilitat de pensar en aquests detalls. De fet, en aquells moments, el que ocupava tota la seva atenció era l'activació dels mecanismes de simulació de sortida per altres punts alternatius i a una distància prou propera per ser versemblant per als enemics, però prou llunyana per no sofrir els efectes de l'atac indefugible.

L'ús continu de les tecnologies de la comunicació havia anat canviant algunes estructures cerebrals d'una manera que encara no estava mapejada completament, però que era prou coneguda en els seus trets bàsics.

Se sabia, per exemple, que l'espiral característica del pensament humà concentrat cap a l'objectiu fent voltes per les rodalies fins a caure al moll de l'os, havia esdevingut una mena d'atac simultani des de diferents direccions amb llampecs que es connectaven entre si i estrenyien un cercle que, en moltes ocasions, se centraven en una falsa solució per després sortir-se'n i començar de nou el procés.

Per erràtic que pogués semblar, el resultat era en conjunt més eficient que l'espiral tradicional, la qual, per cert, no era pas immune a la possibilitat de caure sobre punts que no donaven una bona resposta a les preguntes plantejades. Pere s'havia especialitzat en aquestes recerques i aplicava els seus coneixements per subministrar combustible al seu instint de supervivència i al seu poderós sentiment de responsabilitat envers el grup.

Intentava col·locar-se a la ment de Saül i preveure, encara que fos aproximadament, les seves estratègies per, al seu torn, preparar les falses pistes.

No li va costar gaire intuir que, amb la informació de què disposava, el cap del GEDEC ordenaria una batuda sistemàtica amb ajustos parcials segons detecció d'indicis, però sense abandonar el rastreig general.

Per tant, va proposar als fundadors, i aquests ho van acceptar, uns metasiluladors per disminuir tant com fos possible l'efecte dels ajustos en derivar-los cap a falsos indicis, d'una banda, i una marxa en ziga-zaga aleatòria autoprogramada per minimitzar els riscos, de l'altra.

Manel estava ajupit i tremolava lleugerament. Sentia desconcert, por i una mena d'alleujament culpable. N'havien caigut tants!

-Això és una cacera i a poc a poc se'ns aniran carregant a tots.

Sammy estava al seu costat i, amb la cara entre les cames, plorava mansament. Del seu grup de música només quedava ella. Quina angúnia! Més valdria acabar d'una vegada! – pensava, per una vegada, sense ràbia, però amb una ferma convicció.

Després va mirar a Manel i es va commoure de veure el seu company tan abatut.

L'home tranquil havia perdut la seva serenitat habitual i no es podia sortir d'una cascada de sentiments que el desbordaven d'una manera que li era desconeguda.

Sammy li va passar delicadament el braç pel coll, pressionant lleugerament perquè Manel s'assegués, cosa que aquest va fer, encara que no de forma immediata.

Una vegada asseguts al terra un al costat de l'altre, van deixar passar les hores ignorant el soroll com els crits dels que intentaven organitzar al més ràpidament possible el nou refugi.

Henry era un d'aquests. El rol de dirigent, de què la confiança dels qui quedaven dels Sobrants l'havia investit, feia de salvavides contra l'ofegament en les piscines de la pròpia malenconia.

Havia impartit les primeres instruccions i s'havia apropiat a Pere, que estava d'esquena al grup, mirant sense veure un punt llunyà.

-Et comprenc, Pere, però et necessitem.

Pere es va girar lentament en reconèixer la veu d'Henry.

-Ningú pot comprendre perquè no quedem ni un terç dels que érem. Perquè estem vius tu i jo i no els altres.

- No fa gaire aquest era un dels moments més temptadors per aferrar-se a això que anomenaven Déu, deixant-li a ell la batuta de l'atzar.

- I tu, Henry, mai no has tingut aquesta temptació?

-Tenir-la , no et diré que no, Pere, sobretot quan era jove, però...

-El teu temperament científic i valent davant de la incertesa et va fer descartar-la, oi? .

-No exactament, no exactament. Simplement vaig ignorar-la. Quan estudiava, hi havia regions de l'espai matemàtic que no es tenien en consideració perquè se sabia que la solució no es podia trobar allí.

Això passava respecte als problemes que em preocupaven amb la suposada existència o amb la inexistència de Déu. Simplement no hi vaig voler pensar.

-Et vas fer agnòstic, en resum, això queda molt intel·lectual.

Henry va passar per alt el to d'ironia creixent que estava fent servir Pere i el va atribuir al tràngol que estaven travessant.

-Bé, Pere, et proposo que fem el mateix que feia jo amb les equacions. Deixem ara, de moment, aquesta conversa de banda perquè no forma part del sistema de solucions que hem de trobar ja mateix, perquè, si

no, ni Déu ens salvarà.

Pere va somriure alhora que replicava:

-D'acord, amic, tens raó, anem....

7

Quan tots els sistemes de desviaments d'ones per emissió de senyals equívocues i combinació de camps magnètics reflectors van estar preparats i la gent va estar col·locada per descansar després d'haver menjat el que havia dipositat al refugi per a l'expedició d'avantguarda que uns dies abans havia arribat amb el necessari per a la logística més primària, Pere es va apropar a Manel i es va deixar caure al seu costat.

En silenci compartit, els gestos demostraven que estaven vius. Pere es va acabar la seva ració i Manel es va acomodar al petit espai que els havia correspost per dormir.

Finalment, sense una mirada, sense cap contacte verbal ni físic, però amb un intens corrent emocional que els unia, Manel es va aixecar i es va adreçar lentament cap al lloc que li havia estat reservat en una zona de protecció reforçada, pensant que, fins i tot en unes circumstàncies tan dures, sempre renaixia la tendència a crear diferències, sigui per instint, sigui per excuses pràctiques, però semblava que no hi havia remei...!

Amb aquest amarg pensament es va deixar caure en el son.

8

Cercar els punts febles atacables d'en Saül no era una cosa tan fàcil com podia semblar. Més enllà de característiques òbvies, com el seu gust pel poder i el seu esperit venjatiu, la Web no tenia gaires fils on estirar. Samuel va estudiar una per una les trajectòries de les persones que havien tingut un contacte més personal amb ell des de la seva joventut més primerenca.

Va descartar els que per por o per lleialtat no eren candidats fiables i va intentar seleccionar aquells que la Web podia temptejar per mirar d'obtenir alguns trets amagats de la personalitat d'en Saül que els pogués ajudar en el seu objectiu.

De sobte, li va passar pel cap una idea agosarada. I si utilitzaven els problemes, o millor dit les febleses, d'algun dels seus fidels per condicionar la seva conducta?

Aquesta estratègia indirecta era més complicada i a priori tenia menys possibilitats d'èxit a curt termini, però a la llarga tenia l'avantatge de no cremar tots els cartutxos d'una tacada perquè, si un intent fracassava, sempre se'n podia cercar un altre de l'entorn o passar a la directa enfocant el mateix cap del GEDEC, ara convertit en dictador.

De fet, era molt possible que una persona tan avesada a emmascarar i desemmascarar informacions no estigués blindant reforçadament l'accés a les seves comunicacions i col·locant hams per pescar els qui que estiguessin entrant pels canals que semblessin més fàcils de piratejar.

En realitat, Saül no només estava fent tot això que Samuel imaginava, sinó que, coneixedor com era de l'existència de la Web, estava estrenyent el cercle al seu voltant, no tant per ofegar-la, el que calculava que no interessava de moment, sinó per tenir un seguiment molt acurat dels seus moviments.

Com a totes les guerres, des de feia ja molt de temps, la veritable lluita era mental i psicològica i es produïa molt lluny del convencional camp de batalla.

Tampoc era descartable l'efecte d'allò incontrolable que anomenem atzar. Samuel es va quedar uns segons mirant per la finestra, aprofitant la pausa per desconnectar les seves neurones de circuits que havien entrat en cercles obsessius per pur cansament.

Quan va tornar a la feina, les dades que es van presentar als seus ulls van ser les d'Atta i, per alguna raó que ell mateix desconeixia, va quedar de seguida convençut que aquella era la persona que buscava.

De totes maneres, Samuel era una persona brillant en l'hàbil combinació de moments d'inspiració creativa i de filtre racional posterior i va sotmetre el seu pressentiment a un minuciós test fent-se d'advocat del diable de si mateix.

No li va costar gaire deduir que l'inici de la relació entre Saül i Atta amagava alguna cosa personal que podia ser útil i va decidir encarregar als integrants més analítics i rastrejadors de la Web el treball d'esbrinar-ho.

9

Fer-se amb el poder quasi absolut en una societat hipertecnificada podia semblar d'allò més natural. Les derives cap a les grans concentracions de poder eren les tendències més repetitives en l'evolució social paral·lela al desenvolupament tecnològic.

Malgrat això els economistes més objectius sostenien que l'estructura que s'havia consolidat al planeta era la de monopolis de producció i distribució que reproduïen l'esquema on la llei de l'oferta i la demanda només actuava a nivell de mercats petits en els punts inicials de l'intercanvi de béns.

De totes maneres, aquests economistes eren una minoria que podia existir gràcies al convenciment dels membres del Consell de la conveniència de l'existència d'unes aparences de llibertat que funcionaven com a vàlvules d'escapament del sistema en el seu conjunt.

Aquest concepte de variabilitat controlada estava tan assentat al Nautilus que Saül tenia al davant una tasca considerable per aconseguir que s'acceptés el seu estrenyiment del cercle de poder màxim per sota del grau d'heterogeneïtat que es considerava òptim per al seu funcionament estable.

L'estratègia de Saül havia estat, des d'abans del cop, reunir elements que pogués trucar per tal de fer aparèixer a Màrius com a còmplice seu i la seva assumpció al poder com una fase transitòria.

Amb aquest objectiu va fer circular pels canals oficinosos que el coordinador s'havia retirat temporalment com a part d'un parany destinat a netejar el seu entorn.

L'objectiu era contrastar fidelitats i després retornar a un Consell renovat i reforçat. Les acusacions a la seva pròpia família s'havien fet, segons la versió escampada per Saül, amb el nivell de clandestinitat suficient perquè resultessin inversemblants, com un dels esquers llançats al seu voltant perquè piquessin els de la Web i la seva por provoqués moviments detectables de fugida o d'encapsulament.

La treta va donar fruits en una primera fase i va permetre al cap del GEDEC assumir les funcions de dictador sense una oposició important. Però, tal com anaven passant els dies, uns altres membres dels cercles més centrals del primer anell, habituats a la verificació creuada d'informació i els elements més crítics de la resta dels anells i acostumats al seu torn a la desconfiança envers als missatges tant oficials com a oficiosos, van fer néixer el convenciment que es tractava d'un cop pur i dur.

A partir d'aquí, la Web es va començar a nodrir dels qui estaven disposats a córrer els riscos de passar a l'acció i els altres van adoptar les tàctiques adaptades als nous temps dels vells instints de supervivència en temps difícils.

10

Atta havia estat una persona molt impetuosa a la joventut. Tenia eixa pressa tan habitual en els éssers humans d'eixa edat que havia inspirat la perdurable frase que “es volien menjar el món”.

Tanmateix, ella tenia una astúcia natural que li havia permès sortir de tots els enrenous en què s'havia ficat. De quasi tots, en realitat, perquè en un va quedar atrapada.

La seva amiga Marvel, que a poc a poc havia anant desplaçant la seva cosina Tennessee a les seves preferències, li havia demanat ajut per accedir al món privilegiat de Yuri, un noi del qual s'havia encapritxat.

La família de Yuri formava part de l'anell més central perquè el pare era del GEDEC i la mare treballava al departament de comunicacions.

De fet, el pare de Yuri encapçalava el grup de recerca sobre l'impacte dels missatges del Consell en la població i els seus informes eren tinguts molt en compte.

Pare i mare havien desestimat altres formes de convivència que proliferaven al seu entorn i s'havien decidit per la família tradicional, malgrat el solapat menyspreu d'alguns dels seus col·legues pel que consideraven una forma caduca més pròpia de sectors conservadors o d'anells inferiors poc evolucionats.

Yuri havia crescut en aquest ambient que, com era d'esperar, portava a l'excessiva protecció dels fills, com si convenientment o no es volgués demostrar la validesa de la seva elecció mitjançant els èxits personals i socials dels seus descendents biològics.

A més a més, la feina dels seus pares, especialment la del pare, obligava a una sèrie de mesures de seguretat que feien pràcticament infranquejable el pas a qui no formava part del cercle més íntim.

Marvel ho va intentar i va fracassar reiteradament, pel que va acabar recurrent a la que considerava la ment més brillant i agosarada del grup.

Atta, com no podia ser d'una altra manera, s'ho va prendre com un repte i va desplegar les seves habilitats per trencar els codis de protecció que envoltaven Yuri.

En fer això va violar una de les prohibicions més sagrades de les que existien en aquest món estructurat a partir del 2038.

El càstig, si era descoberta, significava la inhabilitació per treballar en totes les àrees amb dades de sensibilitat superior al grau tres, el que en la pràctica la condemnaria a abandonar les seves expectatives professionals.

I tot perquè Marvel, una vegada conquerit Yuri, l'abandonés al cinc mesos, explicant-li a Atta que el seu egocentrisme se li feia insuportable.

Atta va prendre les seves precaucions i va esborrar les petjades de la seva intromissió tant com va saber i poder. I segurament la seva transgressió hauria romàs amagada perquè ni ella, ni Marvel, ni Yuri formaven part de cap fil interessant de les xarxes dels poders o contrapoders importants, sinó fos perquè uns anys després un valor emergent del GEDEC va començar a aplicar la seva idea que, més enllà de les cerques dirigides, s'havia de sistematitzar un mètode de vigilància més ampli i va iniciar el rastreig de l'entorn dels companys de feina.

Quan Atta va ser cridada al Nautilus i Saül va recrear una habitació protegida per a la seva trobada, interiorment tremolava amb intensitat per més que intentava dissimular-ho amb un posat ni massa seriós ni massa distés com per despertar sospites.

Al llarg de la conversa, Saül va anar adonant-se de l'agudesa i determinació d'Atta. La intel·ligència amb la qual va plantejar la seva estratègia negociadora sense pretendre negar els fets, però fent veure els avantatges d'una col·laboració, van convèncer la prometedora estrella ascendent del GEDEC, que va entendre que podria aprofitar la situació d'una millor manera que la que tenia pensada.

Malgrat el fet que aquesta convicció va agafar força al seu interior, també va acabar ressuscitant la seva vella desconfiança envers les noies, especialment quan eren tan directes com Atta.

La lluita interna es va resoldre quan ella va acceptar, sense cap vacil·lació, la proposta de Saül d'esborrar junts el rastre de la infracció d'Atta i quedant clar que l'únic codi que permetria la recuperació de les dades quedaria en mans de Saül, que, d'aquesta manera, sempre el podria reservar per si ella no s'avenia als seus plans.

El que no podia imaginar aquest desxifrador excepcional és que, més endavant, i quan era objecte d'un seguiment exhaustiu per part

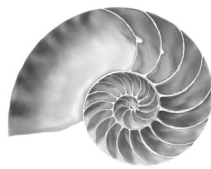

de Werner, aquesta jugada no passaria desapercibuda i aquesta circumstància faria que, temps després, aquest codi acabés en poder de la Web passant a formar part dels recursos de Samuel en contra d'ell.

CAPÍTOL IV

Azov

1

- Hem recuperat la comunicació amb la Web, Manel?- la veu de Sammy no dissimulava gaire la seva ansietat.

- Qui ho sap, estimada- li va replicar amb una tendresa no exempta d'una certa impaciència

De fet, converses com aquesta es reproduïen per tots els cantons del nou refugi dels Sobrants.

Tots eren conscients que la seva supervivència depenia, en gran mesura, de restablir la comunicació amb els rebels.

Tanmateix l'equip científic havia quedat molt minvat a l'últim atac i era per això que una de les primeres decisions de Henry, ara a la pràctica constituït com a líder únic, va ser la de procurar el lloc més protegit per a ells.

Aquesta decisió, encara que acceptada sense gaire oposició, va ser molt qüestionada perquè trencava amb el principi fortament igualitari que, sense cap debat, s'havia establert de manera natural en un grup tan fortament sotmès a un poderós i permanent perill.

Henry havia defensat que sense un equip científic i tècnic potent estaven completament condemnats, i per reforçar-ne la importància, va triar per aquest equip un dels llocs menys exposat a esclatxes de radiació, segons el mapa de possibilitats de què disposaven.

L'equip, ara reduït a onze persones i que encara no havia pogut establir comunicació amb la Web, va tenir una agradable sorpresa: Un dels seus missatges llençat per recuperar el contacte va ser contestat per un altre grup de Sobrants.

Després de passar els filtres corresponents i comprovar que no es tractava d'un parany dels rastrejadors, van acordar la modalitat lingüística de l'idioma global en què es comunicarien així com la freqüència i el xifratge comú. Gràcies a això van saber que estaven situats a algun lloc del sud d'Àsia, que eren prou més nombrosos que ells, que el seu sistema de protecció semblava més sofisticat i complet, però que no coneixien la Web i que tenien certs problemes de producció i distribució d'aliments.

Pere es va preocupar per saber com era la seva estructura organitzativa i, encara que no va acabar de treure'n l'entrellat perquè, en aquest tema, les respostes semblaven una mica evasives, va aprofitar l'avinentesa per plantejar a Henry la urgència de restaurar algun tipus d'instància decisòria col·lectiva.

Henry hi va estar d'acord i va proposar que, a banda dels representants de l'equip científic que havien de triar ells mateixos, la resta, fins a nou membres d'aquest Comitè, fossin elegits per votació entre els sis-cents i escaig Sobrants que havien sobreviscut.

Naturalment, Henry i Pere, com a fundadors amb carisma, van ser elegits i sorprenentment ho va ser també, encara que a l'últim lloc, Sammy, a qui el grup musical havia donat certa rellevància i amb la seva simpatia s'havia procurat certa popularitat.

No hi va haver candidats ni campanya i es donava per entès que ningú podia presentar-se ni renunciar, així que a Sammy, encara impactada, no li va quedar més remei que acceptar.

2

El principal argument amb què Werner havia aconseguit convèncer el Consell de la necessitat de l'estabilització era el de la conveniència d'establir unes elits locals ancorades a cada territori i que el controlessin tenint a la seva disposició una població amb el nombre adient per poder extreure en cada zona els recursos per al bon funcionament d'una economia mundial governada des del Nautilus, amb els seus emissaris ubics i tècnics especialitzats. Un d'aquests era Samuel, que, des que havia començat a organitzar la Web era especialment sigil·lós.

Com més elements d'aquest anell tècnic es van incorporar a la seva organització, sobretot després del cop d'estat de Saül, Samuel disposava de cada vegada més informacions clau. Una d'elles, de vital importància, tenia relació amb els forats espai-temps de la xarxa de rastreig.

I així va ser coneixedor que, a pocs quilòmetres del Nautilus, per sorprenent que pogués semblar, el 24 de Febrer de 2041, hi havia un d'aquests forats d'una durada de tres hores.

Va decidir emprar-lo per convocar una reunió presencial dels elements més significatius de la Web.

Ho feia perquè era molt conscient que la falta de contacte directe produïa efectes secundaris que podrien posar en perill l'eficàcia de l'organització.

Hij va fer voltes i finalment va arribar a la conclusió que la millor manera de treure profit d'una reunió tan inhabitual era dotar els seus d'una perspectiva de què el dia a dia de les petites accions urgents i arriscades els privava.

Amb aquesta finalitat, va encarregar a Leo, un dels màxims coneixedors de la història del segle XXI, que feia molts anys que era temptejat per la Web, perquè malgrat la seva respectabilitat oficial presentava elements d'heterodòxia que permetien pensar en punts de dissidència, que fes una breu però profunda explicació d'aquesta història.

Leo havia previst amb prou antelació la fase de concentració de poders en la cúspide en què ara es trobaven i, després de l'assumpció del poder màxim per Saül, havia decidit fer un pas cap endavant i va

estar d'acord amb Samuel que una revisió a fons del passat els podia donar pistes per actuar en moments tan decisius.

En conseqüència, Samuel va convocar els elements més destacats de la Web, entre els quals es trobaven Marta, Tennessee i Hans, entre molts d'altres, fins arribar a setze....

Per evitar erudicions que els desviessin dels objectius, va proposar a Leo que, després d'una breu descripció del fil dels esdeveniments més destacables de l'últim segle, la resta de la sessió fos dedicada a les preguntes dels participants.

Leo havia acceptat i ara es trobava explicant com havia estat el domini dels Estats Units, el qual, cimentat ja des de finals del segle XIX, havia pres embranzida definitiva a mitjans del XX i havia arribat al punt més alt a les primeries del XXI, quan sense l'oposició de la URSS, havia esdevingut l'única superpotència militar que imposava el seu predomini armamentístic per aconseguir la preeminència econòmica que no li corresponia per pura eficiència capitalista.

Després d'aquest accelerat resum, Leo va baixar una mica la velocitat de la seva dissertació per centrar-se a explicar com aquest poder, territorialitzat en cert sentit, però clarament lligat a una piràmide social que a la seva cúspide tenia elements en tots els continents, encara que en proporcions ben diferents, va anar mutant a una estructura gelatinosa i ubiqua a partir del 2028.

Per comunicar la seva Refundació, aquesta estructura va aprofitar el control de les noves tecnologies per difuminar la identitat i ubicació dels dominants i instaurar uns mecanismes de poder basats en la utilització de la ciència, com la que havia somiat H.G. Wells un segle abans, però en un sentit de Govern mundial amb idees que no tenien gaire a veure amb les utopies d'aquest escriptor i els científics que li eren propers.

Aquest poder instaurat a la Refundació és el que va conduir de manera bastant lògica a l'estabilització de la població i a la jerarquització sociolingüística que començava a prendre forma a partir dels anys 30 del segle XXI.

La tendència a la unificació idiomàtica de l'elit i a la disgregació de la parla de la resta era una cosa molt antiga i ben estudiada: El llatí i les llengües romàniques, l'anglès i les vernacles...

Entre els defensors d'una gran redistribució universal mai no hi havia hagut consens: Uns eren fervents partidaris de mantenir la diversitat com una eina de progrés de natura quasi biològica, i d'altres eren partidaris de trencar unes barreres que propiciaven la divisió i dificultaven l'entesa i la unitat d'acció.

Els intents de crear una llengua comuna alternativa a la dels dominants havia fracassat per la seva artificialitat i, sense gaire planificació, va acabar imposant-se, per la força dels condicionants pràctics, aprendre a més a més de la pròpia d'origen, l'estàndard dels dominants, sigui per intentar ser com ells, respectats per ells o per la necessitat tàctica d'entendre'ls.

Finalment, aquesta llengua estàndard va ser creada per acord de les noves elits sorgides, quan la globalització va amagar deliberadament la distribució geogràfica del seu primer anell, pretextant que era pertot arreu i va recuperar el vell esperanto amb modificacions per fer-lo més conforme a les noves tecnologies de transmissió de dades.

La imposició d'aquesta llengua, que de forma neutra es va anomenar simplement "estàndard", no va ser gens fàcil, però, en un context de grans canvis i amb tota la força de la maquinària del nou poder aplicada sense escletxes i de manera intensiva, no va ser tampoc gaire llarga i, vint anys després, es podia considerar com assentada.

De fet, tots els anells estaven obligats a aprendre-la, malgrat la tossuda pervivència d'algunes llengües minoritàries que no s'ensenyaven a cap lloc oficial, però que, amb la col·laboració d'alguns tècnics, disposaven de traductors automàtics i de tutorials que ajudaven a aprendre o transmetre.

De fet, el caos inicial de la Babel que s'havia instal·lat a la caverna havia donat pas a una coordinació basada en la llengua estàndard, encara que continuaven mantenint-se els grups d'afinitats basats en les llengües pròpies, que eren majoritàriament, encara que no tant com es podia suposar, les dels territoris on s'havia nodrit principalment aquest grup de Sobrants: l'anglès, l'espanyol, el francès, l'àrab, el català...

L'altre grup de Sobrants que ara havia establert comunicació amb ells mitjançant l'idioma estàndard parlaven xinès, hindú, rus... i, sigui perquè les seves característiques personals eren ben diferents o perquè les circumstàncies de la seva fugida de l'estabilització foren distintes o bé per una combinació d'ambdues coses en una proporció que en aquests moments no hi havia cap investigador amb temps i disposició per esbrinar-ho, havia assolit una organització radicalment diferent.

3

Els Sobrants del Mar d'Azov, que és com aquesta zona s'identificava a les cartografies del Nautilus, tenien un gran avantatge sobre els del Mar de la Tranquil·litat : No havien estat detectats pels rastrejadors.

Era una mica sorprenent, ja que eren molts més i els seus moviments podien semblar caòtics vistos des de fora i amb mentalitat occidental.

En realitat, el seu secret estava inspirat en un recurs molt vell a la natura: El mimetisme. Sense grans cúpules ni sofisticats mètodes de desviament d'ones, s'havien dedicat simplement a transformar les que sortien del seu refugi de forma que simulessin les mateixes que es produïen al seu entorn, distribuint-les en tot l'espectre de freqüències per evitar que, en algun rang d'aquestes, la intensitat d'aquelles es veiés sospitosament augmentada.

D'altra banda, a l'intern intentaven reproduir al màxim possible la vida que feien a l'exterior agafant inspiració de les cròniques de com havien resistit els seus avantpassats els bombardeigs de la guerra del Vietnam de feia ja quasi un segle.

Ara els dos grups de Sobrants estaven en contacte, però no sabien ben bé com aprofitar-ho per millorar les possibilitats mútues de supervivència.

Quan Henry va tenir oportunitat, els va preguntar detalls de la seva organització i també si tenien notícies d'altres grups de Sobrants.

La resposta al primer punt va ser una mica evasiva i només van traure en clar que es governaven per una espècie de Comitè bipartit on hi havia representants de grups de població i de branques de coneixements. Aquest Comitè era flexible i, depenent de l'assumpte a tractar, convocava uns o d'altres, a una barreja o al plenari, segons el parer d'un subcomitè molt més reduït, que era qui realment tenia el poder i del qual no van explicar com s'havia arribat a constituir. Sobre l'existència d'altres grups de Sobrants, van comentar que els seus sistemes de detecció havien localitzat alguns punts on les ones tenien formes massa estructurades per a ser casuals, però que procedien amb molta cautela per evitar caure per equivocació en un parany dins les xarxes de detecció dels rastrejadors.

4

Samuel va triar Tennessee per portar endavant l'estratègia d'aproximació a Atta. Li va explicar la importància de captar-la com a mitjà d'afebliment d'en Saül, demanant-li que recorregués a la seva vella amistat.

Tennessee li va dir que ho veia molt complicat perquè, en la seva relació, Atta era bastant hieràtica i actuava donant ordres sense esperar comentaris ni aportacions. Només la tractava, en alguns moments que resultaven calculats, amb aires d'una vella companyonia, però sempre li feia veure que la considerava com a inferior.

Aprofitant l'element especial de comunicació que Tennessee havia instal·lat al micro d'en Samuel, el coordinador de facto de la Web va passar a la mulata d'ulls clars i somriure tendre, sense deixar de ser malencònic, un recull de les últimes recerques en intel·ligència emocional amb l'òbvia intenció que tragués inspiració per a l'abordatge de l'aparentment impenetrable Atta.

Una batalla més decisiva del que podia semblar havia començat.

5

Tennessee va ser informada per Samuel del pecat de joventut d'Atta i així va entendre algunes coses de la seva actitud envers ella.

Es va plantejar una estratègia d'aproximació prudent per a no despertar sospites.

D'acord amb Samuel, li va transmetre algunes informacions que havia descobert al micro de Marc, el doble infiltrat, de l'època en què només formava part de la Web.

Eren informacions bàsicament desactualitzades, en haver canviat de lloc els Sobrants; d'altres de relatives a la seva, encara vigent, estructura de comunicacions, però que van ser desactivades com a canal protegit quan Sammy, ara responsable d'aquest tema al Comitè, va ser informada de la transferència.

Atta, sempre desconfiada, li va preguntar a Tennessee perquè no li ho havia comunicat fins ara i ella, d'esquena a la barra improvisada que havien recreat virtualment envoltant la màquina de begudes propera a l'ala del Nautilus on estava el despatx d'Atta, li va dir que suposava que tot això era ja segurament del coneixement del Consell, però que, ara que Saül tenia poders especials, volia assegurar-se que disposés de tota la informació que li facilités la seva tasca i que sabia que Atta tenia contacte directe.

Aquesta primera ronda el va poder guanyar la Web mitjançant Tennessee perquè Atta va donar per bones les seves explicacions i li va dir que no s'acabava de refiar del Marc. I, com que ara era un moment decisiu on es tractava de saber amb exactitud el nivell de fidelitat amb què comptaven, li demanava que fes un rastreig exhaustiu del micro de Marc, per a la qual cosa l'hi enviaria amb el pretext d'una revisió tècnica.

Des que Atta havia ascendit a l'escala jeràrquica dels Exterminadors o, com ells s'anomenaven ara, del GUCM (Govern Unificat Científic Mundial), una vegada que en Saül havia aconseguit donar forma a la seva mascarada de legitimitat basada en la suposada complicitat de Màrius, els rastrejadors de l'antic GEDEC estaven a les seves ordres sota el nom de Ministeri d'Intel·ligència del gabinet del recentment "nomenat" president, i ella havia delegat en ells la major part de les accions de contraespionatge. Va passar-los la informació sobre Marc i se'n va desentendre.

6

Al Mar d'Azov, les coses no havien estat ni eren fàcils, i per això, quan Sammy, com a responsable de comunicacions del Mar de la Tranquil·litat, els va respondre que només quedaven 600 i estaven a una llarga distància, van perdre l'interès i, durant unes quantes setmanes, els intents d'estrènyer els seus contactes van caure en sac foradat.

Aquesta negligència canvià quan Lou, el seu científic principal, es va posar en contacte amb el seu equivalent al Mediterrani, Tomàs, al qual tothom anomenava "Tom" i que acabava de ser encarregat de la coordinació dels esforços tècnics dels Sobrants del Mar de la Tranquil·litat.

Els dos científics van veure de seguida que podien treure gran profit de la seva relació perquè els seus coneixements eren en certa mesura complementaris, ja que cada grup tenia nivells de desenvolupament diferents en determinades àrees sensibles.

Va ser el posar-se en contacte el que va evidenciar fins a quin punt estaven endarrerits en alguns temes els uns respecte als altres.

Com a conseqüència i sota el patrocini entusiasta de Sammy, Tom va esmerçar durant el següents tres mesos una gran part del seu temps a posar-se al dia en tècniques que li van transmetre des del Mar d'Azov i Lou va fer l'equivalent.

Aquesta fluïda comunicació entre científics va esvaïr qualsevol ombra de desconfiança mútua, producte en molts casos de malentesos pels seus encara no ben coneguts diferents codis culturals.

Un dia que Sammy havia estat treballant colze a colze amb Tom per tal reconstruir una informació que els havia arribat parcialment deformada per les interferències i de què era massa perillós demanar la retransmissió, va sorgir una especial connexió entre ells i, quan per fi van respirar alleujats en completar la transcripció, van notar en mirar-se que un nou afecte havia nascut entre ells.

Aquest corrent mutu va provocar eixa barreja d'excitació i ganes de fugir típiques d'aquestes situacions i que, al primer embat, sol resoldre's per la intervenció oportuna o inoportuna d'algun element extern.

En aquest cas va ser l'avís que començava la reunió del Comitè a la qual tots dos estaven convocats.

Van fer el camí en silenci i, quan van arribar al punt de trobada, es van situar als llocs més distants possibles entre els nous assistents a la reunió.

Arribat el moment, Tom va explicar els seus progressos en la relació amb els seus col·legues del Mar d'Azov i els grans avantatges en matèria de protecció i avituallament que als dos grups els significava. Sammy assentia lleugerament amb el cap i Henry, Pere i els cinc membres restants del Comitè prestaven una atenció esperançada a les seves paraules.

En acabar la seva dissertació, es van tractar altres problemes pràctics de variada importància, on destacaven les prevencions que proposava Pere per evitar l'extensió de conflictes personals, i que van ser aprovades per unanimitat com a últim punt que es va debatre.

7

Des que Atta era ministra d'Intel·ligència del GUCM, que era com si fos ministre de Defensa i d'Interior d'uns dels antics governs, però a més a més amb un abast planetari, no aconseguia dormir més de cinc hores seguides i la majoria de dies no arribaven a quatre. De fet, ni es traslladava fora del Nautilus per fer-ho.

Moltes vegades recorria a l'hipnotitzador per evitar prendre pastilles i, gràcies a la màquina, es quedava profundament adormida en pocs minuts.

Llàstima que l'efecte no garantia més de tres hores de son, però Atta pensava que amb això en tenia prou, almenys mentre no s'allargués gaire aquesta temporada tan complicada. I si ho feia, més endavant ja pensaria què fer. Ara en tenia prou d'enfrontar el seguit de problemes que li venien al damunt tots els dies. En el fons, Atta dubtava molt que això millorés, però pensava que, una vegada controlat personalment tot el fonamental, podria començar a delegar algunes responsabilitats.

La majoria de vegades que Tennessee visitava Atta al seu despatx, es tractava d'una visita curta perquè sempre tenia mil assumptes per atendre.

Però aquesta volta, Atta sentia que necessitava un respir i va convidar Tennessee a fer un passeig.

La proposta era tan inusual que la cosina i ara de nou amiga no va haver de dissimular la seva sorpresa quan Atta, caminant pels voltants d'uns jardins del Nautilus, que pràcticament no coneixia, li va confiar que se sentia emocionalment desbordada per la necessitat de coordinar un equip tan heterogeni en el compliment del gran nombre de tasques que Saül li encomanava.

La seva preocupació fonamental era identificar els rebels de la Web, organització que encara que havia sortit públicament a la llum, amagava molt més que la resta de l'iceberg.

Atta tenia ordres estrictes de no intervenir, sinó de localitzar tant els membres de la xarxa com les seves activitats, a fi i efecte de disposar d'un mapa actualitzat per quan Saül decidís intervenir.

Tennessee va escoltar, ara sí dissimulant la seva perplexitat pel nivell de les confidències, el relat de la seva cosina sobre les seves tàctiques per desfer els subterfugis de la Web, i va pensar que aquesta era una informació que havia d'administrar amb prudència.

De sobte Atta es va interrompre, com deixant veure que potser havia anat massa lluny, va girar cua cap a l'oficina tot i demanant a Tennessee el resultat de l'últim treball que li havia encomanat.

Tennessee li va explicar els detalls d'una feina que no requeria més d'un minut de l'atenció de la poderosa Atta, que, encomanant-li la segona part d'aquella feina, es va acomiadar precipitadament en arribar a la porta del seu gabinet.

8

Produir aliments pràcticament del no res era una cosa que no tenia gaires secrets a mitjan segle XXI.

Després del primer quart de segle, els contraris a l'estabilització de la població van eliminar el principal argument dels seus defensors en mostrar que es podia produir menjar per a tots els habitants del planeta sense gaires dificultats.

Per provar això van utilitzar com a punt de partida els conreus hidropònics que l'Israel del segle anterior havia utilitzat per obtenir fruites i verdures al mateix desert.

Tot consistia bàsicament en el domini suficient de la química i el coneixement detallat dels processos pels qual la natura elabora la seva producció.

Abandonada la idea de l'alimentació per pastilles, típica dels primers astronautes, per la insatisfacció comprovada que es produïa a mig termini, les recerques es van centrar en reproduir al més fidelment els processos naturals.

Una vegada es va entendre que la terra era el recipient d'on els vegetals extreïen els nutrients dissolts de manera convenient amb l'aigua, tot va consistir a subministrar a les arrels la combinació química adient mitjançant microtubs amb porositat flexible que es podien aconseguir gràcies a la producció de nous materials cada vegada més versàtils.

Quedava, això sí, la producció basada en proteïnes animals, que presentava més inconvenients logístics.

S'havia comprovat que, quan s'amuntegaven els animals perquè les necessitats d'espais s'havien fet cada vegada més peremptòries, el nivell d'estrès dels animals augmentava significativament la proporció de toxines indesitjables que després s'havien de suprimir.

Finalment, i una vegada garantit que la combinació de fruites i verdures amb tota la seva varietat de colors i sabors proporcionava suficient estímul visual i gustatiu, es va optar per complementar-ho amb píndoles que subministraven químicament les proteïnes d'origen

animal que, per evolució, l'espècie humana havia perdut la capacitat de sintetitzar directament dels vegetals.

Prèviament a la gran fugida, els fundadors del refugi del Mar de la Tranquil·litat havien transportat els laboratoris i els materials necessaris per al començament de la producció que després es tornava autosuficient amb un manteniment mínim.

Havien pres fins i tot la precaució de triplicar els elements essencials i això va accelerar la producció alimentària, malgrat els danys perpetrats pels atacs dels rastrejadors.

Al Mar d'Azov les coses no havien anat tan bé en aquest tema per unes avaries imprevistes combinades amb el fet que no havien disposat de la possibilitat de sostraure tan gran quantitat de llavors, canonades i productes químics com era necessari. L'objectiu era duplicar per precaució els laboratoris necessaris per alimentar la seva superior població, atès que el racionament que s'havien vist obligats a establir generava un gran i perillós malestar.

Havien provat diferents solucions, però cap resolvia completament el problema, raó per la qual les anaven alternant per minimitzar els seus efectes secundaris.

9

Després de la massacre, com anomenaven al Mar de la Tranquil·litat la ràtzia que els havia deixat reduïts a un nombre tan petit, Manel no havia tingut l'oportunitat d'una conversa tranquil·la amb Pere perquè, encara que ara eren menys i es veien més, tots anaven molt atrafegats.

Tanmateix ara s'havien donat les condicions en un descans de la seva feina en què havien coincidit tots dos i estaven asseguts en terra un al costat de l'altre, en un cantó de l'espai que els feia de sala de reunions.

Manel, fetes les habituals preguntes inicials, va disparar la que estava esperant fer des de feia dies.

- Per què no busquem traslladar-nos al Mar d'Azov , Pere?

- Ho hem valorat, Manel, però no és gens fàcil. Es tracta d'una distància massa gran.

- D'acord, però no crec que el risc que correríem fos més gran que el de quedar-nos perquè acaben descobrint les nostres comunicacions i fregint-nos als dos grups.

-Ens hem arribat a plantejar fer com els antics paquets de dades de l'antiga Internet: Separar-nos en grupets menuts per disminuir la possibilitat de detecció.

- I....?

- Els del Mar d'Azov no creuen que sigui bona idea perquè s'haurien de tallar les comunicacions entre nosaltres i això ens deixa molt coixos enfront a qualsevol problema que es pugui donar durant el trasllat.

- Encara queda la Web? Aquests què diuen del tema?

- Ens han demanat calma, Manel. Volen saber amb més detall com funciona la maquinària tècnica dels rastrejadors i així descobrir les seves esclertes de seguretat.

- Dubto que això sigui una prioritat per a ells.

- Bé, la veritat és que ara l'estan centrant a estudiar les febleses de Saül, però, si bé ho mires, una cosa porta a l'altra, perquè les fissures poden ser un punt per desafiar el seu poder.

- Esperem que funcioni - va dir Manel aixecant-se en veure que s'apropava el seu company d'esforços - Ens veurem, Pere - li va dir amb una forta encaixada de mans, abans de caminar a l'encontre del col·lega.

10

A la tarda, quan va acabar la feina, en sentir l'avís sincronitzat del seu micro, que reproduïa el so de les campanades dels pobles de feia més d'un segle i reproduïa la il·lusió de ser a la superfície i veure la caiguda del sol, Sammy es va encaminar cap al petit espai que compartia amb Manel.

Pel camí va anar sentint-se melangiosa perquè se li va fer conscient la sensació que havia perdut l'entusiasme per la retrobada quotidiana.

Va apartar aquest incòmode sentiment tret d'una profunda capa dels instints de supervivència i va aprofitar que els veïns no hi eren per ampliar al màxim permès el seu habitacle, començant per endreçar-lo de la manera més càlida que se li va ocórrer per tractar de reviscolar la joia compartida dels moments íntims amb Manel.

Aquest va arribar amb una ona molt diferent. No va ser capaç d'apreciar els detalls que havia preparat Sammy i, induït com estava per la recent conversa amb Pere, es va llençar a una cascada d'explicacions sobre el que aquest li havia dit i sobre la seva pròpia apreciació que farien molt millor si s'encaminessin de seguida cap al Mar d'Azov.

Quan per fi es va adonar que Sammy no estava per la labor, es va sentir tractat fredament i va callar de cop, mirant la seva companya amb un retret mut. La desconexió es va fer evident i els dos van experimentar una mena de vertigen.

Per trencar el silenci, més espès que la mera absència de paraules, Sammy es va alçar i, asseient-se al costat de Manel, va començar a acaronar-li els cabells.

Ella es va deixar fer i, a poc a poc, es van anar alliberant d'una angoixa per comunicació que, no per haver-la patit altres vegades, deixava de produir el seu poder neguitejant, sinó que, ans al contrari, semblava augmentar l'esclatxa cada volta que es produïa.

Quan, després d'haver fos els seus cossos, l'espurna que havia unit els seus caps amb una ona de plaer va anar trencant cap a la platja, la baixada els va deixar un al costat de l'altre, immersos en els seus pensaments.

Manel va tornar a la seva preocupació pel destí del grup, però no va gosar comentar res en veu alta i Sammy va agafar el que ella deia “la seva brotxa de colors” i va començar a pintar el que li quedava del dia amb activitats que la feien sentir amb el caliu necessari per recuperar una vitalitat que li era imprescindible.

11

Saben molt més de nosaltres del que imaginava -li va dir Samuel a Tennessee en acabar aquesta el relat de la seva darrera conversa amb Atta.

- Això mateix penso jo, i només tenim indicis, perquè és evident que la meva cosina no m'ho va explicar tot, malgrat que sembla que no sospita de mi.

- Hem de fer alguna cosa urgentment, perquè, al moment que decideixin esclafar la Web, ho faran sense gaire dificultat.

- A mi se m'acut la tècnica del calamar: saturar els seus arxius de la Web amb elements falsos de manera que no puguin distingir els autèntics.

- Massa tard, Tennessee, ho detectarien de seguida i aplicarien el filtre de l'antiguitat de la informació.

- Llavors què fem?

- Qui colpeja primer colpeja dues vegades! Hem de passar a l'acció. No s'ho esperaran perquè ens consideren massa estovats.

- Però això significa una declaració de guerra per a la qual crec que no estem preparats -va dir Tennessee amb un lleuger tremolor a la veu.

- Prefereixes que et destrueixin sense declaració?

El silenci es va instal·lar entre ells i, finalment, Samuel es va acomiadar demanant-li que fos prudent i que es mantingués en contacte.

Va caminar ràpidament cap al seu lloc de treball, un relativament anodí càrrec de mitjana responsabilitat als serveis de logística per a intervencions d'emergència.

Samuel havia cercat aquest lloc perquè li permetia dissimular bé les seves activitats de coordinació de la Web i, en tenir una qualificació superior a la necessària, li deixava el marge d'energia que li calia.

L'oficina comptava amb un gran taulell on, en estat de repòs, apareixia un mapamundi amb les diferents zones representades en un codi de colors que, d'una ullada, permetia saber on hi havia emergències per

atendre o en vies de recuperació. Si es feia zoom en qualsevol d'elles, s'obtenien els detalls del cas i es podia arribar fins a la localització concreta d'un equip logístic d'emergència en temps real, així com els indicadors de la seva efectivitat.

Samuel, que gaudia de la confiança dels seus superiors per manegar eficaçment aquest dispositiu i subministrar-los informació permanentment actualitzada amb suggeriments d'actuació, havia trobat l'amagatall perfecte per a les seves comunicacions amb la Web, les quals encobria dins del taulell amb un codi complementari encriptat que ningú dels [seu](#) servei coneixia.

Ara, de fet, el faria servir per començar una ronda de consultes amb els membres més destacats de la Web, explicant-los, resumidament, la informació que li havia transmès Tennessee i plantejant la seva idea de passar a l'acció.

Tennessee, pel seu costat, es va quedar molt pensativa, rumiant mentre caminava la idea que Atta li estigués parant un parany.

Els seus amics, que eren molts i molt diferents, perquè tenia una personalitat magnètica, li deien afectuosament "Cel" i, de vegades, es trametien missatges amb preguntes com "avui, com està el Cel?". Si contestaven "assolellat", volia dir que Tenny, com també li deien, tenia un d'eixos dies lluminosos amb alegria contagiosa i energia desbordant que feia goig apropar-s'hi. Però, si el missatge deia "tapat" o "nuvolat", tots entenien que, llevat que fos necessari, era millor mantenir-se a distància perquè, si no, podien ser atrapats com una mosca dins de la seva teranyina emocional.

Potser, pensaven el més íntims, era inevitable quan s'uneixen intel·ligència i sensibilitat. No sempre es pot estar a l'altura de les demandes conjuntes del cap i del cor, com se solia dir.

Ara Samuel començava una ronda de consulta amb els membres més destacats i segurs de la Web, explicant-los resumidament la informació que li havia vingut del Cel [i](#) plantejant-los la seva idea de passar a l'acció.

CAPÍTOL V

L'Èxode

1

Saül era molt parc en general. No gastava gaires paraules, no menjava en excés....No tenia aficions conegudes i l'únic que se li coneixia com a característica personal curiosa era que s'obsedia amb l'equilibri en la dedicació del temps.

Tenia una graella de quatre àmbits per quatre tipus d'activitat i, al començament de l'any, fixava l'interval d'hores a dedicar en cada casella.

A continuació distribuïa les hores segons que es tractés de dies feiners o de descans i, fets els ajustos necessaris, donava per establert un marc que tractava de respectar i que trimestralment revisava en detall per corregir el rumb si se separava molt dels marges que havia fixat.

Considerava que aquesta combinació de planificació, flexibilitat i autovaloració era la clau a llarg termini per a l'èxit a dels seus objectius, i, quan alguna activitat, per la seva pròpia dinàmica, l'absorbia massa temps, s'afanyava a compensar les altres tan prompte com podia controlar la situació.

Feia ja cinc anys que al Nautilus aquest sistema de control del temps inspirat en el que feia servir Saül s'havia estès i, de fet, la darrera generació de micros portava ja d'origen un programa amb moltes variants que no només et permetia fer aquests quadres i ajustos, sinó que t'avisava quan et desviaves massa del que t'havies marcat i també ajudava a controlar el ritme dels diferents grups de treballs i de relació.

Com ara al GUCM, els membres de l'antic Consell i el seu entorn trobaven innecessari dedicar molt de temps a controlar despeses, perquè, entre ells, la factibilitat o no d'un determinat projecte depenia més d'aquesta harmonització de ritmes que no pas d'una altra cosa.

Des que s'havia fet amb el poder màxim, Saül havia canviat significativament les seves rutines i s'havia vist obligat a replantejar-se uns equilibris que venia utilitzant durant més d'una dècada.

Això no li agradava gens, perquè sempre havia cregut que la característica principal dels homes superiors era l'autoplanificació.

Per combatre aquesta incomoditat i evitar que pogués ser aprofitada pels seus adversaris va decidir que el que li convenia era intensificar les hores de relaxament per a compensar l'increment relatiu de les hores de gestió del poder.

Li va encomanar a Werner, el seu ministre d'Infraestructures, ampliar les instal·lacions del Nautilus dedicades a la relaxació i es va reservar un sector per al seu ús exclusiu.

Ara es trobava al costat de la gran piscina de nova construcció i forma de Nautilus preparant la tàctica per desfer-se de l'amenaça de la Web, mentre regulava la temperatura de l'aigua i la del exterior, llest per a capbussar-se i provar d'aclarir-se les idees encara ben confuses sobre quina de les alternatives era la més convenient.

Quan Saül va sortir de la piscina i es va estirar a la gandula, va veure el seu micro amb el parpelleig inconfusible d'una trucada d'Atta. Va pensar que ja li la tornaria en uns minuts perquè ara necessitava gaudir del seu moment de relaxament.

Va abandonar-se, amb una certa complaença, que va tractar de refrenar perquè ell mateix la considerava perillosa, als seus records sobre com havia arribat on ara era.

Després, a poc a poc i agafant forces de la seva autoafirmació, repassava els seus enemics i traçava plans per a neutralitzar-los i, si convenia, destruir-los definitivament.

Màrius era el seu objectiu immediat. Afeblit com estava per la campanya de desprestigi que havia llançat sobre ell acusant-lo, per una banda, de ser massa tou amb els Sobrants i de tenir a la filla implicada en la Web i, per l'altra, d'haver perdut el poder a mans seves.

Encara que la campanya havia tingut un èxit només parcial, Saül pensava que ara era el moment adient per rematar la feina i deixar Màrius definitivament fora d'escena.

Per dur a terme aquest assumpte, necessitava a Atta, cosa que no li acabava d'agradar perquè no volia dependre d'una dona a qui considerava massa ambiciosa i de la que no podia esperar una permanent lleialtat.

Aleshores va recordar la seva trucada i va buscar el seu micro. Va pulsar el botó preprogramat per comunicar-se amb la seva ministra i braç de ferro. Es va sorprendre en sentir només el silenci a l'altre

costat. Ho va intentar un parell de vegades més per si s'havia confós. Després va provar de comunicar amb Werner i dos ministres més amb el mateix resultat: El silenci.

Finalment va reiniciar el micro i en no aconseguir tampoc comunicació, va activar el circuit d'emergència. Res. Va començar a preocupar-se'n. Es va aixecar de cop i es va vestir a la carrera. El seu cervell treballava acceleradament. Podia ser una fallada general, però també podia ser un atac en tota regla. Si fos així, la guerra hauria començat. Però qui tenia capacitat per fer això?

2

Samuel estava desbordat. El seu micro era un continu punt de trobada de missatges que circulaven entre els cervells de la Web. Havia arribat el moment de la veritat!

La Web havia aconseguit anul·lar les comunicacions de tots els micros del Nautilus, i que l'apagada s'anés estenent cap a tots els que no eren membres de la Web.

A més, gràcies a tenir una gran xarxa d'infiltrats en llocs claus, van poder anul·lar els sistemes d'emergència de rastreig i de gravació de dades. Lliures, per tant, de qualsevol rastre que els pogués delatar posteriorment, van eliminar els registres de membres de la Web i de la posició dels Sobrants i van avisar aquests del que passava.

Havien calculat que, enfront d'un terrabastall d'aquesta magnitud, Saül i els seus trigarien bastant a fer-se de nou amb el control, si és que ho aconseguien, i, per a quan això passés, res no tornaria a ser igual.

Per evitar donar pistes, tenien la consigna d'actuar de la manera més normal possible i de vigilar les reaccions de les persones del seu voltant que no fossin membres de la Web.

D'altra banda, al Mar de la Tranquil·litat, la notícia els va arribar de sobte i va desconcertar el Comitè.

Es van reunir d'urgència i, després d'una petita discussió entre el prudent Pere i l'entusiasmada Sammy, van decidir aprofitar, tal com ella proposava, per fer una sortida d'abastiment i de reconeixement de llocs per a un possible trasllat a una posició que resultés més difícil de localitzar.

Al Mar d'Azov, pressionats pel problema del menjar, van treballar incansablement per millorar les xarxes de subministrament dels elements que necessitaven per construir més laboratoris protegits.

No van donar la notícia a la població per tal d'evitar errors que podien ser fatals, però els dirigents es van permetre alguna sortida reparadora.

3

Quan Saül es va adonar de la magnitud del que passava, arribà ràpidament a la conclusió que no es tractava d'una fallada en el sistema, sinó d'un sabotatge.

Als seus ulls de rastrejador experimentat, no es va escapar la simultaneïtat de certes desconexions estratègiques i, malgrat que la intenció de la Web era simular un error per guanyar temps, això no va poder enganyar a l'amo i senyor del GUCM.

La reacció d'aquest va ser fulminant i, com no s'observava des de feia molt de temps, se'l va veure reunit permanentment amb tots els seus ministres.

Atta va ser la primera en comunicar la seva avaluació de la situació.

Es tractava quasi amb tota seguretat d'un atac de la Web, que molt probablement estaria aprofitant per destruir tots els elements de control de què disposaven. Era urgent actuar i no podien equivocar el primer tir.

Saül, que ja havia estat prèviament valorant amb Atta l'estat en què es trobaven uns instants abans de començar la reunió, li va agafar la paraula amb to enèrgic.

-Si no recuperem el control, ens destruiran. Saben qui som i no trigaran en encerclar-nos i acabar amb el GUCM, encara que això porti a una anarquia de la qual segurament trauran profit.

Es va aturar per mirar una a una les cares dels assistents i, quan va comprovar que estaven prou atents, va continuar:

El que no s'imaginem a la Web és que Atta i jo havíem dissenyat un pla de superemergència al qual no han pogut arribar. En aquest moments tots rebreu un micro nou amb les instruccions del que heu de fer. Seguiu-les pas a pas perquè, de moment, no ens tornarem a reunir. Qualsevol dubte serà consultat i respost per un canal segur que teniu codificat als vostres aparells. Tenim la completa confiança que triomfarem.

Dit això, va sortir i va deixar que Atta els entregués els micros.

4

Sammy estava neguitosa. Sempre recordava la frase de son pare poc abans que morís la seva àvia: La millora dels moribunds, li va dir, gelant de cop la joia de veure un ésser estimat recuperant-se d'una greu malaltia.

Des d'aleshores, li havia quedat una profunda desconfiança per les alegries imprevistes que després se li havien aigualit emportant-se bons moments de la seva vida.

Ara, davant d'aquesta oportunitat dels Sobrants, que no esperaven i no sabien com aprofitar ben bé, ni quant duraria, Sammy tractava, com la majoria dels seus companys, de mantenir-se activa i desperta, però no acabava de trobar la manera de traure el màxim profit de les circumstàncies.

El Comitè, cada vegada més pendent de les informacions que li proporcionava Tom, havia traçat una ruta d'evacuació que pretenia apropar-se el màxim possible al Mar d'Azov, passant per una xarxa de llocs segurs on podien retirar-se en cas que la Web els avisés que GUCM havia aconseguit refer el seu sistema de rastreig, ara provisionalment desconnectat.

Malgrat totes les precaucions, sabien que hi havia una gran zona desprotegida, un espai on no havien arribat ni les seves previsions de seguretat ni les dels del Mar d'Azov, la localització de la qual els l'havia proporcionat Lou.

El dia de la reunió decisòria de la sortida, Henry estava particularment espès i tenallat per la seva consciència; es va anar retirant de les deliberacions i va acabar intervenint només per secundar les intervencions d'en Pere.

Pere va defensar amb convicció que el millor era reunir-se amb els del Mar d'Azov. Per ell, si continuaven sent un grup minúscul, no tenien cap probabilitat de sobreviure i, per tant, havien d'assumir els riscos del trasllat i ara, gràcies a l'apagada dels sistemes de detecció dels rastrejadors, era el moment oportú.

Però no tots al Comitè hi estaven d'acord. Molts expressaven els seus dubtes que fos pitjor el remei que la malaltia.

Insistien que la decisió no és que fos agosarada, és que era precipitada i oportunista perquè, per no saber, no sabien ni què havia provocat l'apagada i, per tant, no tenien cap estimació de la seva durada per poder calibrar les estimacions de la llargada del viatge que feia Tom.

A més, afegien altres, tampoc estaven segurs que la rebuda al Mar d'Azov fóra amb els braços oberts, perquè podia ser que no tots pensessin, com Tom assegurava, que ho feia Lou, de qual tampoc tenien clar quin era el seu poder dins de l'organització dels "azovians", com els deien.

Les intervencions de Sammy, Tom, Manel i Henry a favor de l'opinió de Pere no acabaven de decantar la balança perquè hi havia uns altres cinc membres en contra i els altres tres del Comitè es mostraven indecisos.

Aleshores Sammy es va absentar uns minuts de la reunió i va tornar, després d'una pausa que tots van aprofitar per relaxar-se una mica a fi de tenir les idees més clares de cara a una decisió que tots valoraven com a vital, amb un somriure diàfan.

I és que, malgrat l'apagada general dels sistemes electrònics, havia pogut comunicar-se amb la Web, de manera molt breu i parcial, això sí, però suficient per saber que Samuel estava al comandament d'aquest sabotatge i que havia tingut el detall de fer-l'hi saber de manera críptica, és clar, però prou evident tant per a ells com per als del Mar d'Azov.

Una ona d'alleujament va recórrer la petita sala on es trobaven perquè eixa notícia feia pujar molts punts la valoració que al Mar de la Tranquil·litat tenien de Samuel, que, fins aquest moment, estava rodejat d'una mena d'aura mítica que desdibuixava els seus contorns i el feia aparèixer com a irreal.

Malgrat les tímides protestes d'algun reticent que continuava argumentant que ni el propi Samuel podria garantir que el seu sabotatge durés tot el seu "èxode", la proposta de Pere ja no va tenir problemes per ser aprovada i la resta de la reunió es va concentrar a decidir de totes les alternatives de ruta presentades i estudiades quina havia de ser l'escollida.

Una vegada establerta la ruta, va començar el repartiment de responsabilitats i a Manel li va correspondre la logística alimentària del grup. Mentre repassava les instruccions que havia rebut, tractava de controlar la cascada d'emocions que l'abraçava, des que havia confirmat els seus pitjors temors sobre la relació entre Sammy i Tom.

Ell no es considerava particularment gelós. Sempre havia pensat que, si una dona, per la raó que fos, volia deixar d'estar amb ell, no calia insistir perquè no ho fes.

Malgrat això, aquesta vegada era diferent, i Manel, sorprès amb si mateix, observava commogut com una part del seu cervell l'empenyia a la batalla per conservar l'amor de Sammy.

Potser no era només el profund que havia calat dins de la seva ànima la d'una noia tan diferent a ell, potser també era que Tom, més enllà de provocar la típica reacció competitiva de mascle que Manel abominava, tenia una manera de ser que li provocava una repulsió incontenible. Li semblava la quinta essència de la hipocresia. Un que pretenia ser senzill però tenia un orgull immens. Un ésser que tenia la dèria de fer-se imprescindible per als qui l'envoltaven.

Manel sentia que la seva opinió sobre Tom no era només per Sammy, sinó pel sentiment que aquest prepotent havia provocat en ella.

5

Al Mar d'Azov la notícia de l'atac de la Web als rastrejadors i de la sortida dels del Mar de la Tranquil·litat en direcció cap a ells va ser presa amb un cert escepticisme.

Enfeinats en problemes d'organització interna, no dedicaven gaires energies al que passava fora del seu macrorefugi .

Tanmateix la insistència de Lou va obligar el nucli dirigent a reunir-se per plantejar-se quina seria la seva estratègia en aquestes circumstàncies.

Van debatre sobre com prendre avantatges per la desconnexió dels seus enemics i, després de fer-li moltes voltes, Lou va quedar encarregat de posar en marxa un sistema d'emissió i recepció d'ones més potent que millorés la comunicació, permetés fer un mapa més exacte de tot el planeta i dels seus recursos. Aquest sistema hauria de poder passar a la reserva automàticament quan ell mateix detectés que els rastrejadors havien començat a emetre de nou. A més a més, permetria, mentre estigués en funcionament, ajudar d'una manera més efectiva els del Mar de la Tranquil·litat i detectar si quedava un altre reducte fins ara amagat.

Lou era una persona molt metòdica i un gran treballador, fins i tot superava amb escreix la ponderada laboriositat oriental. Als moments de cansament mental i d'imperiosa necessitat de continuar analitzant un problema, Lou tenia un truc discret però eficaç. Era capaç de posar la ment totalment en blanc durant els minuts que fos necessari sense que els qui l'envoltaven se n'adonessin, perquè una part del seu cervell actuava com si activés un pilot automàtic amb l'únic objectiu de simular una aparent normalitat.

Lou no tenia parella. N'havia tingut feia uns quants anys i la ruptura l'havia afectat tant que l'havia immunitzat per un període prou gran com per acostumar-se a la dedicació en exclusiva a la seva feina, que l'havia absorbit d'una manera quasi absoluta.

Vivia amb la germana, son cunyat i els dos nebots. La delicadesa del tracte entre ells, l'afecte i el respecte per la seva dedicació feien que l'ambient de què gaudia a casa fos ben plàcid i Lou sentia que això era tot el que necessitava.

Tanmateix a la vida de Lou, com a la de la majoria de les persones, existia un petit focus de tensió, petit i controlat pel moment, però que mantenia larvada una potencialitat distorsionadora de la qual l'insigne científic sabia que s'havia de protegir.

Es tractava del conflicte que tenia amb una de les persones més influents del Mar d'Azov, Shin, la poderosa coordinadora logística, una dona amb una xarxa de contactes que arribava a tot arreu i a la qual Lou s'havia enfrontat en diverses ocasions per qüestions de concepcions en relació a problemes purament pràctics associats a les responsabilitats de cadascú.

Shin estava acostumada a aconseguir els seus objectius mitjançant tàctiques envolupants i Lou, amb el seu estil directe i carismàtic, era per a ella la pedra a la sabata que, més d'una vegada, havia desfet en segons, amb una intervenció brillant, els plans ordits durant setmanes per la persistent i hàbil Shin.

6

Les hores corrien a tota velocitat. S'havia d'actuar amb rapidesa. Cada minut comptava i Saül no podia aixecar-se del seu pneuma. Cada vegada que intentava moure's per poc que fos rebia una descàrrega de dolor que el deixava clavat al lloc. Havia canviat la regulació del seu llit pneumàtic de manera que s'adaptés a la posició que el millorava una mica, però aquest problema el tenia paralytat en un moment decisiu.

El sistema de salut del Nautilus s'havia vist molt afectat pels canvis recents de poder i encara estava en procés de reestructuració.

La resposta va ser una mica caòtica, malgrat tractar-se de qui ocupava el vèrtex del comandament en aquell moment, o precisament per això.

Rebuda la comunicació de Saül i activada al seu micro l'aplicació de recollida i enviament de dades vitals, es va iniciar el protocol d'emergència i, després de la preceptiva aprovació de l'interessat, la unitat de control químic sanitari d'emergència va donar les ordres oportunes perquè el dispensador de medicaments del pneuma sintetitzés un potent analgèsic antiinflamatori utilitzant les molècules base de què disposava.

L'aplicació del producte no va ser un problema. Coneguts els moviments que podia fer el cap del GUCM sense exacerbar el dolor, Saül no va haver de fer més que un parell de gestos per posar el compost en contacte amb la seva pell, on va ser ràpidament absorbit donada la seva estructura dissenyada per tenir la mida adequada per travessar els porus i ser atreta fins al torrent sanguini.

Minuts després Saül va recuperar el control del seu cos i, encara que el problema no estava ni de bon tros resolt, no va trigar ni un segon a pulsar el botó per convocar a videoconferència tots el ministres.

Els va explicar breument la situació, designant Atta com la persona que havia de prendre les decisions en el moment que ell no pogués fer-ho i les urgències les fessin imprescindibles.

A continuació, els va demanar que un per un fessin el seu informe i, després d'adonar-se, com es temia, que la seva paralytació,

encara que breu, havia aturat un procés que només ell podia tornar a engegar , va renegar per dins i va acomiadar els ministres amb breus instruccions pràctiques per tornar a posar en marxa el procés.

7

Manel se sentia neguitós però per res del món hauria deixat la seva responsabilitat com a proveïdor d'aliments de la marxa.

Era l'oportunitat de demostrar a tots, començant per ell mateix i continuant per Sammy i el maleït Tom, que podia afrontar aquest repte i sortir-ne victoriós.

Tots el dies, ell i el grup que comandava sortien ben aviat i, juntament amb els exploradors, feien el recorregut amb unes hores d'antelació sobre la resta.

Arribaven al lloc determinat. Instal·laven els laboratoris i sortien a buscar les fruites de temporada que els podien ajudar a donar un aspecte més atractiu al menjar que portaven preparat.

Des de l'estabilització, la majoria de la població del planeta vivia en zones de densitat intermèdia i amb una actitud d'indiferència envers el que es cuinava al Nautilus.

No sabien de l'existència dels Sobrants més del que deien alguns rumors que gairebé tots consideraven una fantasia més que una realitat, però l'aparició de gent desconeguda els havia alertat, i més encara si es dedicaven a furtar fruita.

Sobraria qui anés a comunicar la situació als delegats del GUCM, omnipresents en totes les comunitats, atès que havien heretat el càrrec gairebé tots els qui ja feien aquesta funció per al Consell.

Amb el seu aspecte tranquil·litzador, Manel feia primer l'exploració i decidia en quin moment i en quines coordenades els altres s'havien de desplaçar per aconseguir el seu objectiu.

Al seu micro, els mapes sortien amb molta precisió perquè havia aconseguit desbloquejar el nivell màxim de detalls, gràcies a un programa que els havia arribat encriptat des de la Web.

Malgrat això, no era fàcil trobar la fuita adient per a sis-centes persones sense despertar sospites.

Havien recorregut ja molts quilòmetres en jornades extenuants per tal de travessar la zona més densa i perillosa i, tal com havien previst, se'ls havien esgotat les reserves que portaven amb la intenció de passar desapercebuts per aquests indrets.

Ara, ja prop de la zona caucàsica, on les concentracions de població no superaven normalment els mil habitants si s'evitaven les rutes més concorregudes, era, per primera vegada, el moment d'abastir-se amb allò que el territori que creuaven els podia oferir.

Identificats els punts de recollida i distribuïda la seva gent per evitar concentracions que cridessin excessivament l'atenció, Manel travessava l'itinerari central dels qui, en diferents espais de temps, havien de creuar la resta, amb una primera part comuna per a després subdividir-se en branques que, posteriorment, havien de convergir en el punt acordat.

La part comuna era la més delicada de recórrer i Manel n'havia de fer el reconeixement previ. Va observar que, tal com havia previst i degut a l'hora i al fred, no hi havia gaires persones fora de les cases. Però, en el tram més concorregut, va començar a sentir remors de gent preparant-se per a les tasques del dia dins d'unes cases molt senzilles que no havien variat gaire en els últims cent anys i que mostraven l'ampli espai circumdant que separava uns dels altres i els permetia tenir l'autonomia i el contacte amb la natura que aquests pobles caucàsics rurals havien considerat imprescindible per a la seva vida durant generacions. Unes tradicions que, en ocasions, els havien portat a cruels guerres contra qualsevol que havia intentat canviar-les.

Quan es trobava amb algú, el saludava amb l'expressió més anodina i el to més neutre de la llengua estàndard, procurant dissimular qualsevol accent revelador.

Llegia les expressions de sorpresa i curiositat, seguides, normalment en pocs segons, per les d'indiferència amb una mena d'expressió autoexplicativa del tipus de "aquest deu ser d'eixos a qui han premiat amb unes vacances per escampar la boira i va per aquí mig perdut i no s'atreveix a preguntar res".

Però, un dia, una noia d'uns vint anys amb un somriure diàfan i un posat relaxat i amatent al mateix temps, li va preguntar:

-D'on véns? Si no et molesta dir-m'ho.

-Del Mediterrani -li va dir Manel amb un somriure de correspondència, però sense explicar més de l'imprescindible.

-I què se t'ha perdut per aquí? Si és que m'ho pots dir.

A Manel les neurones li anaven a cent per hora i va decidir fer un salt per fer-se més creïble.

-Com que m'inspires confiança, t'ho diré: estic en una missió del GUCM, però he de fer veure que estic de vacances.

No comptava amb la perspicàcia de la noia, que va canviar el seu somriure obert per un d'irònic farcit d'incredulitat.

-Els qui treballen per al GUCM no actuen així. Ho veig tots els dies a casa amb mon pare. Dígues la veritat: qui ets i què vols?. No et denunciaré. Mai no he compartit les idees de mon pare i odio delatar gent.

-Tu qui diries que sóc?, ja que no em creus.

Manel s'afanyava a guanyar temps per pensar la pròxima resposta.

- Doncs jo diria que ets un d'aquest Sobrants que, encara que la majoria diuen que són de ficció, uns quants pensem que existeixen realment .

-I, si com tu creus, fos un desnonat del planeta - va dir Manel amb l'expressió divertida de qui ha decidit seguir el joc-, com explicaries que estigués per aquí i que fins ara ningú m'hagués vist, ni a mi, ni a cap dels meus suposats companys ?

- Ah, això m'ho hauries de dir tu. La meua imaginació no dóna per més. - Va dir-li la noia picant-li l'ullet.

- Com et diuen?

- Raquel.

- Bé, Raquel, tinc la intuïció que ens tornarem a veure i aleshores sabràs la veritat, tota la veritat. Ara me n'he d'anar .

I Manel va arrencar a caminar a bon pas, però sense abandonar el somriure ni mirar cap enrere.

8

Màrius es trobava en una estranya situació psicològica. D'una banda, estava despert i atent a qualsevol pensament o sensació que li estigués a l'abast. Les desenvolupava, les aprofundia, les perseguia fins i tot, per tal d'obtenir tot el suc que se sentia capaç d'extreure.

Però, per un altre costat, l'envaïa una mena de pàtina de resignació sobre el seu propi destí que feia que no es preocupés gens ni mica pel que Saül tramés en contra seua, sabent que això era poc menys que suïcida, sobretot si el ara tot poderós governant s'adonava d'aquesta actitud.

Màrius es preguntava si això es podria considerar una aproximació a la saviesa. Quan va voler esbrinar subtilment el que pensava Marta, sa filla, rebutjant entrar directament al tema, desviava la conversa amb un punt d'impaciència i disgust.

Marta feia tot el possible per alertar son pare del perill que corria, però havia topat amb un mur, ple de delicadesa i afecte, però mur a fi de comptes.

Va pensar que l'actitud de son pare podia tenir unes repercussions molt més greus que el simple risc personal i familiar que significaven i que n'havia de parlar amb Samuel.

Aquest era una persona plenament conscient que per tenir èxit amb els seus objectius necessitava parar atenció a un gran cúmul de detalls, perquè moltes vegades és un fil que ha quedat sol el que acaba per desfer tot l'entramat.

Quan es va reunir amb Marta, fent una excepció a les mesures de seguretat atesa la insistència d'ella, estava completament absorbit per la feina de coordinar l'atac de la Web al GUCM, però va considerar que no podia menysprear la preocupació de la que considerava un dels seus alfils al tauler.

La va escoltar atentament i, mentre ho feia, emergia poderosament al seu cap l'apreciació que era una cosa prou profunda com per a no poder enfrontar-la amb pegats per calmar provisionalment l'angúnia de Marta.

Va aplicar tota la seva habilitat psicològica, una vegada ella va completar el seu relat, per a tractar de fer-li veure que el problema era important, però no urgent, i que ella era la més capacitada per anar provant estratègies per revertir la situació mentre la resta de companys havien de treballar intensament en el sabotatge al GUCM.

Va concloure dient-li que pensava que el millor que podia fer era alliberar-la de les tasques més desgastants i exigents de l'organització perquè ella pogués dedicar les seves energies quasi amb exclusivitat a resoldre aquest problema.

Es va fer el silenci i, amb la mirada d'ella, Samuel va llegir un assentiment una mica resignat però suficientment comprensiu com perquè es considerés tancada temporalment la qüestió.

Aleshores, Marta s'havia vist obligada a dissenyar el seu propi pla. Aquest consistia en un conjunt de precaucions per a les quals havia comptat amb l'ajut de Hans i de Tennessee.

Havien apantallat la casa de Màrius i emmascarat les seves comunicacions simulant que eren emeses des d'un altre punt, amb un altre destinatari i un contingut generat per un programa que construïa frases sense gaire substància, però al qual s'havien donat les instruccions pertinents perquè imités l'estil de Màrius basant-se en alguns escrits reals d'ell.

Marta no estava tranquil·la del tot i procurava esperonar son pare perquè es prengués seriosament l'amenaça que representava Saül, insistint-li que, si no havia descarregat encara el cop contra ell, era perquè s'havia hagut d'ocupar de l'atac de la Web.

També havia mobilitzat els seus contactes del Nautilus per tractar d'estar assabentada dels moviments de Saül contra l'excoordinador.

Tot això havia restat energies a la seva col·laboració amb la Web, cosa que Samuel li recriminava sense acritud perquè en el fons comprenia i respectava el seu comportament.

9

Contràriament al que molta gent pensava, Samuel no creia que la genialitat estigués associada a un petit nombre de persones especials. Ell pensava que una combinació de circumstàncies, entre les quals estava, òbviament, la dotació genètica d'un individu però sense tanta rellevància com habitualment se li atribuïa, era la que feia saltar l'espurna.

Comptaven, i molt, per a ell les experiències d'infantesa, l'ambient que envoltava l'ambient del geni i sobretot l'audàcia per confiar en les pròpies intuïcions i la primera reacció que es produís a l'entorn més immediat.

Tennessee era d'aquestes persones que fan les delícies dels psiconeuròlegs perquè tenen una connexió molt desenvolupada entre els dos hemisferis cerebrals: pensament divergent i convergent treballant sincronitzadament, concentració/dispersió com si d'una sistole/diàstole es tractés. Intuïció i filtre successivament.

Malgrat això, aquestes persones capaces de copsar allò de què els altres no s'adonen més que nebulosament poden tenir seriosos problemes de convivència per la manca d'interlocutors adients per a les seves idees i propostes i la corresponent frustració.

Pere sabia molt d'això, però es trobava a gaire distància vivint en la clandestinitat i mai havia conegut Tennessee.

Tanmateix, Samuel, sense haver estudiat el tema tant com Pere i els seus col·legues, sí que s'havia preocupat de fer adequadament la detecció de capacitats dels membres del seu equip i va ser així com Samuel va ser capaç d'apreciar una aportació realment genial de Tennessee.

Aquesta jove, però ja experimentada tècnica en circuits electrònics, li havia suggerit una idea senzilla i alhora de grans possibilitats per aconseguir una aturada, si no permanent, almenys de llarga durada, de sistemes de control i comunicació que tenia l'epicentre del Nautilus.

Era com un curtcircuit estenent-se a l'estil d'una bomba atòmica, com una reacció en cadena que provocaria un maremàgnum caòtic d'ones que devastaria tots els sistemes.

Com tots aquests atacs, quan arribés a la fase crítica, ja seria incontrolable i podria afectar tant les comunicacions entre la Web com les dels Sobrants, però, quan Samuel va adonar-se que Saül tornava a tindre el control i que recuperava molt abans del previst les comunicacions del Nautilus, es va decidir a utilitzar la idea de Tennessee de forma urgent, sense una prèvia prova per tal d'aturar la imminent repressió que el cap del GUCM es disposava a començar sense dilacions.

10

Diuen que a començaments del segle XX, va haver-hi una apagada a Nova York que alguns han volgut veure com un efecte de ressonància amb l'anomenada freqüència de l'Univers. Per a d'altres continua sent un misteri. Fos com fos realment, la idea de Tennessee estava basada en els punts fràgils d'una xarxa que, encara que blindada des de molts aspectes i on s'utilitzaven nombres primers per a les freqüències principals per evitar les ressonàncies, tenia esclatxes que, per molt que no fossin visibles a primera vista, mostraven la seva pell rugosa a qui tingués el tacte necessari per descobrir-les.

Des de ben petita, els mestres de Tennessee havien observat que era d'eixes persones que fan complicat allò que és fàcil i fàcil allò que és complicat. Tenia una ment original que il·luminava aspectes que romanien a la foscor per a la majoria de les persones.

En un món dominat per les ones i on la gran explosió científica que havia significat la confirmació de la teoria de cordes havia portat a l'estudi i manipulació de vibracions al bell mig de la majoria de les recerques, Tennessee havia sabut fer un gir inesperat al punt de vista.

Com si hagués sacsejat amb força el seu calidoscopi, les peces van encaixar d'una altra manera i la ment poderosament intuïtiva de la noia, com si un cristall amb reflexes d'un color estrany aparegués, va adonar-se que, si es retirava una peça de l'entramat, tota la figura es reordenaria de manera completament diferent.

Aquesta peça era dins de l'entramat comunicatiu del GUCM, una mena d'ona d'ones on la fluctuació de les freqüències recorria tota l'escala de nombres primers amb un ritme precís calculat per una fórmula tan senzilla i màgica com la famosa $E = mc^2$ d'Einstein.

Restava, això sí, construir l'aparell generador d'aquest aparent caòtic flux d'ones que havia de ser capaç de dirigir-se cap al cor del Nautilus, amb precisió, encara que sense necessitat d'una gran potència.

Tennessee havia fet proves amb diverses combinacions de materials per aconseguir-ho i ara Hans va ser l'encarregat d'ajustar el generador amb els corresponents amplificadors i direccionadors perquè, quan Samuel donés l'ordre, pogués activar-se.

Samuel va esperar la confirmació que Saül havia recuperat el control de les comunicacions per llençar una bateria de missatges als membres de la Web indicant-los la imminència de l'atac que els deixaria sense comunicacions de nou per temps indefinit.

També va avisar els contactes dels Sobrants demanant a tots que fessin les comunicacions imprescindibles en un marge de 5 minuts, transcorreguts els quals, Hans va iniciar les descàrregues de l'acció anomenada "Calidoscopi".

Eixos cinc minuts de marge van ser un error quasi fatal perquè els escuts del Nautilus van tenir prou temps de reconfigurar-se i desviar la major part del flux.

Malgrat això, com que Tennessee havia previst aquesta possibilitat, el rastreig sistemàtic va trobar una escletxa provisional per on es van colar ones pertorbadores suficients com per alterar el funcionament mateix del sistema d'escuts i permetre que un gran cabal del torrent principal penetrés al Nautilus. La muralla havia estat trencada, la porta oberta i l'enemic era dins.

Però Atta havia tingut temps d'arxivar la procedència de l'atac i Saül de passar a la memòria del seu micro ultraprotegit les coordenades de posició de tots els que havien rebut el missatge d'avís.

Werner va rebre l'encàrrec d'obtenir les seves dades personals i procedir sense dilació a la seva eliminació.

Atta, d'acord amb Saül i amb comunicació constant pel sistema de seguretat que havien establert entre ells i que inicialment no s'havia desconfigurat malgrat les interferències, va llençar sobre el generador de Hans tal aclaparant feix de raigs destructius que, en uns pocs segons, no va quedar res en 10 quilòmetres al voltant.

Una sensació de victòria es va apoderar d'ella quan això va passar, però va durar poc perquè, a poc a poc, el desgavell es va anar apoderant de tots els sistemes electrònics, els va deixar com segles enrere i va fer emmudir ara definitivament el seu micro, que es va convertir en un aparell absolutament inservible.

12

El dia s'havia alçat nuvolós, amb una sensació de frescor una mica desagradable produïda per ràfegues de vent siberià.

Malgrat això, Manel es trobava animat. Estar a la superfície després de tant temps amagat era, per a la majoria de Sobrants, una mena de renaixement.

Però hi havia una cosa que enterbolia l'ànima de Manel. Veure caminar a Sammy i Tom agafats de la mà uns metres abans d'ell era com si li xuclessin l'esperit i el deixessin més buit i estabornit que un animal que hagués rebut un fort cop al cap.

Sammy, amb eixe sisè sentit tan femení que li permetia copsar mirades sense veure-les, s'adonava dels sentiments de Manel i soltava la mà de Tom per no ferir-lo més del compte, però el científic necessitava reafirmar la seva relació amb l'artista i, després d'una broma o un gest afectuós, li tornava a agafar la mà.

El grup de Sobrants, sabedor de la fallada general dels sistemes electrònics, havia decidit donar-se un respir i caminar tots junts sense excessives precaucions, travessant els Urals per la zona més fàcil i, com a conseqüència, naturalment, una mica més poblada.

Semblaven un grup d'exploradors en excursió de reconeixement, si no fos perquè el seu nombre massa petit per recordar els pobles en èxode, però massa gran per tractar-se d'un grup de despreocupats caminants, feia preguntar-se als habitants dels pobles per on passaven quin seria el sentit del seu misteriós desplaçament.

Quan, com ara, entraven en algun llogarret amb la intenció de descansar una mica i que Manel posés en marxa un sistema d'intercanvis per aconseguir l'aprovisionament alimentari, un intercanvi de preguntes mudes i de somriures que volien ser tranquil·litzadors era el ritual de salutació que es produïa amb més freqüència.

13

La noia d'ulls ametllats que va contestar a la salutació de Manel ho va fer seguint aquest mateix patró, però amb un afegit d'intensa curiositat fins i tot una mica descarada i que no era habitual.

L'encarregat de la logística li va preguntar on podria aconseguir fruites de temporada per a un grup gran de persones, unes 600 va especificar, i la jove, delerosa d'ampliar el contacte, li va dir que l'acompanyaria, que li deien Nariem i li va preguntar el seu nom abans d'avançar-se cap a la porta el grup format per Manel i dos Logístics, més que formaven part de l'avançada.

Nariem es va moure ràpid, però sense perdre la cadència harmoniosa i encisadora del seu caminar, somrient i saludant als veïns del poble que, sense paraules, li transmetrien un cert neguit, en veure-la al costat de tres forasters forts amb posat seriós.

Junts van arribar a una casa austera, però amb aspecte que no hi faltava cap de les comoditats que la majoria dels humans del segle XXI desitjava.

Un home d'uns 40 anys va acudir a la cridada de Nariem i, assabentat per aquesta de l'objecte de la visita, va conduir a Manel i als seus companys cap a un pati interior que comunicava amb una finca plena d'hivernacles.

Assenyalant-los un gran contenidor situat a la part de dins de la sala que donava al pati, els va indicar que disposava d'una gran quantitat de fruites i verdures mantingudes en càmeres frigorífiques, però que, si volien que fossin de temporada, les haurien de recollir ells mateixos i pagar-ne un increment perquè, quan es tractava de collidors no professionals, sempre s'havien de cobrir, per precaució, les despeses generades per alguns danys que es quedaven als arbres i minvaven la següent collita.

Nariem i l'home que, encara que amb els pòmuls grans com els habitants de la zona, tenia alguns trets que semblaven indicar que una branca del seus gens venia de molt lluny, van esperar la resposta de Manel.

Aquest va mirar els seus homes i ells li van contestar, sense obrir els llavis, que decidís ell, pel que el cap de logística dels Sobrants del Mar de Tranquil·litat va tornar-se cap a l'amfitrió comerciant i li va dir que no podia fer servir cap dels mitjans de pagament oficials, però podria donar-li l'equivalent al que aconseguissin en titani, el mineral més valorat per la indústria electrònica. Com que els jaciments de titani estaven molt escampats pel planeta i només els grans estaven explotats comercialment s'acceptava que qualsevol persona n'entregués una petita quantitat sense més esbrinaments, per la qual cosa s'havia convertit en el mitjà preferit per a les transaccions clandestines.

L'home va donar el seu assentiment i Manel, després de revisar el contenidor, va acordar amb ell la quantitat que agafarien d'aquest i la que collirien directament dels arbres, així com els grams de titani que el donaria a canvi.

Nariem va presenciar el tracte amb atenció i se li va escapar una expressió de satisfacció en veure que arribava a bon port.

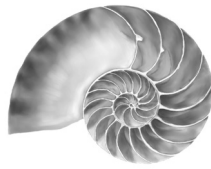
Després, ja fora de la casa del comerciant, se les va arreglar per quedar uns metres a part dels altres amb Manel i li va proposar formar part dels collidors amb l'argument que coneixia les varietats de la zona i els podria ajudar a fer-ho de la millor manera a canvi d'una petita quantitat de fruita per a la seva família.

Manel, malgrat saber que això seria molt comentat per la seva gent, no va dubtar en acceptar i Nariem es va acomiadar després d'acordar l'hora de començar la collita amb tot el grup que portés Manel.

CAPÍTOL VI

Climax

1

Màrius havia esdevingut un dels puntals de la Web. Com a assessor de Samuel participava en pràcticament totes les decisions que es preuien.

La seva informació com a excoordinador del Consell i el seu coneixement de Saül es consideraven importantíssims.

Fins i tot més que les aportacions de la seva filla Marta, que havia acceptat quedar relegada a un segon pla com a suport de les operacions que tenien a veure amb son pare.

Màrius havia recuperat l'entusiasme i s'alçava ben d'hora tots els matins per repassar el que havia quedat pendent del dia anterior.

Quan acabava de fer-ho, esmorzava frugalment i, normalment quan arribava Marta, es posava a planificar les feines del dia.

Darrerament la seva dedicació estava concentrada a analitzar a fons les relacions entre Saül i Atta. Coneixia o creia conèixer bastant bé a Saül, de qui no quedaven dubtes sobre el desenvolupament de la seva ambició, però es resistia a considerar Atta com el seu equivalent en femení. Sospitava de l'evident confiança, aparentment cega, del dictador en la seva ministra de Defensa i es proposava esbrinar el veritable fons de les seves relacions, convençut que aquest era un filó per on podria afeblir-se al GUCM.

Per fer-lo havia demanat a Marta que contactés amb tots els membres de la Web que havien tingut algun assumpte relacionat amb Atta i la seva filla, que ara entrava al menjador; li havia de fer un informe el més aviat possible.

-Bon dia, pare, com t'has llevat avui?

-De meravella, Marta, em sento com si tingués vint anys menys.

-Me n'alegro molt. T'has pres un o dos gots de suc de taronja?

-Un només -va dir Màrius somrient, sabedor que la seva filla calibrava la seva ansietat per la quantitat de suc que prenia- No tinc gaire set. Per cert, què has pogut saber sobre Atta?

-Poca cosa, pare, però significativa. Hans diu que fa temps que un col·lega de l'edat d'Atta que havia estat company seu d'estudis li va dir que Atta era molt agosarada fins un moment en què va canviar de sobte.

-Això és un indicatiu que pot ser revelador!

-És el que penso, perquè un canvi tan sobtat només ocorre per una circumstància colpejadora. Hans està intentant recuperar el contacte amb el col·lega per esbrinar algun detall més...si és que forma part de la Web algú que li sigui proper.

-Mentrestant, va reflexionar Màrius en veu alta, hauríem de veure com van canviar, si és que ho van fer, les persones amb qui es relacionava Atta per aquells dies.

-Ja ho he fet, pare, i és el més interessant perquè tots els fils condueixen a la mateixa conclusió: es va allunyar de la seva cosina Tennessee, la qual és, per cert, la nostra informant clau en aquest tema, i es va apropar...endevina a qui?...

-No em diguis que a Saül! – en veure la cara d'assentiment de la seva filla a Màrius se li va il·luminar la cara i va prosseguir amb un to de veu més animós- això es fantàstic, Marta, no sé perquè m'has dit que era poc, filla meva.

-Doncs perquè he hagut de refredar el meu entusiasme, ja que, quan intento esbrinar el que va passar, ho trobo tot boirós i les referències es perden. Ho continuaré intentant, però.

Marta li va fer un petó a son pare i es va anar encaminant lentament fins a son transportador. Com a membre de l'elit dels Globals disposava d'un d'altres prestacions que permetia la reconfiguració virtual i gaudia del privilegi amb totes les rutes que compartia amb els Quadres, la nova classe mitjana tecnificada mundial sorgida de l'estabilització.

Marta es trobava ara en un d'eixos períodes que s'anomenaven de dispersió creativa i la seva ment volava d'un tema a altre lligant-los d'una manera nova.

Va recordar com va conèixer a Lluís i es va quedar fascinada pels seus intents solitaris, com si d'un heroi de l'antiguitat es tractés, de boicotejar el mecanisme que s'estava posant a punt al seu laboratori de recerca com a peça del vast programa de posar a punt les ones

selectives que destruirien al 60% de la població considerada com a Sobrant.

Encara recordava com va haver d'ajudar-lo a superar la frustració quan, després de haver-ho aconseguit, es va adonar que les recerques clau estaven duplicades i l'altre laboratori havia arribat a l'objectiu planificat. Això, a més a més, va significar la dissolució del seu i Marta es va haver de sincerar amb Màrius perquè aquest l'ajudés a protegir-lo d'una investigació i el recol·loqués en un lloc que no despertés sospites.

Ara les relacions amb Lluís s'havien tornat a tensar perquè aquest, que no oblidava el paper condescendent de Màrius amb l'estabilització, li reprotxava a la seva dona la seva absoluta dedicació a ajudar son pare amb la campanya contra Saül.

Però Marta estava convençuda que això se superaria perquè recordava nítidament com havien estat els seus començaments, el somriure irònic de son pare en veure-la amb una relació de parella, a ella que havia estat tan defensora de les noves maneres de relacionar-se, i la intensa compenetració que circulava entre ells dos, malgrat que el vent de superfície podia alçar onades ben altes i fer la impressió d'un mar embravít a punt de generar un tsunami.

2

Saül no tenia el seu dia més inspirat. En el fons i a contracor se sentia desbordat. De vegades pensava que el que un home dominés tot un planeta era excessiu, però després es corregia adduint que no era cert que ell dominava el planeta. Ell només tenia a les seves mans les palanques per corregir el seu rumb perquè el 90% o més de les accions que es produïen en aquell tros de l'univers encara anomenat Terra pels seus habitants humans no tenien res a veure amb les seves decisions.

Malgrat això, estava clar que, per corregir desviacions, primer s'havia de marcar una direcció i qui ho feia tenia un poder immens com mai altre ésser no havia tingut a la Terra.

Saül era conscient que no havia assumit aquesta força per responsabilitat. Simplement havia guanyat la carrera a altres homes potser més ambiciosos o més intel·ligents que ell, però que no havien disposat de la seva combinació d'oportunitats i habilitats.

En aquesta carrera s'exigia la capacitat del bon jugador d'escacs, la del qui s'avança sis jugades al plantejament del rival, però no una mirada global comprensiva de tot el que està en joc. Fins i tot això podia ser un destorb.

Ara, per sorprendent que pugui parèixer, Saül es trobava investit a si mateix de la preocupació pel destí del conjunt. Volia deixar la seva empremta, sí, volia que aquella maquinària caòtica de ben a prop i ordenada des de lluny, caminés en la direcció que ell marqués i que aquesta direcció fos productiva, sinó per a tots almenys per la majoria.

I justament en aquest moment en què necessitava totes les seves energies per fer un plantejament que l'autojustifiqués de la forma en què havia agafat el poder, havia d'ocupar-se de desfer conspiracions en contra seva.

I aquesta no era una conspiració qualsevol. Encara que la batuda ordenada per ell havia aconseguit eliminar un bon grapat d'elements de la Web i sembrar la llavor corrosiva de la por a la resta, l'anul·lació global de les comunicacions havia esdevingut com mai s'hauria imaginat.

Per enfrontar-s'hi, sense l'ajut d'unes tecnologies que són les que li havien permès arribar on era, només disposava de les velles armes de qualsevol poder autocràtic : la por que alimenta la mesquinesa de l'esser humà i l'organització eficient d'un sistema d'espionatge que li permetés detectar i anul·lar qualsevol agrupació de voluntats que pogués ser una amenaça pel nombre o per la decisió dels seus membres.

Mentre caminava cap al lloc on havia acordat la trobada amb Werner i Atta, les seves dues persones més fidels, Saül meditava sobre la seva estratègia per posar en marxa la xarxa d'informació ara provisionalment desmantellada electrònicament.

El GUCM no estava del tot inerte perquè, amb la perspicàcia que el caracteritzava, Saül, en l'època que era cap del SEDEC, havia deixat establert els contactes personals per a casos d'emergència i tots els seus sabien de qui havien de rebre ordres.

-Hola, Werner, com estàs?

-Bon dia, cap, aquí una mica sorprès que no hagi arribat encara Atta, sempre tan puntual.

-No tenim manera, de moment, de saber si ha tingut algun problema, però, donada la urgència de la situació, comencem tu i jo.

Va ser pronunciar aquestes paraules i la menuda silueta d'Atta es va divisar a la cantonada est del jardí del Nautilus, avui recreat sense moviment atesa l'aturada dels simuladors.

En silenci, Saül i Werner van esperar que arribés Atta i es disculpés perquè, després de recollir el seu informe i el de Werner, Saül avalués la situació i, amb veu ferma però tranquil·la, els digués:

-Ara per ara no ens convé procedir contra els tebis. Ja hi haurà temps de guanyar-nos-els o eliminar-los! Hem de reorganitzar el SEDEC, que és el nucli més fiable i disciplinat perquè reculli i transmeti missatges cap a la població clau. Tu, Werner, t'has d'encarregar d'això i tu, Atta, continua amb la Web. Ens tornarem a veure a la posició que ja sabem calcular a partir d'aquesta i de l'algorisme secret. I, dit això, tots tres es van dispersar ràpidament.

3

Al Mar d'Azov estava ocorrent un sisme polític de primera magnitud. A diferència de gairebé la resta del planeta, els seus habitants, tant els de superfície com els amagats, tenien una participació política intensa. A més a més, i per fer-se més particular el seu funcionament, els Sobrants estaven lligats amb els qui no havien d'amagar-se, i aquesta relació, si bé oculta, era intensa.

De fet, l'estructura organitzativa fonamental era sota terra i els de fora havien acabat treballant bàsicament a les ordres dels dirigents "soterrats".

Això havia solucionat, finalment, el problema de l'alimentació i havia donat certa estabilitat a la zona.

Però ara, una rebel·lió que havia començat per un conflicte aparentment sense importància entre un Sobrant i un Legal va fer trontollar la pau de tota l'àrea.

Fou, finalment, Lou, qui, fent gala dels seu gran prestigi, va prendre per a si mateix tot el poder per sentit de la responsabilitat, malgrat que molts no s'ho creien, i va dictaminar un acord que va ser respectat per tots, cosa que va posar punt i final a la disputa.

El paisatge després de la batussa era desolador i el nombre de morts i ferits era considerable, els laboratoris i les infraestructures seriosament danyades, l'organització política desapareguda...

Lou, al contrari que Saül, es va afanyar per delegar el poder i va constituir acceleradament un Consell, on per primera vegada des de l'estabilització hi havia representació dels Legals, i al qual va traspasar la ingent i urgent tasca de la reconstrucció.

Al Mar d'Azov, certament, la llibertat que havia permès la falta de control per l'apagada del GUCM no havia tingut conseqüències positives.

4

Com moltes persones orgulloses, Tom era un tant insegur i això el feia estar sempre alerta, especialment en relació amb les qüestions afectives. No volia mostrar-se gelós perquè intuïa que això el perjudicava davant Sammy, però de forma discreta muntava vigilància al seu entorn.

Naturalment, Manel era un dels principals observats i a Tom no se li va escapar les mirades que va intercanviar amb Nariem, així com tampoc les furtives que els llençava Sammy des d'uns arbres enrere. La bellesa exòtica de la noia tenia a Manel trasbalsat i, encara que ho dissimulava com podia, no escapava a l'atenta mirada dels "radars" que sempre existeixen, i més per a aquestes coses, dins dels grups.

El cervell treballa acceleradament al servei de les hormones i Manel va començar a especular sobre la possibilitat que Nariem s'unís a la seva expedició.

Ja havia tingut aquesta idea en aturades anteriors i es maldava a si mateix perquè, des de la trencada amb Sammy, no feia més que fer volar coloms emocionals.

Era completament impossible que una noia "legal" com Nariem abandonés la seva posició per veure's amagada o fugitiva, i molt més que tot això es decidís en unes hores quan ni havia començat per desvetllar el seu secret, cosa que era indispensable per generar la confiança suficient per fer el següent pas.

Manel recordava que feia unes setmanes una noia l'hi havia descobert, sense que ell ho hagués de confessar explícitament, i malgrat que hi havia atracció mútua, el pes de les circumstàncies va obstaculitzar qualsevol apropament que no fos fugaç. Ara era fins i tot més complicat perquè no podia fer cap insinuació davant dels seus companys i Manel va mirar Nariem amb una resignació que ella va copsar.

5

Per fi, Samuel havia reunit tots els fills sobre Atta. Amb Tennessee, Hans, Màrius i Marta havia aconseguit reconstruir el punt feble del passat de la ministra de Defensa del GUCM i l'origen de la seva fidelitat al dictador.

Ara feia voltes a com emprar aquesta informació i pensava que no la podria utilitzar directament perquè es tractava d'una transgressió de joventut que havia més que prescrit, i més en les actuals circumstàncies.

Malgrat tot, es resistia a desestimar-la completament, no tant per la feina feta per esbrinar-la, sinó perquè intuïa que la reconstrucció psicològica de la relació entre Saül i Atta podia ser una escletxa per on introduir una palanca i mirar d'engrandir-la, cosa que podia ser important en moments decisius.

Finalment va decidir que proposaria al nucli coordinador de la Web que Tennessee es reservés alguna insinuació sobre l'abús que podia haver significat l'ús per part de Saül durant tant de temps de l'ajut puntual que va donar a Atta.

Aquesta intervenció s'havia de fer aparentment deslligada de qualsevol problema candent per no despertar sospites, però en un moment en què es calculés que encoratjar una certa postura d'independència de criteri d'Atta respecte de Saül pogués frenar alguns dels seus atacs.

El "Nucli", com ells mateixos li deien, no va trigar a reunir-se per aquest i altres motius, i ho va fer a la manera antiga, veient-se les cares, com feia temps que no passava i ara s'havia imposat, forçada per la fallada general de les comunicacions.

En aquestes condicions d'excepcionalitat, qui havia de preocupar-se que un grup de nou persones d'entre 25 i 40 anys es reunissin de manera aparentment informal al pati d'una de les cases de les afores de l'agrupació urbana que envoltava el Nautilus?

Era curiós veure com continuava mantenint-se, malgrat el temps i les distàncies, l'organització concèntrica dels espais urbans, que ja era comuna als poblets medievals europeus.

El Nautilus ocupava ara el lloc preeminent de l'església en un poble medieval i, al seu voltant, creixien barris que reflectien la seva posició a l'escala social segons la distància al centre de poder.

L'única diferència significativa era el fet que tant el Nautilus com l'anell més proper tenien formes virtuals, cosa que els permetia canviar d'aspecte amb freqüència.

Resultava una metàfora visual de la diferència entre un món arrelat a un territori, amb els peus en terra literalment, i un altre més flexible i vaporós que el dominava.

Va ser en un d'aquests llocs mixts, mig virtual, mig real, on la configuració de murs i decoració era variable però la ubicació fixa, on Samuel i els seus van trobar l'amagatall perfecte per a la seva reunió.

La fallada general dels sistemes electrònics l'havia deixat ancorat en una forma que reforçava les seves possibilitats de passar desapercebuts.

Era una mena d'edifici adossat dins d'una zona de molt moviment ara incrementat per la necessitat de tornar al món físic molts dels intercanvis que habitualment s'acostumaven a fer de manera electrònica.

Cada un dels nou va venir d'una direcció diferent, després d'haver fet una gestió en algun dels edificis propers, i van entrar separats per espai d'uns pocs minuts.

Van prendre posicions en una sala amb condicions acústiques de reverberació molt adients per a parlar en veu baixa entre ells, sentint-se bé i sense que les ones sortissin amb intensitat suficient com per ser detectades per algun rastrejador hipotèticament sobrevivent de l'apagada, i van començar la reunió.

Encara que tots reconeixien a Samuel com a líder del grup, ja que havia estat el fundador i l'havia coordinat sense interrupcions des d'aleshores, no eren amants dels protocols jeràrquics i els agradava discutir els temes de manera oberta i prendre decisions per acumulació d'opinions en un sentit o altre, més que per votacions mecàniques o declaracions incontestades dels qui tenien més prestigi.

La proposta de Samuel sobre la forma d'aprofitar l'incident juvenil d'Atta i el seu "rescat" per Saül va ser debatuda àmpliament, no tant perquè ho proposés qui ho proposava, sinó perquè tots eren

conscients que , en la situació en què estaven, només les possibles discrepàncies entre els qui manaven podria inclinar la balança al seu favor.

De totes maneres, no tots veien de la mateixa forma com s'havien d'atjar aquestes diferències i, durant una bona part de la discussió, hi va haver unes quantes intervencions reclamant que no es desgastés a Tennessee en una missió de conseqüències incertes que la podria allunyar d'altres en què era imprescindible.

Però, finalment, es va acceptar la proposta i es va deixar a la mà de Samuel determinar el moment de la seva aplicació, més que res perquè no van ser capaços d'ordir una alternativa amb més possibilitats d'èxit.

6

La relació d'Atta amb Tennessee havia tingut molts daltabaixos d'intensitat, però, encara que ara la ministra de Defensa s'havia autoimposat una certa desconfiança per hàbit de prudència, en el fons seu no abrigava cap reticència seriosa cap a la seva cosina per qui sentia el màxim afecte que s'havia permès tenir amb qualsevol del seu entorn.

Tennessee percebia això i, de vegades, se li creuava un cert sentiment d'angúnia davant d'aquesta mena de traïció que havia d'executar.

Però era només un instant, perquè ràpidament la guanyava la ferma convicció que s'havia fer el que calgués per aturar la set de domini aclaparador que el GUCM representava.

No li va caler pensar gaire en l'estratègia d'apropament perquè, induïda per una mena de compulsió producte de la seva gran solitud, Atta feia, cada vegada amb més freqüència, confidències intrascendents aparents, però confidències al cap i a la fi, a la seva amiga de joventut.

Un dia, Atta va fer fins i tot un pas que no solia fer i va convidar Tennessee a dinar. Van anar a un lloc situat dins del mateix Nautilus, a prop de la casa on, per motius de seguretat, s'havia traslladat Atta.

Els restaurants de la zona oferien un aspecte decoratiu molt semblant al que tenien el més selectes d'anys enrere. Com les cases, havien augmentat la seva versatilitat i tenien tot un registre d'opcions d'ambient que els clients podien triar per crear espais especials dins de l'àrea de menjador. També disposaven d'una varietat més àmplia de plats per seleccionar, atès que les tècniques de preparació i conservació s'havien perfeccionat i automatitzat considerablement.

Atta va suggerir a Tennessee una il·luminació suau i una música relaxada de la que es va posar de moda als anys 20, a la seva joventut, una mena de tecnocamp de sofisticació dissimulada.

Tennessee ho va acceptar amb un somriure i va pitjar els botons per fer una comanda de la seva cervesa preferida i un entrant a base de petits mariscs, tot un luxe de reconstrucció de l'aspecte natural amb un contingut de pasta dels mateixos animals, però sense dureses ni irregularitats que poguessin molestar el comensal.

Atta, que no era gens partidària de complicar-se la vida amb les eleccions culinàries perquè menjar no era dels seus plaers preferits ni el gust el seu sentit més desenvolupat, va copiar la petició de la seva cosina i es va llençar a un torrent de confidències sobre el seu estat d'ànim dels darrers dies.

Tennessee va aprofitar l'avinentesa i, abans que Atta tallés abruptament la comunicació com solia fer, li va deixar caure somrient evocadorament:

-Et recordes de quan Marvel va voler lligar amb Yuri?

Una petita espurna als ulls d'Atta va delatar una ombra d'alerta i de sorpresa, però va ser fugaç

-No me'n parlis. Quina bogeria de joventut. Com t'ha vingut al cap?

-L'altre dia vaig veure'l - era cert, però no havia estat casual com estava donant a entendre- Té dos fills i un posat tan seriós que fa pensar que no és gaire feliç.

-Ah, vaja! La veritat, Tennessee, és que ja vaig veure que aquest noi tenia molt poca substància!

-Ja ho pots dir! Continua tenint bona planta, però sembla més pla que una carretera al desert d'Arizona. Quins encaparraments que agafem a aquestes edats!

-Vols dir que ara ja no els agafem, cosineta?

Tennessee va riure suaument i va afegir:

-Tal vegada els continuem tenint, però amb més precaucions.

Un silenci una mica incòmode es va instal·lar entre elles, però Tennessee, sempre tement una tallada sobtada de la comunicació, va reblar el clau.

-És fotut que, per ajudar a una amiga en un capritx dels dinou anys, se't generin conseqüències per a tota la vida.

Ens uns minuts Atta no va dir res. Va demanar el plat principal amb una expressió enigmàtica i sense pronunciar paraula sobre el tema. Finalment, com parlant amb ella mateixa va mussitar:

-I tant que n'és, de fotut!

Tennessee no gosà insistir i va desviar la conversa cap a altres temes. Finalitzat el dinar, van anar a passejar a un jardí proper que recordava al desaparegut de Montfort de la ciutat de València i, després d'una estona de bromes intranscendents, Atta va caminar a pas ferm al lloc on li agradava recrear el seu despatx i Tennessee va prendre la iniciativa del corresponent ritual de comiat,

7

Saül es va estirar al seu pneuma. El massatge l'havia tonificat i se sentia animós. Era conscient que la situació era complicada, però encara tenia unes quantes jugades que podia fer servir hàbilment.

L'últim cop que havia rebut havia estat la deserció de Werner. No és que s'hagués passat a la Web, sinó que, segons li havia dit, es trobava desgastat i amb problemes de concentració que l'inhabilitaven per exercir el seu càrrec amb eficiència.

Tanmateix, la perspicàcia de Saül es va fixar en una frase que li va etzibar el seu exministre com qui no vol la cosa: "les estructures piramidals necessitaven més energia per mantenir-se conforme l'angle de la punta fos més agut"

La va citar de passada atribuint-la a un savi del segle anterior i relacionant-la amb el seu cansament, però Saül va veure la seva intenció crítica i, fins i tot, la mà de Màrius, l'excoordinador del Consell.

8

La sorpresa de Màrius va ser majúscula quan va veure entrar a Saül al seu despatx acompanyat per Marta.

La cara de la filla li transmetia una muda expressió de “jo no hi he tingut res a veure”.

Saül es va asseure al sofà sense que ningú li demanés i, quan Marta i el seu pare van estar asseguts, va començar a parlar amb un to que volia ser tranquil·litzador, sense acabar d'aconseguir-ho:

-Disculpeu la intromissió, però he vingut en so de pau. He vist que Marta venia cap aquí i m'he pres la llibertat d'entrar amb ella perquè és important que parlem.

-Bonica manera de buscar la pau, entrant sense avisar a casa d'algú-va tallar Màrius amb to irònic.

-Podria haver estat d'una altra manera, Màrius? Si vinc és perquè vull intentar arribar a un arranjament que ens sigui mútuament beneficiós, donades les circumstàncies. Parlem clar! No sóc gens partidari de fer voltes a les coses. Ja ho sabeu. Prou que sé que vosaltres esteu col·laborant amb la Web i això seria motiu suficient per fer-vos desaparèixer per conspirar contra el GUCM.

Saül va mirar fixament a Màrius i aquest li va sostenir la mirada.

Després d'una petita pausa, el dictador va continuar:

-Imagino que tu, Màrius, ho fas com a reacció a la teva destitució –no, no diguis res encara, deixa'm continuar-i suposo que no et vas creure allò que era temporal per procedir a una neteja i després tornar-te el càrrec...

-On vols anar a parar? –el va interrompre l'excoordinador del Consell brandant el cap amb energia.

-Al pla original, Màrius, amb una petita variant.

-Quina, si es pot saber?-el to de malícia no estava gens dissimulat.

-Que Marta no serà represaliada per la seva vinculació als rebels.

-Ja, i això a canvi de què?

-Ben senzill; a canvi que es torni a constituir el Consell sota una coordinació bicèfala: la teva i la meva.

-Molt fotut has d'estar, i perdona la franquesa, si véns a proposar-me aquest pacte després del que has fet.

-Res que no es pugui compensar. I sí, és evident que no passo per un bon moment després de la renúncia del meu ministre de l'Interior...

-Acabem!

Saül va continuar fent cas omís de la interrupció de Màrius.

-Et proposo que t'encarreguis de la política respecte als Sobrants i de la coordinació del Govern, deixant-me a mi i a Atta els temes de seguretat, com quan era el cap del GEDEC, però sense dependre de tu per a aquests temes.

-Si no et veiés aquí davant no m'ho podria creure, Saül -va dir Màrius amb intenció de donar per acabada la conversa.

Però Marta, assabentada del que es pretenia amb Tennessee envers Atta, va canviar d'actitud en sentir el nom d'aquesta. Si aconseguien crear una escletxa en la seva relació amb Saül, l'escenari proposat per aquest els podria ser favorable.

-Has d'entendre – va intervenir-hi decididament- que el meu pare no pot acceptar una cosa així després de tot el que ha passat. Hem d'estudiar la situació i et donarem una resposta.

Màrius es va sobtar amb la sortida de la seva filla i la va mirar interrogativament, però ella va adoptar una expressió enigmàtica.

Passats uns segons, Saül es va alçar i, amb un to que volia parèixer ferm, es va acomiadar dient:

-Penseu-ho, penseu-ho, però només durant dos dies. No tinc temps per més. Us espero d'aquí quaranta-vuit hores exactament al meu despatx del Nautilus amb la resposta – i dit això va caminar amb pas decidit cap a la porta.

9

La mirada interrogativa de Màrius demanava una resposta i la de Marta va ser l'única possible.

-Guanyar temps no ens fa cap mal, pare

-Suposo que la teva intenció és consultar a Samuel - va replicar Màrius amb un cert to entre irònic i ressentit.

-Crec que no el coneixes prou a Samuel, si li tens aquesta mena de gelosia injustificada.

-Perdona, filla, però em costa creure que aquest tipus de qüestions les hagi de supeditar a algú.

-Ho estàs plantejant malament. Està bastant clar que la darrera decisió és teva, però, tenint en compte tots els factors que hi intervenen, crec que Samuel té una informació i un criteri que faries malament de no tenir en compte.

-Bé, bé, d'acord, però és que no el conec prou. A veure, Marta, explica'm més a fons com és aquest Samuel.

-Marta va passar per alt el to de superioritat i condescendència de son pare i es va avenir a parlar-li una mica més dels trets de la personalitat del coordinador de la Web.

-Si Samuel té una cosa que admiro per davant de totes és que no és personalista, defuig del protagonisme i només l'assumeix directament quan no hi ha ningú per fer el que pensa que s'ha de fer. M'ha donat tantes proves d'això que tinc plena confiança que per a ell la prioritat absoluta és acabar amb aquest desgavell d'aparença d'equilibri ordenat. No conec cap altra persona que et pugui aconsellar millor que fer amb la proposta de Saül.

-No dubto de tot això, Marta, però crec que no t'adones de la intenció destructora de Saül i que, encara que ferit, la seva idea és salvar el màxim del seu poder fent concessions temporals, reversibles a base del descrèdit de qui les accepta.

-Encara tenim unes hores per decidir-ho, pare. Farem el que creguis millor, però penso que confies massa poc en el que pots fer amb l'ajut de la Web i que Samuel et podria explicar.

-D'acord, filla. Ara descansaré una mica. Després hi haurà temps per connectar amb Samuel i pensar en el tema, tenint en compte la seva opinió. Et faria res si m'estiro una mica ara mateix aprofitant que el pneuma està disponible?

I, sense esperar resposta, Màrius va activar el programa que tenia un nom amb reminiscències ibèriques: Siesta

10

L'arribada dels fugitius del Mar de la Tranquil·litat al Mar d'Azov va ser relativament discreta. Lou va rebre Tom al seu laboratori i Henry, Pere, Manel, Sammy i la resta del Comitè van ser rebuts pel nucli del Consell, la màxima representació dels amfitrions.

Després d'un breu resum dels avatars dels seu èxode, van passar a considerar les qüestions pràctiques de la seva inserció dins del nou grup ara autoconstituït com l'única reserva de Sobrants, ja que no havien pogut detectar-ne cap més fins al moment.

Henry i Pere van ser designats per integrar-se al nucli dirigent i, amb la resta de membres del Comitè, van passar també a ser part del següent cercle del poder: el Consell.

Els temes de logística es van encarregar a la coordinació entre Manel i la secció del Consell que portava aquest tema i, per a la vivenda, va ser Sammy la que va ser nomenada per tractar de l'acomodació del grup dels sis-cents.

Tom, per la seva banda, va sortir impressionat de la reunió amb Lou. Si alguna persona podia representar de manera ben airosa l'estereotip positiu del savi oriental, aquest era el seu col·lega científic. Davant d'ell, es va sentir com eixos impetuosos sense visió a llarg termini ni amplitud de banda suficient i, fins i tot, un tant infantils, homenets occidentals a qui falten uns quants bulls.

Lou va copsar la reacció del nou integrant del seu equip científic, i va pensar que aquest bri d'humilitat no li anava malament perquè asserenés una mica la seva impacient joventut, malgrat que no li agradés gaire que provingués d'una certa magnificació de la seva persona.

11

Va ser el primer dia de molts que Manel va dormir bé. Encara que no volia fer-se explícit al seu cap, era evident que la responsabilitat de la logística de l'èxode l'havia aclaparat.

Als seus somnis es construïen històries amb retalls on apareixien Sammy, Pere, Nariem i altres personatges sense nom que havien estat protagonistes de mirades i gestos que havien impressionat Manel durant el camí. Tot això ben adobat amb situacions inversemblants que barrejaven llocs i moments en una mena de còctel aparentment caòtic.

Quan es va despertar, es va preparar apressadament perquè va recordar que havia quedat amb Shin, la cap de logística, una dona que, malgrat que afeblida, continuava sent clau al Mar d'Azov.

Havia participat en algunes de les conspiracions contra Lou, però la relació amb aquest era contingudament cortesa i els dos es tenien un cert afecte, cosa per la qual intuïen que, arribat el moment decisiu, cap dels dos participaria en una acció destinada a donar un cop definitiu a l'altre.

Shin va presentar Manel a la resta del seu equip d'una manera sòbria, però no exempta de cordialitat.

Després va tenir una conversa privada amb ell en què tots dos van fer un petit resum dels avatars de la seva feina les darreres setmanes i de les idees bàsiques amb què havien anat resolent els entrebancs que s'havien creuat al seu camí.

La sorpresa de Manel va ser majúscula quan Shin li va dir que, de moment, perquè pogués aprendre el funcionament de la seva xarxa, l'acompanyaria a l'exterior la persona que s'havia encarregat de fer els viatges més llargs i perillosos, i qui va entrar va ser Nariem, amb un somriure i un centelleig entremaliat als ulls.

12

No van caler preàmbuls. Quan van poder estar sols, Nariem i Manel es van lliurar a convertir l'atracció que sentien en el fogós plaer i la profunda connexió que havia fet sobreviure l'espècie durant tants mil·lennis.

Després, quan les endorfines van fer el seu treball, van encetar la conversa indispensable.

-Així que ets una Mata Hari, eh?

-Què?

-Una guapa espia de fa més de cent anys. No n'havies sentit parlar?

-La veritat és que no. Suposo que ha sigut més famosa per la teva zona que per la meva.

-Segurament. I bé, com t'ho has fet?

-És una història de lligams personals i familiars. Mon germà tenia una nòvia secreta que va quedar dins dels Sobrants del Mar d'Azov.

-I vas pensar que la millor manera d'ajudar-lo era portar una doble vida?

Nariem va respondre al to jocós de Manel amb una reconvençió afectuosa.

-Tens ganes de pel·lícula, eh. És que no som prou exòtics ja?

-Vaja, és que estic content – li va dir ell acaronent-li els cabells- no em facis cas i conta-m'ho.

-Tampoc hi ha molt per contar. Almenys així de cop. Jo no serviria per escriure novel·les.

-Però, pel que m'imagino, sí per viure una vida que mereixeria no una, sinó diverses novel·les.

-Bo, el cas és que mon germà és aquí amb la seva estimada i jo col·laboro amb l'aprovisionament fent veure que uns forasters, com vas ser tu mateix, ens compren les fruites.

-I ningú se n'ha adonat?

-Sospito que al poble tothom ho sap

-I?

-No sóc l'única que té gent de l'altre costat. Sense parlar-ho ens hem posat d'acord per fer els ulls grossos.

Les carícies de Manel van anar pujant en sensualitat i baixant pel cos de Nariem i la conversa es va acabar per donar pas a una nova exaltació del seu redescobriment.

El temps va fer un d'aquests tirabuixons que semblaven confirmar una mena de relativitat emocional i, quan va caure de nou a la pista on es retrobava amb el temps de tota la resta que quedava al voltant dels amants, aquests van quedar de nou atrapats en la teranyina d'una realitat obstinada a imposar el seu ritme i les seves normes.

Sense pressa i amb mirades i gestos delicats, Manel i Nariem es van vestir i, agafats de la mà, van sortir del seu refugi provisional disposats a planificar junts la tasca que els havien encomanat.

A lluny Manel va divisar la mirada de Sammy clavada en les seves mans com si, amb la força dels seus ulls, volgués desfer l'evidència d'un lligam que la molestava, malgrat que sentia que no tenia cap dret a interferir-hi.

En el fons, Sammy seguia sentint un vincle especial amb Manel, però sentia que la seva relació amb Tom havia sorgit per la insatisfacció d'una certa avorrida quotidianitat que s'havia instal·lat entre Manel i ella.

Racionalment entenia que havia estat un error perquè, si Tom no li aportava una intensitat emocional com la que va sentir amb Manel al principi, què quedaria de tot això d'aquí no gaire temps?

Però a Sammy li agradava seguir el seu instint en el terreny afectiu i, dins d'eixe territori, encara no havia desallotjat a en Manel.

De fet i per primera vegada després d'haver trencat la seva relació, Sammy va ser conscient que, en el fons, volia recuperar-la.

Es va sentir incòmoda amb si mateixa perquè no podia amagar-se que això sortia a la superfície impulsat per les mans entrelaçades de Manel i Nariem.

Va tancar un moment els ulls i va desviar la mirada com si pretengués evitar el que ja sabia que no era possible: que Manel s'adonés de la direcció que havien pres els seus ulls.

Un grapat de tòpics van assaltar-la: que si s'ho tenia merescut, que si anava fent bandades, que si però es van anar esmorteint davant d'una mena de bafarada que li pujava des de dins: era el que hi havia i ara que ho tenia clar no deixaria passar més temps: volia tornar a estar amb Manel i no havia de recriminar-se per això.

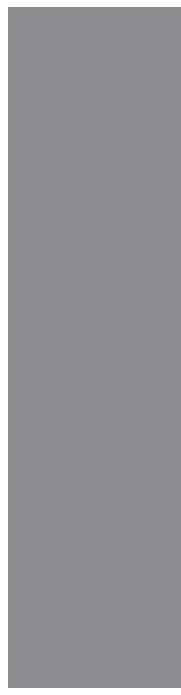
Mentre caminava cap al lloc que li havien assignat amb les noves atribucions al Mar d'Azov, pensava que no faria gaires estratègies sibil·lines. La relació amb en Manel sempre havia estat diàfana i ho continuaria sent, passés el que passés.

Deixaria passar, això sí, els primers moments d'entusiasme de la nova relació amb Nariem, però no esperaria gaire. No calia tampoc ser tan intuïtiva com de fet ho era Sammy per saber que ara calia esperar una mica.

No va ser, però, pels ulls de Sammy que les mans es van separar, sinó perquè els passos de la recentment formada parella s'encaminaven cap a la seu de la secció de logística i, al revolt que els apropava sense proposar-s'ho, semblava que tots dos van sentir la proximitat de Shin.

CAPÍTOL VII

L'Albada

1

El termini de les 48 hores donat per Saül s'estava esgotant, i Màrius i Marta estaven asseguts davant per davant als sofàs de ca seva sense acabar d'arribar a una conclusió comuna sobre la resposta que calia donar-li.

Màrius era partidari d'ignorar la proposició i no acudir a la cita. Li semblava un parany i considerava del tot indigne haver d'acceptar les condicions que imposava Saül.

Marta, que havia consultat a Samuel, pensava que era una oportunitat immillorable per col·locar dins del GUCM una falca que, manegada amb habilitat, podia servir per desfer-se més endavant del dictador.

-En el fons, pare, crec que no tens prou confiança en tu mateix i penses que no et sortiràs dels tripijocs del Saül.

-No és exactament això, Marta, encara que no nego que no veig clar com hauria d'actuar per no ser un titella a les seves mans.

-És que no estàs sol, tindràs la Web sempre al teu costat. Samuel m'ho ha assegurat.

-I penses que això pot contrarestar la maquinària que mouen Saül i Atta? Ja t'ho dic jo: ni de bon tros! Saül sap els suports amb què puc comptar i, si m'ha fet la proposta, és perquè ha calculat que els pot tenir a ratlla.

-Això no t'ho discuteixo, pare, però no hauries d'infravalorar-nos. Que ho faci Saül perquè creu saber tots els que som gràcies a la informació de què disposava Werner, passa, però tu saps que aquest, que feia temps que havia decidit passar-se al nostre costat, li va amagar més de la meitat dels nostres efectius.

M'has donat una idea, filla, per desensorrar la qüestió. Vull parlar urgentment amb en Werner. Ho pots arreglar això?

-És clar, ara mateix, però per motius de seguretat no podrà ser aquí i hem de prendre tota una sèrie de precaucions.

Marta va contactar de seguida amb Samuel pel circuit de màxima seguretat i li va plantejar el desig de son pare.

El coordinador de la Web va considerar que l'ocasió ho mereixia i va activar el protocol de les reunions ultrasecretes.

Sabia que al límit de la zona virtual del cercle exterior del Nautilus hi havia una densa franja de mecanismes de control, però també, que si aconseguia superar-la i allunyar-se'n endinsant-se uns quants quilòmetres en l'àrea reservada als nous servents del poder, podria camuflar-se amb relativa facilitat introduint-se a casa d'un col·laborador ocult que estava fora del control dels espies de Saül.

Per traspasar aquesta frontera electrònica, Samuel va gastar un dels seus cartutxos: un mecanisme de derivació simètrica que focalitzava el "forat" en un altre lloc i que obligaria el sistema de detecció a encaminar-se cap a un altre objectiu fins que, quadrant tota la informació, poguessin detectar l'engany amb un temps calculat en una hora.

Samuel es va adreçar al lloc convingut per sortir de la zona amb Werner i va indicar a Marta per un passadís virtual situat a la part posterior d'un lloc molt animat que els dirigents de la Web coneixien al·legòricament com el "forat de cuc".

Els va advertir a tots que disposaven de poc més de tres quarts d'hora per arribar amb el transport convencional que tenien preparat a l'altra banda: un cotxe elèctric dels fabricats als anys 30 i que encara estava operatiu i podria passar dissimulat, fins al lloc de la reunió, i tornar en només quinze minuts.

De fet, quaranta minuts i escaig després de la trucada de Marta, Màrius i Werner es trobaven en una taula on també seien Marta i Samuel.

-Necessito saber- va anar al gra Màrius- una vegada fetes les salutacions, per què vas decidir posar-te contra Saül i com està la situació real de les forces d'un i de l'altre costat.

-Mai he estat un incondicional del dictador ni quan era cap del GEDEC i l'havia de vigilar per encàrrec seu ni molt menys ara, senyor coordinador- l'èmfasi en pronunciar aquesta paraula va desagradar Màrius, que sempre sospitava de qualsevol cosa que sonés a adulació- El que passa és que sóc dels qui penso que s'han de jugar les cartes amb picardia i no descobrir-les fins que no sigui el moment.

-Aleshores, com sé que no ets dels que remen en una direcció o una altra sense més objectiu que el seu interès personal exclusiu...

-No tinc cap més aval que el de no haver-li passat a Saül la informació més valuosa de què disposava sobre la Web.

-Però això reconeixeràs, Werner, ben bé pot ser la carta que obtens gràcies al poder i que amagues per un dia fer xantatge i conservar-lo.

-Aquí ja és una qüestió de confiança i em temo que vostè s'haurà de decidir.

-Si em permets, Màrius - va terçerejar Samuel- jo estic convençut que Werner està del nostre costat. És evident que ha cremat les naus que li permetrien passar-se a l'altra banda.

-Bé, no parlem més d'això- va dir Màrius acompanyant-se amb un gest que volia donar l'assumpte per acabat- Com és la nostra relació de forces?

-Saül, encara que és conscient de la seva feblesa i per això ha proposat pactar amb vostè, no sap realment que en aquest moment els seguidors de la Web dupliquen als seus incondicionals.

-I a més sabem del cert- Marta no es va resistir a ficar-hi cullerada- que la seva mà dreta, Atta, pot tenir algun distanciament amb ell si arriba el moment de la veritat.

-I qui ho sap?- va preguntar incòmode Màrius, que sospitava que tots volien començar presentant les coses més fàcils del que eren- Totes les relacions tenen punts febles i raons moltes voltes poc idealistes per al seu començament, però això no vol dir que no puguin ser sòlides i malgrat tot aguantar les tempestes sense afonar-se.

Es va fer un silenci que va ser interromput quan Màrius va expressar la seva màxima preocupació.

-Parlem clar: Què és el que vosaltres espereu que faci si accepto la proposta de Saül i com seria la nostra col·laboració en la pràctica?

Samuel va intervenir decidit:

-Des del seu càrrec de coordinador, encara que amb poders reduïts, vostè tindria a la seva disposició tots els membres no descoberts de la Web, que col·locaria en llocs clau i estarien directament a la seva disposició. Jo em faria càrrec de la part que ells han detectat, els membres més significats dels quals passarien a la clandestinitat vivint amb els Sobrants i preparant un alçament per al moment que conjuntament decidirem.

Werner i Marta es miraren. L'exposició tan oberta del pla de Samuel els va posar en expectativa.

Màrius es va quedar pensatiu i després es va alçar i va dir amb to concloent:

-No hi ha cap més opció. Me'n vaig a casa a preparar la meva entrevista amb Saül. Accepto el pla, però introduiré les meves pròpies variants tant al que acabes de dir, Samuel, com a les condicions que em vol imposar el dictador. Ja us ho faré saber per Marta- va acabar Màrius, amb el to enèrgic de qui sent que comença a recuperar el poder que li havia estat arrabassat.

Marta el va acompanyar discretament i Werner i Samuel van sortir per llocs diferents i amb minuts de desfasament per evitar despertar sospites.

2

La reunió del Consell del Mar d'Azov va ser tumultuosa. Malgrat que Lou i Shin havien decidit aparcar els seus enfrontaments passats i aliar-se tàcitament davant dels intents espontanis o organitzats d'alguns per fer-se amb un protagonisme que no els corresponia, l'arribada dels del Mar de la Tranquil·litat amenaçava amb fer trontollar els equilibris aconseguits.

Henry i Pere, conscients de l'element d'agitació que representaven intentaven mantenir-se en un pla discret, però semblava que les diverses faccions, tant les més estructurades com les improvisades, els volien agafar com a motiu per avançar en les seves posicions.

El tema que més es va discutir va ser el de la ubicació dels nouvinguts.

Més d'una hora va ser necessària per arribar a l'acord d'atorgar-los una zona que no era ni de les millors ni de les pitjors, ni de les més centríques ni de les més perifèriques.

El problema de la reubicació dels qui hi vivien va ser només esbossat, assenyalant que el criteri principal havia de ser el de respectar els seus grups naturals i no perjudicar les seves condicions naturals, encarregant-li a Shin la implementació pràctica de les decisions detallades que tothom entenia que eren d'una complexitat que les feia intractables al si del Consell.

En acabar la reunió, Lou va demanar a Henry que l'acompanyés i, una vegada instal·lats còmodament a l'habitacle reservat al savi, es van lliurar al vell ofici d'unir els fils que sortien de cadascú per teixir una xarxa que fos suficientment sòlida i flexible com per a enxampar tota mena de peixos desprevinguts que rondessin per les rodalies. Van repassar els grups que existien a les seves dues comunitats, no sense haver iniciat prèviament una sèrie de temptejos destinats a tranquil·litzar-se mútuament.

-Veig que, malgrat les distàncies culturals i geogràfiques, no som tan diferents – va dir Lou amb l'ampli somriure de qui ha arribat a una conclusió gratificant que esbandeix preocupacions que ara troba infundades.

-Crec que tenim just el punt de diversitat aconsellable, Lou, ni massa diferents com per no entendre'ns ni massa pareguts com perquè no ens puguem aportar res els uns als altres.

-D'acord, Henry, però ja has vist a la reunió que no es fàcil manegar eixa diversitat per positiva que després pugui ser- va reblar Lou, tractant de refredar el que trobava un imprudent optimisme. Ara va ser Henry qui va somriure lleugerament i, prenent l'últim trago, es va alçar posant amistosament la mà a l'espatlla del científic al temps que li deia a mode de comiat.

-Si els Sobrants aconseguim organitzar-nos bé, no trigarà molt que puguem sortir d'aquest cau.

He sabut que Saül té seriosos problemes per controlar la situació allà dalt i la Web cada dia que passa és més gran i més forta.

-El cel que està sobre els nostres caps, encara que no el podem veure, et dóna la raó, amic. Em penso que, si l'alliberament no arriba aviat, les tensions del tancament puguin acabar amb la pau social tan fràgil, però també tan imprescindible. Dit això, es va alçar també i tots dos es van fondre en un abraçada curta, però gens fingida ni protocol·lària.

3

El despatx de Saül al Nautilus podia canviar de forma, de decoració i, fins i tot, de coloració i il·luminació en qüestió de segons. Per a l'entrevista amb Màrius, Saül havia programat una llum tènue de reflexos violetes, una música de jazz i una forma el·líptica que s'avingués al suggeriment que li havia fet a en Màrius. Quan li van comunicar que aquest es trobava al recinte, va activar la clau corresponent i es va asseure còmodament en un dels sofàs pneumàtics del centre de l'habitació.

L'excoordinador va caminar cap al seient d'enfront sense obrir boca i amb el posat de qui acaba de recuperar el poder i es disposa a passar comptes amb el seu subordinat rebel. Saül va esbossar un somriure lleugerament irònic i es va quedar expectant.

-Accepto la teva proposta, Saül- va començar Màrius amb un to volgutament neutral- però afegiré les meves condicions. Vull tenir la seguretat que el control meu del Govern és efectiu. Si us deixo a tu i a Atta el control exclusiu del GEDEC, com puc saber que no l'utilitzareu en contra meva, com ja va passar una vegada?

-Ja havia pensat en aquesta objecció, senyor coordinador- Màrius va tenir un ensurt al sentir aquesta paraula dels llavis d'en Saül, malgrat el to també neutre amb que aquest es va esforçar per pronunciar-la.

Després d'uns segons de silenci, Saül va continuar:

-Haurem de posar-nos d'acord a triar una persona imparcial que conegui les claus del nostre sistema i, sense donar-li-les a vostè ni explicar-li el nostre funcionament, garanteixi que no es fa cap acció en contra del Govern.

-I naturalment ja hauràs pensat en la persona.

-Tinc alguns candidats, però més que res he pensat en el procediment per a la selecció de manera que es pugui superar la seva desconfiança.

-Molt merescuda, per cert

-Deixem això ara. El que proposo és el següent: Triem cadascú tres candidats i descartem-ne dos de l'altre, de manera que quedi només

un per cada banda. Després aquests dos delegats hauran de posar-se d'acord per elegir a la persona adient. Serà més fàcil que ho facin ells que no pas nosaltres.

-Tot això és parafernàlia per amagar que, en realitat, vosaltres controlareu els codis i passareu la informació que us vingui en gana per dissimular que us quedeu amb la important de debò.

-Aleshores, què proposes?

-Molt senzill, només hi ha una persona amb els coneixements tècnics necessaris i amb qui pugui confiar plenament. Ella ha de controlar totes les comunicacions entre membres del Govern, incloent-hi tu i Atta, i ha d'establir un paraigua de protecció que haurà de ser respectat per tu.

-Ja, i ara em diràs que aquest guàrdia pretorià ha de ser en Samuel.

-Efectivament, Saül, no dubtava de la teva perspicàcia. Aquesta és la meva condició fonamental. Si l'acceptes, les altres ja són qüestions menors.

-Bé, hi puc estar d'acord, però convindrà amb mi que el cap d'una xarxa rebel no pot ser ascendit a responsable de comunicacions del Govern sense que, almenys, desmantelli aquesta xarxa.

-Oblides que és una organització que ha treballat en contra d'un poder il·legítim i a favor de restaurar el que ara estàs proposant.

-Mira-ho com vulguis. No m'enredaràs amb aquestes disposicions. Senzillament si Samuel ha de prendre aquesta funció, la Web ha de ser dissolta.

-Molt bé, però ell podrà triar els seus col·laboradors.

-Sempre que no siguin membres de la Web

-Ho poses difícil!

-Desconfiança per desconfiança!

4

Quan va sortir de la reunió amb Màrius, Saül va anar directament a cercar a Atta. Així que la va trobar, li va explicar l'acord a la seva principal valedora.

Aquesta no sortia de la sorpresa, però fins que no li va fer la pregunta tres vegades no va aconseguir tallar una xarrameca bastant desconeguda en el totpoderós cap del GUCM.

-Vols dir que calia fer això? – va insistir Atta

-No teníem cap altra sortida, però no et preocupis, nosaltres continuarem controlant el fonamental. El seu Govern serà una mascarada com tots els que va haver-hi al començament de segle.

-Ja, però Samuel és perillós. No crec que sigui tan fàcil mantenir-lo a ratlla.

-Ni Samuel ni ningú tindrà elements per distingir el gra de la palla de la quantitat d'informació que li passaran. Ja saps. Camuflatge per saturació!

-Sembles oblidar que Samuel ha estat prop de les nostres xarxes i coneix tots els trucs.

-Sí que sospitarà. No vull cometre l'error d'infravalorar-los. Però no podrà fer-hi res. Nosaltres tenim els codis i, si no badem, mai no els en prendran.

-M'agradaria tenir la confiança que tu tens, Saül, però penso que la fugida d'en Werner t'ha fet prendre decisions massa agosarades.

Es va fer el silenci. Era la primera vegada que Atta s'atrevia a qüestionar, encara que fos de manera tan suau, el seu cap.

Saül no va reaccionar gens bé. En el fons era cert que la sortida de Werner li havia creat inseguretat, però pensava que mantenia la iniciativa i havia fet el correcte. L'observació d'Atta el va neguitejar. Va sentir que podia tornar a sentir-se sacsejat i va voler donar un cop d'autoritat.

-El que és agosarat, Atta és que em diguis això. Hem d'estar més units que mai - li va etzibar amb un to que no admetia rèplica.

Es van separar i Atta, amb la moral tocada, va dividir de lluny a Tennessee quan caminava lentament cap al seu centre d'operacions.

Hi ha moments en què, fins i tot les persones més hermètiques i geloses de controlar la informació que de si mateixes coneixen els altres, poden tenir un bri de feblesa, una escletxa per la qual algú que estigui al lloc adient pot travessar la seva cuirassa.

Semblava un miracle de la casualitat que una persona com Tennessee, amb aquesta potent combinació de sensibilitat i determinació que de vegades l'havia portada a carrerons sense sortida, se n'anés a trobar a una Atta en hores baixes necessitada d'expansió per recuperar l'equilibri personal.

Li va somriure amb una expressió diàfana d'aquelles que arriben ben a dins si hi ha el mínim porus obert i la ministra de Defensa es va deixar envair per una calidesa que necessitava urgentment.

-Què tens, cosineta? – li va dir amb tota l'amabilitat de què era capaç, i n'era molta gràcies a una veu dolça però no melosa que transmetria interès i respecte alhora.

-No res, Tenny, Saül, com la majoria dels homes, quan arriben els moments difícils, vol resoldre'ls imposant-se per les braves i, si té una dona que li fa costat, enlloc de tenir en compte les seves observacions, la vol submissa i disposada a fer el que ell mana sense dir ni piu.

-Tens molta raó, cosina – va donar suport Tennessee amb un somriure còmplice i, estirant subtilment el fil, va afegir:

-Potser es pensen que els devem fidelitat canina a saber per quina raó.

Atta va callar. Al seu interior es va desfermar una veritable tempesta muda. Va recordar la causa de la seva dependència de Saül i va decidir fer-se forta per si arribava el moment de marcar diferències.

-Tennessee, t'he de demanar un favor molt especial i que ha de ser secret fins i tot per a Saül

-Ja saps que pots comptar incondicionalment amb mi. Nosaltres no hem de demostrar que manem com ells i podem ser-nos lleials de veritat. Què necessites?

-Busca la manera de posar-me, discretament, en contacte amb Samuel, el líder de la Web. Ho podràs fer?

-Vaja, no serà fàcil sortejar els controls de Saül, però ja se m'acudirà alguna cosa.

-Sobretot discreció, cosina, ens hi juguem molt

-És clar, Atta, hi pots comptar

I es van acomiadar amb una forta abraçada.

5

“Les rates salten del vaixell quan creuen que aquest s’està afonant” pensava Saül quan serrava les dents, mentre esperava al seu pneuma, que Werner entrés al lloc convingut.

Quan els dos homes es van trobar cara a cara, els seus rostres reflectien desconfiança, un lleuger to d’amenaça continguda i la consciència de la seriositat d’aquesta amenaça per part de l’altre.

No van caldre gaires explicacions perquè arribessin a un acord.

Werner faria com si fos un infiltrat dins de les files de Màrius i Saül faria com si s’ho cregués.

Avantatges? Werner no seria molestat més que el necessari per donar versemblança a la seva posició aparent i Saül obtindria informació de segona importància, però que faria servir per a generar ansietat dins les files dels seus oponents. En aquests casos pot arribar a ser més important que el que se sap, el que es pot induir a pensar que es pot saber.

Però Samuel també jugava en aquesta partida i havia col·locat alguns dels membres de la Web no detectats d’una manera tan estratègica que no va trigar gaire a saber de l’entrevista de Werner amb Saül, malgrat les precaucions d’aquest.

Va decidir esperar a la reunió amb Màrius i Marta per a posar en evidència a l’exministre.

-Si he de ser l’encarregat del contraespionatge, diem-li així, he de saber tots els moviments importants que s’han fet o s’acaben de fer per part dels principals responsables del nou Govern. Ja ens has explicat, Màrius, com va anar amb Saül. Hi ha hagut algun altre contacte?

El silenci va ser la resposta i Màrius va agafar de nou la paraula per explicar quins formarien part i com treballaria el nou Govern.

Werner, tu t’encarregaràs de.....

-Disculpa, Màrius, he d’explicar alguna cosa prèviament- Werner aguantava la mirada de Samuel tractant de mantenir la calma-

-Millor -va continuar aquest- ens hauria d'explicar el mateix Werner perquè s'ha reunit amb Saül en secret i no ens ha dit res.

-Werner va aparentar no immutar-se i va dir amb aparent tranquil·litat:

-Eren coses personals i no m'ha semblat rellevant dir-ho ara i aquí. Saül m'ha amenaçat perquè tornés a les seves files i no li he fet cas.

-Bé, va intervenir Màrius, comprendràs que per a nosaltres això és molt rellevant, sabent com has vingut al nostre grup. No vull desconfiar completament de tu, Werner, però ja no puc confiar plenament com seria necessari per a les responsabilitats que volia encarregar-te ni per a formar part d'aquestes reunions.

Si és veritat que el silenci parla, i de vegades eixordadorament, aquesta va ser una d'aquestes ocasions, i potser la veu més alta era la de Marta, que, mirant de fit a fit a Werner, li repassava la cara d'una manera tan inquisitiva i intensa que va fer que aquest, transcorreguts uns pocs segons, s'aixequés i sense dir res caminés lentament cap a la porta.

La seva expressió era aquella de "Déu meu, perdona'ls que no saben el que fan" i va trobar més digna una sortida muda de l'escena que dir qualsevol cosa que, per ben pensada i enginyosa que fos, sempre resultaria patètica en aquesta ocasió.

6

Els primers de celebrar la fi de l'omnipotència d'en Saül van ser els Sobrants. Derogada la llei d'estabilització i aprovada una amnistia per a tots els qui no l'havien complert com a primera mesura del nou Govern a instàncies de Marta i Samuel, es va començar a preparar la sortida en un ambient d'eufòria que pretenia ser autocontrolada.

Es van formar petits grups per àrees geogràfiques, proveint-se de mapes acurats per a fer el recorregut cap als seus llocs d'origen amb tot tipus d'indicacions sobre l'abastament i l'estat de les rutes.

A la festa del comiat l'entrecruament de sensacions era intens. Parelles fetes al calor del suport mutu davant les dificultats es consolidaven o es desfeien.

Sammy se separava de Tom tot i dient-li que, com més l'admirava com a persona creativa, sensata i d'iniciatives molt valuoses, li havia resultat sorprenent entendre que no l'atreia prou com per a seguir compartint els afectes més íntims amb ell.

A Tom li va costar assimilar el cop. S'havia fet il·lusions de portar una vida d'allò més interessant combinant el món bohemi de Sammy amb la seva tasca científica, que no dubtava que seria reconeguda i els permetria viure amb comoditat.

Gairebé a l'altre cantó de l'espai que s'havia habilitat per aquesta macrofesta on volien, tots junts, gaudir de l'aire lliure, tan enyorat, abans d'agafar cadascun el seu camí, Manel li parlava quasi a cau d'orella a Nariem

-Sempre m'ha sorprès que gent de cultures tan diferents tinguin quasi les mateixes expressions, si els llesves els matisos, per manifestar els seus sentiments més profunds.

-Homo sapiens a la fi, Manel, o després de totes les barbaritats que ha arribat a fer aquesta espècie l'hauríem de rebatejar d'una altra manera, perquè el que és la saviesa la perd molt sovint.

-I tu i jo, l'hem perduda, Nariem?

-Tu què creus, estimat?

Un petó va donar per acabada la conversa mentre el seus cossos ben abraçats es fimbaven al compàs de la música.

Aleshores el món es va aturar, Nariem es va escórrer per entre els braços de Manel amb el cos ple de sang. Una petita espetegadissa molt esmorteïda va ser l'únic senyal que estaven patint un atac en tota regla.

A molts quilòmetres de distància, Saül rebia comunicació instantània sobre el que estava passant. Les dades que Werner, en revenja per la decisió d'apartar-lo del nucli dirigent, li havia passat eren del tot exactes.

Saül podria donar el cop de mà que deixaria ben clar qui tenia el poder de debò. Atta va entrar amb la cara desencaixada i li va etzibar:

-Estàs boig o què?

-Potser la que estàs boja ets tu per parlar-me així.

-Per què? Creus que tota la vida he d'estar pagant-te un deute? Ja està bé d'amenaques que ja no serveixen per res!

-És una qüestió de supervivència, Atta - va dir Saül endolcint el seu to de veu.

-Exactament, i per això et dic que el que estàs fent és una bogeria, Saül

-Si no demostres el teu poder als enemics, se't mengien. Bé que ho saps!

-I també sé que ara se'ns menjaran més de pressa- va dir Atta girant cua.

Mentre, el desconcert i la por feien efecte entre els Sobrants que s'havien atrevit a pensar que ja mai tornarien a ser considerats així. Irònicament dos de les persones que més havien demanat prudència i havien desaconsellat la festa, Henry i Lou, es trobaven entre els morts. Mai van poder assaborir una llibertat per la qual havien lluitat tant.

Manel estava tan commocionat que ni plorava ni pràcticament respirava, mirant-se a Nariem encara amb el plaer de l'últim petó al seu rostre sorprenentment immobilitzat en aquell instant.

El que no es podia imaginar és que, a l'altra part de la gran plaça sembrada de cadàvers , alguns encara palpitants, estava també el de la persona amb qui havia compartit esperances i pors. La vital Sammy havia deixat d'existir.

En silenci els supervivents van començar a dispersar-se.

7

Potser és una il·lusió molt humana que s'evolucioni gradualment, però la realitat és tossuda en mantenir el contrari. Una acumulació de forces per sota d'una superfície aparentment tranquil·la acaba provocant una erupció que transforma el panorama en uns pocs instants.

L'aposta agosarada de Saül per mostrar la seva força va ser l'aixeta que va provocar la seva caiguda. El primer i decisiu símptoma va ser l'allunyament de la seva mà dreta, Atta.

A continuació, tot va anar-se produint en cascada: la detenció de Werner, la deserció en cadena dels comandaments del GUCM, que transferien la seva lleialtat al nou Govern de Màrius.

Quan a un dictador se li esquartera l'aurèola del poder té els dies comptats. O la tanca a tota velocitat o pel forat se'n aniran els seus suports més ràpidament que es buida un tonell clivellat.

Saül, habituat a manegar informació en temps real, va ser conscient immediatament de la magnitud de la desfeta. Va intentar una darrera reconciliació amb Atta, però, quan la va anar a buscar, la va trobar estesa al seu pneuma amb un somriure escèptic als llavis i encara activat el botó que tenia ressonàncies de licor tropical amb el seu rètol "morir sense patiment".

Saül va retirar el cos amb tota la delicadesa d'un amant secret, va iniciar l'aparell, va seure i va prémer el mateix botó que no feia gaire havia polsat la seva col·lega.

8

La reacció de Màrius a la notícia va ser inesperada també per a la seva filla i el seu gendre, que estaven amb ell quan va saber-ho.

-Sogre- va dir Luís amb una veu que volia controlar l'exaltació- Saül i Atta s'han suïcidat. Per fi les coses tornen on no s'haurien d'haver desmarxat mai.

-No t'ho pensis, Lluís, vénen temps molt diferents i això requereix canvis ràpids i precisos- va dir alçant-se de cop i pronunciant aquesta darrera paraula amb el to d'autoritat de qui sap el que fa perquè s'ho ha rumiat llargament.

Màrius es va encaminar seguit de Luís i Marta cap al lloc on es trobava Samuel, les coordenades del qual apareixien sempre al seu aparell mitjançant una aplicació que tots dos havien instal·lat per estar permanentment comunicats.

Quan es van asseure tots quatre a la tauleta de la sala d'estar de la modesta casa d'en Samuel, Màrius va anar directament al gra.

-Nos temps requereixen noves persones al front. Ho he estat meditant amb calma i he arribat a la conclusió que la meva funció al capdavant del Govern hauria d'acabar quan els colpistes es rendissin i es restaurés la legitimitat anterior. No, no digueu res encara, deixeu-me acabar. A la fi jo també sóc responsable d'haver permès una estabilització de què estic penedit. És necessari que qui estigui al capdavant resti lliure de tot això. El meu paper ara ha de ser el de conseller a l'ombra i tu, Samuel, has de fer un pas endavant i assumir tota la responsabilitat. Ah! I no insistiu, la meva decisió de dimitir és irrevocable.

Es va fer el silenci durant uns llargs minuts. Samuel, que gaudia de l'avantatge de trobar-se a casa, va mirar els tres, començant per Màrius, i després va fixar la vista a l'acàcia que podia veure des de la seva posició preferida i va començar a parlar lentament però amb convicció.

-Tota la responsabilitat no, Màrius, m'acabes de demostrar una lucidesa i valor que poden contribuir a eixugar els errors del passat, però no n'estic d'acord amb la teva decisió de dimitir.

Una petita pausa va anar acompanyada de posar-se dempeus i començar a deambular per una habitació on el sistema d'il·luminació intentava ampliar al màxim el recorregut d'una tarda que anava caient immediatament.

-Si una cosa hem de canviar és la manera de prendre decisions. Fa més d'un segle alguns van dir això de "Socialisme o mort" que sonava tan exagerat. Bé, ara ho podem dir de manera més moderna, però amb la mateixa essència : O integrem a totes les persones en els processos de decisions d'una manera dinàmica i flexible, però efectiva, o tot se n'anirà en orris.

Amb expressions diferents, però tant Màrius com Lluís i Marta mostraven als seus rostres una muda interrogació: I això com es farà?

Màrius n'era escèptic, però acceptava el lideratge de Samuel que ell mateix havia proposat.

Marta treia forces de la seva confiança personal per creuar mentalment els dits, però era a Lluís a qui allò li sonava a música celestial, d'aquella de la qual lletra li resultava volgutament desconeguda.

Samuel es va tornar a asseure i va respondre a les expectatives dels seus excitats visitants.

-Hi ha dues possibilitats bàsiques, simplificant molt. En una d'elles ho desfem tot i comencem de zero i en l'altra deixem la carcassa igual però amb un relleu profund dels dirigents i ens anem organitzant pel camí de manera més tranquil·la. Què en penseu?.

-Sóc un home del passat, ja ho he dit, Màrius intentava dissimular una certa tristor a la seva veu, prefereixo no contaminar aquesta decisió amb les meves prevencions. Quan s'hagi pres intentaré aportar des de la experiència. Ara parlem vosaltres.

Lluís i Marta es van mirar i, finalment, va ser l'home que es va llençar:

-Intentant no portar l'aigua al meu molí, jo diria que estàs proposant una mena d'intel·ligència col·lectiva empentada per una, si em permeteu la pedanteria, consciència d'espècie. I per a posar en marxa això, d'una manera o altra, el que inclina la balança és com d'arrelats estiguin els nodes fiables de la Web dins de tot el teixit social.

Marta va assentir amb el cap i Samuel va somriure per les expressions una mica antiquades de Lluís, però no va voler enredar-se en qüestions semàntiques.

-Tens raó, Lluís, la veritat és que la Web ha crescut molt pertot arreu els darrers anys, però, com molt bé dius, els nodes fiables no estan encara prou estabilitzats per donar consistència a la xarxa.

-Aleshores ja està clar, Samuel – Màrius no volia perdre més temps fent caure l'espiral on ja es veia que anava- has d'assumir tot el poder, com et proposava, per impedir que es bloquegen els canvis que han de desfermar-se immediatament.

...i per mostrar el camí des del principi - Marta va interrompre a son pare – i per tenir la legitimitat suficient ho plantejarem de manera democràtica i amb la Web treballant dur i al teu costat no hi ha cap dubte de l'èxit.

Tots quatre van sentir l'alleujament dels qui pensen que han pres la millor decisió i amb aquest esperit es van separar i els visitants es van adreçar a les seves cases amb els ànims determinats a fer realitat el que acabaven de planejar.

9

Són els afectes els que ens arrelen a la vida, pensava Pere, veient com Manel se sentia com un arbre arrencat bruscament de terra i abandonat al mig del bosc.

Assegut en silenci al seu costat, passava llargues estones fent-li aquesta companyia muda que no es pot agrair perquè ni es tenen forces per això.

De sobte i quan el sol ja amagava els seus darrers rajos, una ombra es va apropar a ells i es va quedar palplantada davant de Manel.

Aquest va trigar molts minuts a alçar la vista i ho va fer sense esma com per comprovar que era allò que li tapava la poqueta llum del dia que quedava.

Pere es va quedar estranyat, però alleugerit, en veure un somriure al rostre del seu amic. Era el primer des de la doble desgràcia i molt poderosa devia ser la presència que ho provocava.

-Com estàs, Raquel?- va dir Manel amb un fil de veu

Per tota resposta aquesta li va agafar les mans i el va mirar als ulls durant uns intensos minuts.

Pere es va aixecar i es va esmunyir de l'escena discretament. La seva presència ja no era necessària.

10

A les instal·lacions del que havia estat el Nautilus, Samuel feia recompte de les persones de què podia disposar per a la nova etapa.

El que més li dolia era l'absència de Tennessee. Sempre havia comptat amb ella per a les missions més delicades i ara la necessitava al seu costat.

No es treia del cap com una persona que havia superat tantes situacions extremadament difícils hagués pogut desaparèixer en un accident tan malaguanyat i aparentment fàcil d'evitar. No volia tornar a pensar en els detalls que el neguitejaven profundament per a res.

Envoltat pels instruments de control des d'on Saül havia governat el món, Samuel tractava de posar ordre al seu interior a la cascada d'emocions que el desbordava.

A poc a poc, es va anar imposant eixa mena de sentit de responsabilitat que molt abans d'ell havien sentit i que, gairebé sempre, havia anat convertint-se en un vel messiànic que en tapar-los la realitat els havia conduït al desastre.

Es preguntava si ell tindria anticossos suficients. Sabia que estava en una posició immillorable per impulsar una nova albada per la humanitat. Es necessitava un esperit nou que pogués aprendre de les experiències dels llargs mil·lennis anteriors des que al Neolític els humans havien transformat la seva por per un ànsia de domini i al mateix temps aprofités les noves energies per envolar-se cap a un veritable nou món.

Ell, fascinat per la història, s'havia mostrat agradablement sorprès de com líders carismàtics que havien begut a plaer en les aigües tèrboles d'un passat pantanós havien pogut impulsar unes expectatives completament noves a cavall del torrent imparable del desig profund d'un poble per millorar col·lectivament la seva existència.

De la font inesgotable d'inspiració que era la natura i la mirada encuriosida que sobre ella vessava la seva criatura més díscola, n'hi havia una que va acabar imposant-se a la seva ment: havia de ser com un enzim i provocar una reacció en cadena que catalitzés, o millor dit catapultés, l'energia de tanta gent per poder fer una escala que els fes

pujar un esglaó que es resistia especialment des de feia generacions: una organització social que posés, de debò, la tecnologia al servei de tota l'espècie.

I com en les reaccions nuclears en cadena, el fonamental era encertar el primer pas. Per ell ara triar de forma adequada els seus col·laboradors més propers.

Hi serien els qui l'havien acompanyat a l'organització de la Web preparats per a les noves condicions. Acceptarien alguns ser relegats a posicions secundàries, si era el més convenient o, millor dit, si ell ho considerava més convenient? Ho faria ell mateix si es donés el cas que hagués de fer un pas cap enrere?.

Allí, al cor del Nautilus, sense cap il·luminació, deixant caure l'ombra de la nit que arribava sense cap interferència tecnològica, sol amb els seus pensaments, però acompanyat per molts neguits tossudament persistents i tenallat pels dubtes sobre si mateix, no es va alçar del seu pneuma fins que la poderosa convicció que sabia retirar-se molt abans que es veiés obligat a fer-ho, quan la seva estricta vigilància sobre el seu comportament l'avisés que ja no donava l'aportació que calia.

Decidit a no deixar que això fos només tasca seva, va determinar que s'asseguraria de tenir al seu voltant un cercle de persones amb capacitats complementàries i poder i ètica suficient com per no poder aturar-lo cadascuna per separat, però sí en conjunt.

Alleugerit per aquests pensaments i deixant de banda un excés de transcendència que li semblava més aviat pedanteria, va caminar cap als jardins del Nautilus amb les il·lusions renovades de qui, per fi, ha trobat la calma després de la tempesta i es pren un petit descans abans de bastir el seu vaixell per a la llarga travessia.

Tsuna, se terminó de imprimir en la ciudad de Bogotá, D.C. en el mes de noviembre de 2017,
en los talleres de Opciones Gráficas Editores Ltda.

Somos una empresa responsable con el ambiente.